

המכתה

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 179

פְּרָשַׁת שׁוֹפְטִים תשפ"ב

« חֲדָשׁ אֶלּוּל | מְזֻמּוֹר "לְדוֹד ה' אֹרִי" »

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

הר"ר אשר יעקב בלום הי"ד
לרגל שמחת

פדיון הבן

לבנו בכורו הילד דוד צבי שיחי'

שיתקיים בעז"ה באולם "נצח ישראל" בית שמש
ביום ג' פרשת כי תצא - בשעה 1:30 בצהריים

יה"ר שיזכה לגדלו ולחנכו לתורה ולחופה
ולמעשים טובים, על דרך הצדיקים האמיתיים,
ולרוות ממנו רוב נחת דקדושה

וזנכה שיפדה הקב"ה את "בני בכורי ישראל"
בקרוב בימינו אמן

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים

רבי אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח תנצב"ה

לרפואת

מלכה בת ברכה אסתר

לרפואה שלימה בקרוב

האזהרה

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא
לְאַתְגָּלְיָא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת שׁוֹפְטִים

**"שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך וגו',
לשפטיך" (דברים טז, יח)**

מהו "שופטים ושופטים"? – רבנן אמרי: שיהא השופט כשופט, כשיהיו המעשים כנגד המקל והרצועה, ושללא יהא המכה צריך ללקות.

דבר אחר: רבי אליעזר אומר: במקום שיש דין אין דין, ובמקום שאין דין יש דין, ומהו כן? – אלא אמר רבי אליעזר: אם נעשה הדין למטה, אין הדין נעשה למעלה; ואם לא נעשה הדין למטה הדין, נעשה למעלה. (דברים יד, ה.)

א.

(ח"א טו, א"ב)

מי שרוצה לטעם טעם 'אור-הגנוז', הינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשרשה.

ובמה מעלין את היראה? – בבחינת 'משפט'! – כמו שכתוב (משלי כט, ד):

"מלך במשפט יעמיד ארץ". ו'ארץ' הוא בחינת 'יראה', כמו שכתוב (תהלים עו, ט): **"ארץ יראה"** – הינו: שישפט את כל עסקיו, כמו שכתוב (תהלים קיב, ה): **"יכלכל דבריו במשפט"**. הינו: שישפט וידין בעצמו כל עסקיו.

ובזה יסיר מעליו כל הפחדים, ויעלה בחינת יראה ברה ונקיה, ותשאר אף 'יראת-השם', ולא יראה אחרת.

כי כשאין אדם דן ושופט את-עצמו – אזי דנין ושופטין אותו למעלה, כי "אם אין דין למטה, יש דין למעלה" (דברים יד, ה.)

וכששופטין את האדם במשפט דלעלא – אזי הדין נתלבש בכל

הדברים, וכל הדברים נעשים שלוחים למקום לעשות בזה האיש משפט כתוב, כמו שאמרו חז"ל (גדרים מא. על תהלים קיט, צא): **"למשפטיך עמדו, אזי הכל עבדיך לעשות דין בזה האדם"**.

אבל כששופט את-עצמו – "כשיש דין למטה אין דין למעלה", ואין היראה מתלבש בשום דבר לעורר את האדם – פי הוא בעצמו נתעורר.

וזוהו (תהלים ג, כג): **"ושם דרך", "מי ששם ארחותיו"** (סוטה ה:) – הינו ששופט ארחותיו. על-ידי-זה: **"אראנו בישע אלקים"** – זה בחינת 'יראה', כמו שכתוב (קהלת יב, יג): **"את האלקים ירא"**, הינו: בחינת 'יראה' עולה מהקלפה ומהאמות, על-ידי 'משפט' – כי מתחלה היתה נתלבש בקלפה.

וזוהו שהאדם מפחד את עצמו מאיזה דבר, משר או מגנבים ושאר פחדים – זה הוא שה'יראה' נתלבש בזה הדבר. כי אם לא היה נתלבש ה'יראה' בזה הדבר – לא היה כח בזה הדבר להפחיד את האדם.

ב.

(ח"א קנד)

דע: כי יש 'יראות נפולות'. וכל היסורין והדינים שיש לאדם, כלם הם מהיראות הנפולות שנפלו לתוך זה הדבר שהוא מתפחד ויש לו יסורין ממנו – מחמת היראה העליונה שנפלה ונתלבשה באלו הדברים. וצריך להעלות היראות הנפולות,

לְשֵׁרְשָׁם לְמִקְוֹמָם. וּמִקּוֹם הַיְרָאָה הַיָּא בְּלֵב
וְכוּ'.

וְהִנֵּה כְּתִיב (משלי כט, ד): "מִלְכָּךְ בְּמִשְׁפַּט
יַעֲמִיד אֶרֶץ" - הִינּוּ: עַל-יַדֵּי
'מִשְׁפָּט', מַעֲמִיד וּמַעֲלָה הַיְרָאָה, שֶׁהִיא
בְּחִינַת 'אֶרֶץ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים עו, ט): "אֶרֶץ
יְרָאָה".

וְ'מִשְׁפָּט' הוּא - מַה שֶׁהָאָדָם שׁוֹפֵט וְדָן
עֲצָמוֹ עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר
שֶׁעוֹשֶׂה, טָרַם שִׁדְיָנוֹ אוֹתוֹ לְמַעֲלָה.

וְעַל-יַדֵּי-זֶה נֶצוּל מִדִּין שֶׁלְמַעֲלָה - כִּי
"כְּשֵׁיט דִּין לְמַטָּה אֵין דִּין
לְמַעֲלָה" (דְּבָרִים-רַבָּה ה, ה). וְכִיּוֹן שֶׁאֵין עָלָיו
דִּין - אֵין צְרִיכָה הַיְרָאָה לְכָל וּלְהַתְלַבֵּשׁ
לְמַטָּה, וְאֵין צְרִיךְ לִירָא מִשׁוּם דָּבָר, וְאֵין לוֹ
רַק 'יְרָאָה הַעֲלִיּוֹנָה', 'יְרָאָה הַרוֹמְמוֹת'.

ג.

(ח"א קסט)

לְהַמְתִּיק הַדִּין - הוּא עַל-יַדֵּי שֶׁהָאָדָם דָּן
אֶת-עַצְמוֹ, דְּהִינּוּ: עַל כָּל מַה
שֶׁעוֹשֶׂה, יָדִין וַיִּשְׁפֹּט בְּעַצְמוֹ עַצְמוֹ עַל כָּל
דָּבָר "אִם כֶּךָ רָאוּי לוֹ לַעֲשׂוֹת!" - וַיִּפְשַׁשׁ
בְּמַעֲשָׂיו, וַיִּתְקַנֵּם כְּרָאוּי עַל-פִּי דִין וּמִשְׁפָּט
הַתּוֹרָה.

וְעַל-יַדֵּי-זֶה מְמַתִּיק וּמַבְטֵל הַדִּין
שֶׁלְמַעֲלָה - כִּי "כְּשֵׁיט דִּין
לְמַטָּה, אֵין דִּין לְמַעֲלָה" (דְּבָרִים-רַבָּה ה, ה).

ד.

(ח"א רפו)

יֵשׁ 'גְּוַעֲדוֹן', וְהֵם שְׁנֵי בְּחִינּוֹת: 'גְּוַעֲדוֹן' -
בְּחִינַת: 'חֲכָמָה-עֲלֵאָה', וְ'חֲכָמָה'
תַּתְאָה. כִּי עֵקֶר 'תַּעֲנוּג גְּוַעֲדוֹן' הוּא 'הַשְּׁגַת
חֲכָמַת אֱלֻקוֹת', הִינּוּ: 'חֲכָמָה-עֲלֵאָה',

וְ'חֲכָמָה-תַּתְאָה'. אִךְ לְזָכוֹת לָזֶה, אֵי-אֶפְשָׁר
כִּי-אִם עַל-יַדֵּי הַשְּׁעָרִים, בְּחִינַת 'שְׁעָרֵי גְוַעֲדוֹן'.

אִךְ אֵלּוּ הַשְּׁעָרִים גְּנוּזִים וְטְמוּנִים בְּאֶרֶץ,
בְּחִינַת (איכה ב, ט): "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ
שְׁעָרֶיהָ". וְצְרִיכִים לָזֶה 'בְּעַלְהֵבִית' מוֹשֵׁל
בְּאֶרֶץ, שְׂיוֹכֵל לְהוֹצִיא וּלְהַקִּים וּלְהַעֲמִיד
הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ.

וְעַל-יַדֵּי 'לְמוֹד פּוֹסְקִים', זוֹכִין לְהִיּוֹת
מִלְכָּךְ וּמוֹשֵׁל בְּאֶרֶץ, וְאִזּוֹ יוֹכֵלִין
לְהַעֲמִיד וּלְהַקִּים הַשְּׁעָרִים שֶׁטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ.

וְזֶה בְּחִינַת (משלי כט, ד): "מִלְכָּךְ בְּמִשְׁפָּט
יַעֲמִיד אֶרֶץ" - 'בְּמִשְׁפָּט' דִּיקָא. הִינּוּ:
עַל-יַדֵּי 'מִשְׁפָּט', דְּהִינּוּ 'לְמוֹד פּוֹסְקִים',
שֶׁמְבָרְרִים 'מִשְׁפָּטֵי וְדִינֵי הַתּוֹרָה' - עַל-יַדֵּי-
זֶה נַעֲשֶׂה 'מִלְכָּךְ וּמוֹשֵׁל' - וְעַל-יַדֵּי-זֶה יוֹכֵל
לְהַעֲמִיד 'אֶרֶץ'. וְאִזּוֹ מַעֲמִיד וּמְקִים וּמַגְלָה
הַשְּׁעָרִים שֶׁטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה זוֹכִין
לְ'גְוַעֲדוֹן'.

וְזֶהוּ: "שְׁפָטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל
שְׁעָרֶיךָ וְכוּ' לְשִׁבְטֶיךָ" (דְּבָרִים טז, יח).
"שִׁבְט" - רָאשֵׁי-תְבוּת: "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ
שְׁעָרֶיהָ".

כִּי עַל-יַדֵּי הַשְּׁפָטִים וְשׁוֹטְרִים
הַמְנַהֲיָגִים וְהַמוֹשְׁלִים בְּאֶרֶץ, עַל-יַדֵּי
'מִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה', בְּחִינַת 'פּוֹסְקִים', בְּחִינַת
"מִלְכָּךְ בְּמִשְׁפָּט יַעֲמִיד אֶרֶץ" - עַל-יַדֵּי-זֶה
נִתְגַּלֵּין הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ.

וְזֶהוּ: "תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ לְשִׁבְטֶיךָ" -
כִּי הַשְּׁפָטִים וְשׁוֹטְרִים מְקִימִין
הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ, וּמַגְלִין הַשְּׁעָרִים
שֶׁנִּתְעַלְמוּ, בְּחִינַת "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיהָ",
עַל-יַדֵּי הַמִּשְׁפָּט שֶׁלָּהֶם, דְּהִינּוּ 'לְמוֹד
פּוֹסְקִים'.

"כי השחד יעור עיני חכמים" (דברים טז, יט)

ה.

(ח"א ב, ה)

עקר ה'מחשבות-זרות', הם על-ידי קלקול המשפט'.

כי 'משפט' הוא בחינת 'עיניו', כמו שכתוב (בראשית יד, ז): "ויבאו אל עין משפט", זה בחינת (דברים לג, כח): "עין יעקב".

ועל-ידי קלקול משפט', בא קלקול ל'עיניו', כמו שכתוב (דברים טז, יט): "כי השחד יעור עיני חכמים" - זה בחינת 'מחשבות-זרות' שבתפלה, שהם "עניני דמכסין על עיניו" (זחר פנחס רנב), כמו שכתוב (איכה ג, מד): "ספתה בענן לך" [מעבור תפלה] וכו'.

ו.

(ספורי-מעטיות, מעטה וממלך ענו)

ולקח החכם עמו ממון רב, והלך לשם, וראה שעושים פמה מיני ליצנות וצחוק, והבין בה'קאטאוועס' (עניני צחוק): שהמדינה בלה מלאה שקרים מתחלה ועד סוף.

כי ראה שעושין צחוק איך מאנים ומטעים בני-אדם במשאומתן, ואיך הוא בא לדון בהמאניסטרטט [ערפאה נמוכה] ושם כלו שקר ומקבלין שחד. והולך להסאנד [ערפאה גבוהה יותר] הגבוה יותר, וגם שם כלו שקר, והיו עושים בדרך צחוק, 'אנשטעלן' [כעין הצגה] מפל הדברים הללו.

והבין החכם באותו הצחוק: שהמדינה בלה מלאה שקרים ורמאות, ואין בה שום אמת. והלך ונשא-ונתן בהמדינה,

והניח עצמו להונות אותו בהמשאומתן, והלך לדון לפני הערפאות, והם כלם מלאים שקר ושחדים, וביום זה נתן להם שחד, למחר לא הפירוהו.

והלך לערפאות גבוה יותר, וגם שם כלו שקר. עד שבא לפני הסאנאט [ערפאה עליונה יותר], וגם הם מלאים שקר ושחדים. עד שבא אל המלך בעצמו.

וכשבא אל המלך, ענה ואמר: "על מי אתה מלך? שהמדינה מלאה שקרים בלה, מתחלה ועד סוף, ואין בה שום אמת"?! - והתחיל לספר כל השקרים של המדינה וכו'.

ז.

(ספורי-מעטיות, מעטה יג משבעה בעטלערס, הבעטלער החרש ביום השני)

וראיתי: ששני בני-אדם מריבים זה עם זה מחמת איזה משאומתן. והלכו אל הבית-דין לדון וכו'. אחר-כך חזרו ונתקוטטו וכו', ואמרו: "שאינם רוצים זה הבית-דין, רק בית-דין אחר" וכו'. אחר-כך חזרו ונתקוטטו וכו'. וכן היו מריבים ומתקוטטים שם, ובחרו להם פמה בתי-דינים.

עד שכל העיר היתה מלאה מבתי-דינים. והסתפלתי: שזה מחמת שאין שם אמת. ועתה זה מטה דין ונושא פנים לזה, ואחר-כך חברו נושא פנים לו - כי הם מקבלים שחד, ואין בהם אמת וכו'.

וכן הם הכניסו שחד במדינה. ועל-ידי-זה נחשכו העינים ונתקלקל המראה, "כי השחד יעור עיני חכמים" (דברים טז, יט). וכו'.

על־בן תראו לתקן המדינה משלש
עברות אלו וכו'. ואז: לא די
שיתתקן הטעם והמראה והריח, כי אם גם
ה'גנני שנגאבד' יוכל להמצא וכו'.

אדם על־זה פרוש ורמז, כי נסע בהעלם מן
העולם, ולא קבל שום מעות בדרך. ואמר
אז: "ואני ידי מלכלכות בדם בשפיר
ובשליא, כדי לטהר אשה לבעלה" (ברכות
ד.). וקצת היה מרמז שזה ענין נסיעתו.

ח.
(ספר־המדות, עניני טהרה)

[א] עיר שיש בה גנבים, בידוע שהרב אוהב
טהרה (גנבה וגזלה יב).

[ב] מי שמניח צרכי צבור ועוסק בצרכי
עצמו, כאלו לוקח טהרה (התנשאות ח"ב י).

[ג] על־ידי שתית יין, לסוף שמקבל טהרה
(שכרות ב).

[ד] עיר שיש בה קבלת טהרה, הילות באין
עליה (טהרה א).

[ה] על־ידי טהרה, גדלתו מסתלקת (טהרה ב).

[ו] על־ידי טהרה, בא שרפה (טהרה ג).

"בין דם לדם" (דברים יז, ח)

בין דם טמא לדם טהור. (רש"י)

ואף־על־גב דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה
בגדה, דאיהי יפריש "בין דם לדם" (דברים יז, ח),
ואתפתח מקורא דילה, לדפאה לה במים
דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה
דם נדה דאיהי לילי"ת, דלא אתקריבת בהדה,
דאיהי חובא דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה
רשו לסלקא נשמתא לגבי בעלה, לההוא אתר
דאתייהיבת מתמן וכו'. מיד אתפתחת מקורה,
ואתדפיאת שכינתא, ורזא דמלה: "מקנה
ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה" (ירמיה יז, ח).
'מושיעו ודאי', ההוא דמקורא דמקנה בידה.
(תוספות יורה דעה - המנהג לאומרו לפני כל נדרי')

ט.

(חיי־מוהר"ן קנד)

כשנסע לנאוויריטש ושאר קהלות, דבר
מענין נסיעתו: שלא ידע שום

"וקמת ועלית" (דברים יז, ח)

מלמד שארץ־ישראל גבוהה מכל הארצות.
(קדושין סט. סנהדרין פז. זבחים נד: ספרי שופטים ט)

י.
(ח"א ט, ה)

ובשביל־זה: "ארץ־ישראל גבוהה מכל
הארצות" (קדושין סט. סנהדרין
פז. זבחים נד: ספרי שופטים ט), על־שם שעקר
הנפים שם הם, וכתוב (ישעיהו סב, י): "הרימי
נס".

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל"
(דברים יז, יא)

יא.
(ח"א נז, א"ב)

"כל דבור ודבור שיצא מפיו הקדוש־
ברוך־הוא, נברא ממנו מלאך" (חגיגה
יד.). וכל דבור נחלק לכמה ניצוצות וכו'.
ונבראו כמה מלאכים לפי רב הניצוצות וכו'.
וכל מלאך ממנה על איזהו דבר, כמה
שאמרו חז"ל (בראשית־רבה י, ו): "אין לך עשב
מלמטה שאין לו מלאך מלמעלה".

וכל מלאך מקבל חיותו מהדבור, ומשפיע
לתוך הדבר שנמנה עליו, הינו לאיזה
עשב או דבר אחר שהוא ממנה עליו.

וְשָׁנֵי הַכַּחוֹת שֵׁשׁ לַמֶּלֶךְ לְקַבֵּל
לְהַשְׁפִּיעַ, מְכַנִּים בְּבַחֲיַנַת 'יָדִים'. בְּיַד
יָמִין מְקַבֵּל חַיּוֹתוֹ, וּבְיַד שְׂמָאל מִשְׁפִּיעַ.

נִמְצָא: שֶׁכָּל הַרְפוּאוֹת תְּלוּיִים בַּתּוֹרָה וְכוּ',
כִּי הַתּוֹרָה נוֹתֶנֶת פֶּחַ לַמֶּלְאָכִים,
וְהַמֶּלְאָכִים מִשְׁפִּיעִים לְעֹשֵׂבִים, וְעֹשֵׂבִים
מְרַפְּאִים בְּכַח־הַתּוֹרָה.

וּמִי שֶׁפּוֹגֵם בְּאִמוּנַת־חֻכְמִים וּפּוֹרֵץ גְּדָרִים,
אֵין רְפוּאָה לְמַכְתּוֹ, בְּבַחֲיַנּוֹת (שַׁבַּת קי):
"דְּלִמָּא חוּיָא דְרַבְּנָן טְרַקָּה, שְׂאִין לוֹ
אֶסְתָּא". כִּי הַפּוֹרֵץ גְּדָרִים, עַל־יַד־יָזָה מִסִּיר
הַיָּדִים מִן הַמֶּלְאָכִים, לְפִי בַּחֲיַנּוֹת הַסֶּרְתּוֹ
מִדְרָךְ דְּבְרֵי רַבְּנָן.

וְזָהוּ (דְּבָרִים יז, יא): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר
אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמָאל". לְפִי
בַּחֲיַנּוֹת 'הַסֶּרְתּוֹ' - אִם סָר מִדְרָךְ דְּבְרֵי רַבְּנָן
לְ'יָמִין' - בָּזָה סָר 'יָמִין' הַמֶּלְאָךְ, וְאֵין לוֹ פֶּחַ
לְקַבֵּל. וְאִם סָר לְ'שְׂמָאל' - בָּזָה סָר 'יָד'
שְׂמָאל' מִהַמֶּלְאָךְ, וְאֵין לוֹ פֶּחַ לְהַשְׁפִּיעַ.

וּכְשֶׁנִּפְגָּם אֵיזָהוּ יַד הַמֶּלְאָךְ - אֲזִי אֵין לָזָה
הָאָדָם אֶסְתָּא - כִּי זֶה הָעֹשֵׂב
שָׁבוּ תְלוּי רְפוּאוֹתוֹ, אֵין לוֹ פֶּחַ לְרַפְּאוֹת, כִּי
אֵין מִשְׁפִּיעַ לוֹ.

וּמַחֲיָבִין אֲנַחְנוּ לְהֵאֱמִין לְכָל דְּבָרֵיהֶם,
בְּבַחֲיַנּוֹת: "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר"
וְכוּ'.

וּלְהֵקִים אִמוּנָה הַנְּפוּלָה, הִיא עַל־יַד־יָדֵי
בַּחֲיַנַת 'עֵקֶב', הֵינּוּ עַל־יַד־יָדֵי 'עֵדֶר'
וְכוּ'.

וּכְשֶׁנִּתְתַּקַּן הָאִמוּנָה, נִתְתַּקַּן הַ'יָּדִים',
בְּבַחֲיַנַת "לֹא תִסּוּר".

יב.

(ח"א סא, א)

עַל־יַד־יָדֵי אִמוּנַת־חֻכְמִים, יְכוּלִין לְהוֹצִיא
מִשְׁפָּטֵנוּ לְאוֹר. כִּי מִשְׁפָּט הוּא
'עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא', בַּחֲיַנַת 'דְרָךְ הַמְּצָע'
שְׂאִינּוּ נוֹטָה לְיָמִין וּלְשְׂמָאל. וְזֶה זֹכִיךְ עַל־
יָדֵי אִמוּנַת־חֻכְמִים, שֶׁהוּא בַּחֲיַנַת (דְּבָרִים יז,
יא): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין
וּשְׂמָאל".

וְעַל־יַד־יָזָה יוֹצֵא הַמִּשְׁפָּט בְּרוֹר,
בְּבַחֲיַנַת: "מִשְׁפָּטִי אָמַת"
(תְּהִלִּים יט, י).

הֵינּוּ: כִּי כָל הַלְמוּזִים שֶׁהָאָדָם לוֹמֵד,
צָרִיךְ שִׁיקְבֵּל וְיוֹצִיא מֵהֶם "מִשְׁפָּטִי
אָמַת", שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּבַחֲיַנַת "מִשְׁפָּט מְעַקֵּל"
(תְּבַקּוֹק א, ד).

דְּהֵינּוּ: שִׁיקְבֵּל וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּזִים
שְׁלוּמַד, 'מִשְׁפָּטִי הַנְּהַגוֹת יִשְׂרָאֵל',
שִׁדְעֵי אֵיךְ לְהַתְּנַהֵג, הֵן לְעֶצְמוֹ, הֵן לְאַחֵרִים
שֶׁמִּתְנַהֲגִים לְפִי דַעְתּוֹ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד כִּפִּי
בַּחֲיַנַתוֹ וְכוּ', בְּבַחֲיַנַת "מִשְׁפָּטִי אָמַת" -
שְׂאִינּוּ נוֹטָה לְיָמִין וּשְׂמָאל.

וּכְלִי־זָה זֹכִיךְ עַל־יַד־יָדֵי אִמוּנַת־חֻכְמִים,
שֶׁהוּא בַּחֲיַנַת "לֹא תִסּוּר" וְכוּ'.

יג.

(ח"א סג)

הָעֵקֶר וְהַיְסוּד שֶׁהַכָּל תְּלוּי בּוֹ: לְקַשֵּׁר
עֶצְמוֹ לְהַצְדִּיק שְׁבִדּוֹר, וּלְקַבֵּל
דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר כִּי הוּא זֶה, דָּבָר
קָטָן וְדָבָר גָּדוֹל. וְלִבְלִי לְנִטּוֹת חֶסֶד וְשָׁלוֹם,
מִדְּבָרָיו יָמִין וּשְׂמָאל.

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל: "אִפְלוּ אֹמַר לְךָ עַל
יָמִין שְׂמָאל" וְכוּ' (סְפָרֵי שׁוֹפְטִים, עַל
הַפְּסוֹק 'לֹא תִסּוּר' וְכוּ', דְּבָרִים יז, יא).

"שום תשים עליך מלך" (דברים יז, טו)

טו.

(ח"א ג)

ה"שתי צפרים דקדשה" (ויקרא יד, ד),
"שמשם הנבואה נמשכת" (זהר)
ויקרא נג), הם 'בנין מלכות דקדשה'.

ועל-כן "העמדת מלך, היה על-פי
נבואה" (ספרי שופטים יד, רמב"ם
מלכים פ"א ה"ג), בכל 'מלכות בית דוד' שהיה
על-פי נבואה'.

וה'נבואה' נמשכת מן ה'פרובים' (במדבר ז,
פט), שהם בחינת "שתי
צפרים" הנ"ל, שהם 'בנין מלכות דקדשה'.

טז.

(ח"א לה, ח)

כשאדם עוסק במשאומתן באמונה (שבת
לא) - אזי נופלים כל הקלפות
והעכו"ם ו"הארצות שסביבות ירושלים",
'סביבות האמונה' (יחזקאל ה, ה - "זאת ירושלים
בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות"), ועולים
ממנה כל ה'ניצוצות הקדושים' שבתוכם,
ל'בחינת אמונה', הנקרא 'ירושלים'
'מלכות' - בסוד 'אחד-עשר סממני
הקטרת'.

וזהו שאמרו חז"ל (סנהדרין כ:): "שלשה
מצוות נצטוו ישראל בכניסתן
לארץ, העמדת המלך, וכריתות זרעו של
עמלק, ובנין בית המקדש".

והא בהא תליא - כי "העמדת המלך",
היא בחינת 'אמונה' כנ"ל. ו"כריתות
זרעו של עמלק", הם הניצוצות שעולים
מבין העכו"ם והארצות, בבחינת 'אחד-עשר

ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק
דעתו כאלו אין לו שום שכל,
בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור.

וכל-זמן שנשארו אצלו שום שכל עצמו,
אינו בשלמות, ואינו מקשר
להצדיק.

"אטימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבתי"
(דברים יז, יד)

יד.

(ח"א ל, ד)

לבוא ל'השכל-התחתון', 'חכמה-תתאה' -
אי-אפשר כיום על-ידי "שונא
בצע" (שמות יח, כא), שישנא המזון בתכלית
השנאה, כי 'השכל התחתון', הוא "מסטרא
ד'מלכות" (זהר-חדש יתרו). וכן "שונא בצע"
הוא מסטרא ד'מלכות" (תקוני-זהר קכא: וכו').

ועל-כן ביומוי דשמואל שנפלו ראשי-
הדור אל המזון, כמו שכתוב
(שמואל-א ח, ג): "ויטו אחרי הבצע" - על-כן
תבה פגמו ב'מלכות-דקדשה', כמו שכתוב
(שם שם, ז) "כי אתי מאסו ממלך עליהם",
ושאלו להם מלך ככל העכו"ם.

וביומוי דשלמה ש"אין כסף נחשב"
(דברי-הימים ב ט, כ) - היה 'מלכות-
דקדשה' על תקונה ומכונה, כמו שכתוב
(שם כט, כג): "וישב שלמה על פסא ה",
"שמלך על עליונים ותחתונים" (מגלה יא:).

ועל-כן זכה 'שלמה' לה'שכל-התחתון'
הנ"ל, כמו שכתוב (מלכים-א ה, יא):
"ויחכם מכל האדם".

סממני הקטרת' וכו'. וּבְנִין בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ, הוא בחינת 'אור־הַפְּנִים', שהוא בחינת 'חדושי־הַמִּחִין', 'חדושי הנשמה' וכו'.

(ג) "וּלְמַנּוֹת מִלֶּךְ" - הוא בחינת 'רְקִיעַ', הַיָּא"ו שַׁבְּתוֹךְ הָאֶל"ף - כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (במדבר כד, יז): "דָּרַךְ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב, שָׁקָאֵי עַל שִׁיקוּם מִלֶּךְ מִיַּעֲקֹב".

וְ"דָרַךְ כּוֹכַב" - הוא בחינת 'רְקִיעַ', שֵׁשׁ בּוֹ 'כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת'.

וְהַיָּנּוּ: "מִיַּעֲקֹב" - כִּי "יַעֲקֹב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֲהָלִים", בחינת 'רְקִיעַ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַיִּמְתַּחַם כָּאֵהֶל" פִּנ"ל - כְּמַבָּאֵר בַּזֵּהר (אחרי סו: ועוד): "שִׁיעֲקֹב הוּא בְּחִינַת וָא"ו" [בחינת (ויקרא כו, מב): "וְזָכַרְתִּי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב"] - כִּי 'שֶׁלֶשׁ מִצְוֹת' אֵלוּ, הֵם בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה'.

יח.

(חיי־מוהר"ן תסא)

'מִלֶּךְ' גְּדוֹל מְנַבִּיא, עַל־פִּי מִצְוֹת הַתּוֹרָה (ענין הנריות יג).

"את משנה התורה הזאת" (דברים יז, יח)
- ענין 'משנה־תורה' -

אין קורין ביום 'הקהל', אלא 'משנה תורה' בלבד. (ספרי שופטים יז)

ואיחי 'ברייתא דשבת' וכו' נשמתא? תיגיה דאתוסף לגביה בגין שכינתא, אתקרי איהו 'מוסף שבת', וכו'. ואיחי 'תוספתא' מסטרא דח"י עלמין, דאיהו 'מוסף שבת', ואיחי 'משנה' מסטרא דגופא, 'משנה תורה' ודאי וכו'. (תמוני־זכרמו)

יט.

(ח"א נח, דה"ט)

'מִשְׁשֵׁה רַבֵּנוּ', בָּזָה שֶׁהַכְּנִיעַ קְלַפְתַּת עַמְּלֹק, וְתַקֵּן הַבְּרִית' - זָכָה לְבְּחִינַת (שמות טז, ה"ב): "וְהָיָה לְחֶם מִשְׁנֵה' עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם".

יז.

(ח"א ו, ה"ז)

'מִשְׁשֵׁה' הוּא בְּחִינַת 'נִקְדָּה הָעֲלִיזָה שֶׁל הָאֶל"ף, וְיִהְיֶשֶׁע' הוּא בְּחִינַת 'נִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁל הָאֶל"ף, וְהַיָּא"ו שַׁבְּתוֹךְ הָאֶל"ף, הוּא הַרְקִיעַ, הוּא בְּחִינַת הָ'אֵהֶל', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שמות לג, יא): "וְיִהְיֶשֶׁע בֵּן נוֹן לֹא יִמִּישׁ מִתּוֹךְ הָאֵהֶל". וְ'אֵהֶל' הוּא 'רְקִיעַ', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ, כב): "וַיִּמְתַּחַם כָּאֵהֶל לְשַׁבַּת" וכו'.

וְזֶה פְּרוּשׁ: "אֵת גָּאוֹן יַעֲקֹב" (תהלים מז, ה) - עֵינַן שֶׁם בְּפָנִים פְּרוּשׁ כָּל הַפְּסוּק) - זֶה בְּחִינַת וָא"ו שַׁבְּתוֹךְ הָאֶל"ף, בְּחִינַת 'אֵהֶל', בְּחִינַת 'אור' שֶׁ'מִּשְׁשֵׁה' מְאִיר לִיְהוֹשֻׁעַ - כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (בראשית כה, כז): "וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב אֲהָלִים".

וְהוּא עֵנִין שְׁאֵמְרוּ חַז"ל (סנהדרין כ:): "שֶׁקֶדֶם בְּנִיסַת יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָי, הִזְהָרוּ לְקַיֵּם שְׁלֹשׁ מִצְוֹת: (א) לְהַכְרִית זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֹק. (ב) וּלְבַנּוֹת לָהֶם בֵּית־הַבְּחִירָה. (ג) וּלְמַנּוֹת מִלֶּךְ".

(א) "לְהַכְרִית זֵרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֹק" - הֵיא בְּחִינַת 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה - כִּי עַקֵּר 'מַחִית עַמְּלֹק' תְּלוּי בִיְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שמות יז, ט): "צֵא הִלַּחֵם בַּעַמְּלֹק".

(ב) "וּלְבַנּוֹת בֵּית־הַבְּחִירָה" - הוּא בְּחִינַת 'מִשְׁשֵׁה', נִקְדָּה הָעֲלִיזָה - כִּי "מִי שֵׁשׁ בּוֹ יִדְעָה, כְּאֵלוֹ נִבְנָה בֵּית־הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו" (בְּרִכּוֹת לג), וְ'מִשְׁשֵׁה' הוּא בְּחִינַת 'הַדְּעַת' (זֵהר פְּקוּדֵי רַכָּא).

וַיִּוְסַף שָׁזְכָה לְבָרִית - כְּתִיב בָּהּ (בראשית מא, ג): "וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה", הֵינּוּ: "מִשְׁנָה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם" - שְׁעֵלְיָדֵי בְרִית, זֹכָה לְשִׁפְעַת כְּפוּלָה.

וְזֶה שְׁבַחֲנֵת שְׁבַת מְקַבֵּל מִיִּוְסַף: לָחֶם מִשְׁנָה, הֵינּוּ "מִשְׁנָה תוֹרָה", בְּחִינַת (משלי ח, ל): "וְאֵהִיָּה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם".

וּבְחִינַת שְׁבַת מְשַׁפֵּיעַ לְשָׂאֵר הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וְאִז כְּשִׁמְכַנִּיעַ כָּל הַצָּרִים הַרוֹדְפִים אַחַר חֲלוּשֵׁי־כַח שְׁבִישָׁרָאֵל, וּמְכַנִּים אוֹתָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ - עַל־יְדֵי־זֶה זֹכָה לְחֵדֶשׁ חֲדוּשֵׁינָה דְאֹרִיתָא בְּשַׁבַּת עַל חַד תְּרִין.

בְּבַחֲנֵת: "לָחֶם מִשְׁנָה", בְּחִינַת: "מִשְׁנָה תוֹרָה", בְּחִינַת: "מִגְלָה עֶפְהָ" (זכריה ה, א), בְּחִינַת: "הָרֵב פִּיפִיּוֹת" (תהלים קמט, ו).

שְׁעֵלְיָדֵי הַ"הָרֵב נִקְמַת" (ויקרא כו, כה) - זֹכָה: לְ"פִי שְׁנַיִם" (דברים כא, יז), בְּחִינַת: "לָחֶם מִשְׁנָה".

וְשַׁבַּת מְשַׁלַּח הָאֲרוֹתָיו לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת, וּמְרַפָּא רַפּוּאוֹת הַנְּפֹשׁ וְרַפּוּאוֹת הַגּוּף, בְּבַחֲנֵת (שמות כא, יט): "רַק שַׁבַּתוֹ יִתֵּן וְרַפָּא יִרְפָּא" - שְׁתֵּי רַפּוּאוֹת עַל־יְדֵי שַׁבַּת.

וּכְשֶׁהַ'בְּשֵׁרֵי־דוֹר' נִתְּיָפִים וְנִתְּכַפְּדִים בְּעֵינֵי כָל - אֲזִי כָל אֶחָד לְפִי כְּשֵׁרוֹתוֹ יָכוֹל לְהַבִּין: שְׁכָבֵר הַשְּׁפִיעַ 'חֶכֶם־הַדּוֹר' בְּיוֹם הַשַּׁבַּת "לָחֶם מִשְׁנָה" הֵנ"ל.

כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כְּשֵׁרוֹתוֹ - בֶּן מְקַבֵּל יְפִי וְהָדָר, וְנִתְּגַדֵּל בֶּן בְּעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת.

וְהֵיפִי וְהַגְּדֵלָה, הִיא צִיּוֹן וְסִימָן וְרִשְׁמִיָּה עַל "מִשְׁנָה תוֹרָה" הֵנ"ל, בְּבַחֲנֵת (תהלים מח, ג): "הִר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צְפוֹן".

"הִר" - זֶה בְּחִינַת גְּדֻלָּה, כְּמֵאֵמֶר חַז"ל (סנהדרין קז, על תהלים יא, א): "נִוְדִי הִרְכַּם צְפוֹר", "זֶה מַלְכוּת וְגְדֻלָּה".

שְׁה־גְדֻלָּה הוּא צִיּוֹן וְסִימָן עַל יְרֻכָּתִי צְפוֹן (שם מח, ג), עַל "חֲמוּקֵי יִרְכִיךָ" (שיר־הַשִּׁירִים ז, ב), 'תוֹרָה הַצְּפוּנָה'.

"וְהֵיָּתָה עִמּוֹ וּמְרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו. לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ" (דברים יז, יט-כ)

כ.

(ח"א נו, א-ב-ג)

יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּחִינַת מַלְכוּת לְפִי בְּחִינַתוֹ וְכוּ'. וְצָרִיךְ לְבַלֵּי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שְׁלוֹ לְהַנְּאֹתוֹ וּלְצָרְפוֹ, רַק שְׁהַמַּלְכוּת יִהְיֶה אֲצִלָּה 'בְּיִחְזוּרִין' וְכוּ', לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲנֵת (עבדיה א, כא): "וְהֵיָּתָה לָּהּ הַמְּלוּכָה" - דְּהֵינּוּ: לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּכְנָעִים אֲלֵיו.

וְצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ 'אַרְיִכוֹת־יָמִים' לְתוֹךְ הַמַּלְכוּת - כִּי כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת הַמַּלְכוּת שֵׁשׁ לוֹ, מְטַל עָלָיו לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵם מְשַׁרְשׁוּ, שֵׁשׁ לוֹ בְּחִינַת מַלְכוּת עֲלֵיהֶם. וְאֲזִי עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וּמַצִּיל נַפְשׁוֹ. וְצָרִיכִין לָזֶה דַּעַת, כִּדֵּי לִידַע אֵיךְ לְהוֹכִיחֵם.

וְלָבוֹא לְדַעַת הַזֶּה - הוּא גַם־כֵּן עַל־יְדֵי 'אַרְיִכַת יָמִים' בְּעֶצְמוֹ - וְהוּא עַל־יְדֵי 'עֶסֶק הַתוֹרָה'.

כי "אורייתא שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא" (תקוני-זוהר כה:)- וכמו בפְּשָׁרֵיכִין לְקָרוֹת אַחַד, קוֹרִין אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ - בְּן פְּשָׁרֵיכִין לְקָרוֹת אֶת הַחַיִּים, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ חַיִּים וְאַרְיֵכוֹת-יָמִים, צָרִיךְ לְקָרוֹת אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ כְּבִיכּוֹל, וְשֵׁמוֹ הוּא הַתּוֹרָה.

נמצא: שְׁעַל-יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה, קוֹרִין אֶת הָאַרְיֵכוֹת-יָמִים.

וְעַל-בֵּן מְזַהֵר הַמְּלֶכֶךְ עַל עֵסֶק הַתּוֹרָה, בְּיוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם - מִחֲמַת שֶׁהוּא צָרִיךְ לְקָרוֹת אֶת הָאַרְיֵכוֹת-יָמִים לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת כְּנ"ל.

וְזֶה שֶׁפָּתוּב בְּפָרֶשֶׁת הַמְּלֶכֶךְ (דְּבָרִים יז, יט-כ):
 "וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו, לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ". "וְקָרָא בּוֹ" דִּיקָא - הֵינּוּ: שְׁעַל-יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה הוּא קוֹרָא אֶת הַחַיִּים.

"יְמֵי חַיָּיו" דִּיקָא - כִּי כְּשֶׁמְקַבְּלִין אֶת הַחַיּוֹת, צָרִיךְ לְקַבְּלָם בְּמִדָּה, כִּי בְּלֹא מִדָּה וְצִמְצוּם אֵי-אֶפְשָׁר לְקַבֵּל הַחַיּוֹת מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִחֲמַת רְבוּיֵי-אוֹר, כִּי רְבוּיֵי הַשֵּׁם גּוֹרֵם כְּבוֹי הַנֵּר, עַל-בֵּן צָרִיךְ לְקַבֵּל הַחַיּוֹת בְּמִדָּה, וְזֶה זוֹכִין עַל-יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה.

כִּי הַתּוֹרָה הִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשָׁת-בְּרוּךְ-הוּא, וְהַשֵּׁם הוּא הַכְּלִי שֶׁל הַדְּבָר, שֶׁבְּהַשֵּׁם הַזֶּה נִגְבַּל הַחַיּוֹת שֶׁל הַדְּבָר הַזֶּה.

וְכֵן הַתּוֹרָה הוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשָׁת-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁשֵּׁם נִגְבַּל הַחַיּוֹת מִחַיֵּי-הַחַיִּים - כִּי הַתּוֹרָה הִיא בְּחִינַת מְדוּת, שֵׁישׁ בֶּה אֹתוֹת וְיִתְבוֹת וְפָסוּקִים וְפָרָשִׁיּוֹת וְסִדְרִים - שֶׁבָּהֶם נִגְבַּל הַחַיּוֹת בְּמִדָּה.

וְעַל-בֵּן עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַחַיּוֹת - כִּי עַל-יְדֵי קוֹרִים

אֶת הַחַיִּים, וּמְשִׁיכִין הַחַיּוֹת לְתוֹךְ הַמְּדוּת, שֶׁהֵם בְּחִינַת יָמִים.

נמצא: עַל-יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה, מְשִׁיכִין אֲרֵיכוֹת-יָמִים, וְאֵז זוֹכֵה לְדַעַת - כִּי הַדַּעַת וְהַשְּׂכָל הוּא בְּעֵצְמוֹ הַחַיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (קֹהֶלֶת ז, יב): "הַחֲכָמָה תִּתְחִיָּה אֶת-בְּעֻלְיָה", כִּי הַשְּׂכָל הוּא עֵקֶר הַחַיּוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה הַדַּעַת, יְכוּלִים לְקָרֵב וּלְהוֹכִיחַ אֶת מִי שֶׁצָּרִיכִין לְהוֹכִיחַ.

נא.

(לְקוֹטֵי-הַלְכוֹת, מֵאַבְד מִמּוֹן חֲבָרוֹ וּמְסוֹר ג, ג - עַל-פִּי לְקוֹטֵי-מוֹהַר"ן ח"א נו ה"ל)

וְזֶה בְּחִינַת אֲרֵיכוֹת סִפְרֵי-תּוֹרָה, שֶׁבְּשִׁבְלֵי-זֶה צָרִיכִין לְכַתֵּב סִפְרֵי-תּוֹרָה כְּדֵי לְקָרוֹת בָּהֶם - כְּדֵי לְקָרוֹת עַל-יְדֵי-זֶה אֶת חַיֵּי הַחַיִּים, לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ חַיּוֹת לְתוֹךְ בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת.

וְעַל-בֵּן הַמְּלֶכֶךְ שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת הַמְּלָכוֹת בְּיוֹתֵר - עַל-בֵּן הִיךְ צָרִיךְ שִׁיחִיָּה לוֹ שְׁנֵי סִפְרֵי תּוֹרוֹת כְּתוּבִים, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב (דְּבָרִים יז, יח): "וְכָתַב לוֹ אֶת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו" - שֶׁזֶה הַפָּסוּק "וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו", מְרַמֵּז עַל קְרִיאַת הַחַיּוֹת לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת, כְּמִבְּאֵר הַיֵּטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנִּזְכָּר.

"לא תלמד לעשות פְּתוּעֵבֶת הַגּוֹיִם הָהֵם"

(דְּבָרִים יח, ט)

נב.

(ח"ב קכ)

כְּשֶׁמְתַפְּלֵל עִם פְּנוּת הָאָרֶיז"ל כְּשֶׁאִינוֹ רְאוּי לָזֶה, הוּא כְּמוֹ בְּשׂוּף. כִּי בְּכִשּׁוּף נֵאָמַר (דְּבָרִים יח, ט): "לֹא תִלְמַד"

לַעֲשׂוֹת, וְדַרְשׁוּ רַז"ל (שבת עה. ראש־השָׁנָה כד: ועיד): "לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת, אֲבָל אֶתָּה לְמַד לְהַבִּין וּלְהוֹרוֹת".

כָּךְ הוּא לְהַבְדִּיל בְּעֵינֵי הַפְּנוּת: שְׂאִין צְרִיכִין לְלַמַּד אוֹתָם פִּי־אִם "לְהַבִּין וּלְהוֹרוֹת", אֲבָל לֹא לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם, דְּהֵינּוּ לְכוּנֵם בַּתְּפִלָּה, מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לָזֶה.

וְאַצֵּל הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה - אֲצֵלֵם כָּל 'פְּנוּת הָאֲרִיז"ל, הֵם 'פְּרוּשֵׁי־הַמְּלוֹת, שְׁבִי־פְרוּשֵׁי־הַמְּלוֹת שְׁלָחֵם כָּלוּלִים כָּל הַפְּנוּת.

"לֹא יִמָּצָא בָךְ וְגו', קִסֵּם קִסְמִים, מְעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף" (דְּבָרִים יח, י) - עֲנִינִי 'בְּשׂוֹף'

'מְנַחֵשׁ' - פָּתוּ נִפְלָה מִפִּי, צְבִי הַפְּסִיקוּ בְּדַרְךְ וְכו'. (רש"י)

כג.

(ח"א יח, ג)

ה'פְּנֵה־יָגוֹת, עִקְרָה בְּבַחֲיַנַּת ר'רַחֲמִים. וְעַקֵּר ה'רַחֲמִים' - ב'הַסְרַת עֵבוֹרִים, אֲפָלוּ שְׂמִיץ עֵבוֹרִים. וְאַפְלוּ כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר: "צְבִי הַפְּסִיקוּ" (סְנֵה־דְרִין סה:), אֵין לוֹ רַחֲמָנוֹת בְּשִׁלְמוֹת. (הַבְּאֵנוּ הַקְּטַע בְּשִׁלְמוֹת לְהַלֵּן אוֹת כב, עַל הַפְּסוּק: "תָּמִים תִּהְיֶה").

כד.

(ח"א כט, ה)

"יֵישׁ כ"ח עֵתִים, עֵתִים לְטוֹבָה עֵתִים לְרָעָה" (קִהְלֵת ג, ב-ח). וְצָרִיךְ לְהַכְנִיעַ "שְׂפָחָה בִישָׂא" (זֵהר בַּהֲרַבָּה מְקוּמוֹת), שְׂהִיא 'עֵת־רָעָה'. בְּבַחֲיַנַּת (שָׁם ט, ח): "בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים" - "בְּכָל עֵת" דִּיקָא. "בְּגָדֶיךָ לְבָנִים" - הֵינּוּ: "בְּלֹא רַבֵּב" (שְׁבַת קיד.), בְּבַחֲיַנַּת 'טְהָרַת הַשְּׂכִינָה מִנְדָּתָה'.

וְזֶה: "לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעוֹנְנוּ" (ויקרא יט, כו) - שְׁהֵם גּוֹרְמִים בְּחִינַת "נְחָשׁ מְשִׁיךְ לָהּ לְגַבָּה וְאַטִּיל בַּה זְהֵמָא" (זֵהר אַחֲרֵי עט.), וְגוֹרְמִים שְׁלִיטַת ה'שְׂפָחָה בִישָׂא' שְׂהִיא 'עֵת־רָעָה'.

וְזֶה: "לֹא תִנְחָשׁוּ" - שְׂלֹא לְגַרֵם חֶסֶד וְשָׁלוֹם "נְחָשׁ מְשִׁיךְ לָהּ לְגַבָּה" וְכו'. "וְלֹא תִעוֹנְנוּ" - לְשׁוֹן 'עֵת וְעוֹנָה' - שְׂלֹא לְגַרֵם חֶסֶד וְשָׁלוֹם שְׁלִיטַת ה'עֵת־רָעָה' שֶׁל הַכ"ח עֵתִים.

כה.

(ח"א סד, ב)

'חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' בָּאִים מ'שְׁבִירַת־כְּלִים', מְמוֹתְרוֹת פְּסֻלַּת הַקְּדוּשָׁה. כְּמוֹ אֲצֵל הָאָדָם יֵשׁ כְּפֹה מִיַּנִּי מוֹתְרוֹת וּפְסֻלַּת, כְּגוֹן צְפָרְנִים וְשִׁעָר וְזַעָה וְשִׂאָר פְּסֻלַּת וּמוֹתְרוֹת, כֵּן כָּל 'חֲכָמָה־חִיצוֹנָה' בָּא מְמוֹתְרוֹת וּפְסֻלַּת יְדוּעָה שֶׁל הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן 'בְּשׂוֹף' בָּא מְמוֹתְרוֹת וּפְסֻלַּת יְדוּעָה.

כו.

(ח"א רלד)

מִי שְׂיִכּוֹל לְהַבְדִּיל בֵּין אֹר וְחָשֶׁךְ, זֶה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַהַבְדֵּל וְהַהֲפָרֵשׁ שֶׁבֵּין מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל צְדִיקִים לְמַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רָשָׁעִים, כִּי זֶה מְסַטְרָא־דְקָדְשָׁה עַל־יַדִּי תַפְלָתוֹ. אֲבָל 'מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רָשָׁעִים' - הֵם עַל־יַדִּי 'תַּחְבּוּלוֹת', או 'בְּשׂוֹף', או דְבַר אַחֵר מְסַטְרָא־אַחֲרָא.

כז.

(ח"ב סז)

כְּשֶׁנִּתְפָּרְסָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם מִי שְׂאִין בּו שְׁמֵי־הַשָּׁם כָּלֵל - אָזִי: א) כְּבִיכּוֹל נִתְמַעֵט וְנִתְעַלֵּם שְׁמֵי־הַשָּׁם. ב)

וּנְתַגְדִּילִין בְּעוֹלָם בְּעַלְי שְׁמוֹת וְקַדְרִיִּים
שְׁקוֹרִין 'טאטער'ן. ג) וּבְאִין לְעוֹלָם חֶסֶד
וְשָׁלוֹם, דְּבָרִים שְׂאִין מוֹעִיל לָהֶם כִּי־אִם
שְׁמוֹת הַטְּמְאָה. שְׁפַלְזָה הַפֶּה שֶׁ־הַשֵּׁם, כִּי
נִתְעַלֵּם שֶׁ־הַשֵּׁם חֶסֶד־וְשָׁלוֹם.

וְאִזִּי: נִסְתַּלְקִין וְנִכְנָעִין 'מְאוּרֵי־אוּר',
וּמִתְגַּבְּרִין 'מְאוּרֵי־אֵשׁ'.

וּמִזָּה בָּאִין שְׂרָפוֹת בְּעוֹלָם חֶסֶד־וְשָׁלוֹם -
עַל־יְדֵי שְׁמִתְגַּבְּרִין וְנִתְגַּדִּילִין בְּשֵׁם,
אֵלֹהֵי הַמְּפָרְסָמִים שֶׁל שְׁקָר'.

נח.

(ח"ב ח, ח)

צְרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אַחֲרֵי מְנַהִיג
אֲמִתִּי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. כִּי כָל
מְנַהִיג וּמְנַהִיג יֵשׁ לוֹ בְּחִינַת 'רוּחַ־נְבוּאָה' וְכוּ'.

וְעַל־יְדֵי בְּחִינַת הַ'רוּחַ־הַקֹּדֶשׁ' שֵׁישׁ
לְהַמְנַהִיג הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא בְּחִינַת
'רוּחַ־נְבוּאָה' - נִתְחַזַּק וְנִתְתַּקַּן אֲצֵל כָּל
הַמְּתַקְרָבִים אֵלָיו, הָאֲמוּנָה הָאֲמִתִּית
דְּקֹדְשָׁה. וְנִתְתַּקַּן וְנִתְבָּרַר בְּחִינַת הַמְּדַמָּה'
וְכוּ'.

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ:
"שִׁיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְמְנַהִיג
אֲמִתִּי"! כְּדֵי שִׁיזְכָּה לְאֲמוּנָה אֲמִתִּית
בְּשָׁלוֹמוֹת.

כִּי כְּשִׁמְתַּקְרָבִין חֶסֶד־וְשָׁלוֹם לְמְנַהִיג שֶׁל
שְׁקָר', בָּאִין חֶסֶד־וְשָׁלוֹם לְאֲמוּנוֹת־
כְּזָבוֹת.

כִּי מְנַהִיג שֶׁל שְׁקָר' הוּא בְּחִינַת נְבִיא
הַשְּׁקָר', בְּחִינַת (מְלָכִים־א כב, כב"ג): "רוּחַ
שְׁקָר". וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲדַרְבָּא, נִתְקַלְקַל
הַמְּדַמָּה, וּבָאִים לְאֲמוּנוֹת־כְּזָבוֹת. וְאִזִּי

הַמְּדַמָּה' מְעָרַב וּמְבַלְבֵּל אֶת הָאָדָם
בְּ'אֲמוּנוֹת־כְּזָבוֹת'.

וְזֶה בְּחִינַת 'זְהִמַּת־הַנְּחָשׁ' - כִּי עָרוּב
וּבְלָבוּל הַמְּדַמָּה, שְׁמְעָרַב וּמְבַלְבֵּל
בְּ'אֲמוּנוֹת־כְּזָבוֹת', זֶה בְּחִינַת 'זְהִמַּת־הַנְּחָשׁ'.

כִּי כָל הַמְּנַחֲשִׁים וְהַקּוֹסְמִים' כָּלָם (דְּבָרִים
יח, י) - הֵם עַל־יְדֵי 'כַּח הַמְּדַמָּה' שְׂאִינוּ
מְבָרַר וּמִתְקַן, שְׁמְעָרַב וּמְבַלְבֵּל אוֹתָם
בְּ'אֲמוּנוֹת־כְּזָבוֹת' שֶׁל שְׁטוֹת וְשָׁקָר, שֶׁהֵם
'זְהִמַּת־הַנְּחָשׁ'.

וְעַל־כֵּן (שַׁבַּת קמז): "יִשְׂרָאֵל שְׁעָמְדוּ עַל
הַר סִינַי, פִּסְקָה זְהִמַּתְוֹ" - 'זְהִמַּת־
הַנְּחָשׁ', שֶׁהוּא 'אֲמוּנוֹת־כְּזָבוֹת'. כִּי שֵׁם זָכוּ
כָּלָם לְנְבוּאָה, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, רַבֵּן שֶׁל כָּל
הַנְּבִיאִים, שֶׁהִיָּה מְנַהִיג הָאֲמִתִּי שְׁלָהֶם. וְעַל־
יְדֵי־זֶה נִתְבָּרַר וְנִתְתַּקַּן הַמְּדַמָּה אֲצֵלָם, וְזָכוּ
לְאֲמוּנָה שְׁלֵמָה בַּהֲשֵׁם.

וְדַרְשׁוּ רַז"ל (שָׁם פח): "שְׁכַל הָעוֹלָם הִיָּה
תְּלוּי עַד שִׁשָּׁה בְּסִיּוֹן, שְׁקִבְלוּ
יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה".

כִּי עַקֵּר 'חֲדוּש־הָעוֹלָם', דְּהִינּוּ: לִידַע
שֶׁהָעוֹלָם מְחֻדָּשׁ, וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בְּרָא אֶת
הָעוֹלָם בְּרִצּוֹנוֹ - הוּא תְּלוּי בְּ'אֲמוּנָה', כִּי עַל־
יְדֵי 'שְׁכַל' אִי־אֶפְשָׁר לְהִבִּין 'חֲדוּש־הָעוֹלָם'.

וְעַל־כֵּן הָ'אֶפִיקוֹרְסִים' כּוֹפְרִים בְּזֶה,
מַחְמַת שְׂאִי־אֶפְשָׁר לְהִבִּין זֹאת
בְּשְׁכַל'. כִּי עַקֵּר 'חֲדוּש־הָעוֹלָם' הוּא רַק עַל־
יְדֵי 'אֲמוּנָה' - כִּי אָנוּ מְאֲמִינִים בַּהֲשֵׁם שֶׁהוּא
יִתְבָּרַךְ בְּרָא אֶת הָעוֹלָם מְחֻדָּשׁ וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן "הִיָּה הָעוֹלָם תְּלוּי עַד קִבְלַת־
הַתּוֹרָה" - כִּי אִזּוֹ זָכוּ לְאֲמוּנָה־
שְׁלֵמָה' עַל־יְדֵי רוּחַ־נְבוּאָה כַּנ"ל, וְעַל־כֵּן אִזּוֹ
דִּיקָא נִתְגַּלָּה חֲדוּש־הָעוֹלָם. [עֲנֵן לְהַלֵּן מַה
שֶׁהֲבֵאנוּ מ'לְקוּשִׁי־הַלְכוּת, הַלְכוּת מְעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ].

נט.

(חיי-מוהר"ן יג)

בתו הקטנה מרת פינא ז"ל שנפטרה, באה אליו בקובלנא רבה, כי בני-ביתו היו עוסקים ברפואתה עם נכרי אחד שהיה עוסק בלחשים וסגלות.

ואמר רבנו ז"ל: שאף-על-פי שעכשו אינם שכיחים 'מכשפים', אבל זה העבוי"ם היה מכשף גמור, וזה היה פגם גדול לנשמה קדושה ויקרה כזאת. על-כן באה אליו בקובלנא רבא על-זה. ותקן אותה.

ל.

(ספורי-מעטיות, מעשה ג מחגר)

עיי-שם כל הספור מה'מכשפים'.

לא.

(ספורי-מעטיות, מעשה ה)

מפן-מלך שהיה מאבנים-טובות)

מעשה במלך אחד שלא היו לו בנים, והלך ועסק בדאקטורים וכו'. ומצאו צדיק גנוז וכו', והבטיח לו: "שיהיה לו באותה שנה ולד" וכו'. וילדה המלכה בת וכו'.

אחר-כך נכסף המלך מאד שיהיה לו בן וכו'. ובקשו עוד, ומצאו עוד צדיק גנוז, ואמרו לו: "שיתן להמלך בן" וכו', ואמר להם: "שיהיה להם בן שיהיה בלו מאבנים-טובות, ויהיו בו כל הסגלות של כל האבנים-טובות" וכו'.

וילדה בן, ונעשה שמחה גדולה על המלך. והבן הנולד לא היה מאבנים-טובות וכו'.

והבת-מלכה ראתה: שאינה חשובה כלי-כף, ונתקנאה בו. רק זאת

היה נחמתי, באשר שאותו הצדיק אמר: "שיהיה בלו מאבנים-טובות" - טוב שאינו מאבנים-טובות.

פעם-אחת היה הבן-מלך מחתך עצים, ונקף באצבעו, ורצתה הבת-מלכה לכרך אצבעו, וראתה שם אבן-טוב, ונתקנאה בו מאד. ועשתה עצמה חולה, ובאו כמה דאקטורים, ולא היו יכולים לעשות לה רפואה, וקראו למכשפים. והיה שם מכשף, ונלתה לו האמת: "שהיא עשתה עצמה חולה!"

ושאלה אותו: "אם יוכל לעשות פשוט לאדם שיהיה מצרע"?! - אמר: "הן"?! - אמרה לו: "אולי יבקש מכשף שיבטל הפשוט ויתרפא"?! - אמר המכשף: "אם ישליכו הפשוט אל המים, לא יוכלו לבטלו עוד!"

ועשתה בן, והשליכה הפשוט אל המים, ונעשה הבן-מלך, 'מצרע' מאד וכו'! - ועסק המלך בדקטורים ובמכשפים, ולא הועילו! - וגזר על היהודים שיתפללו! - ובקשו הצדיק הנ"ל וכו', והיה מתפלל להשם-יתברך וכו'! - ובא הצדיק להמלך, והיה מתפלל, ולא הועיל! - והודיעו לו: "שהוא פשוט!"

והצדיק הנ"ל, היה גבוה למעלה מן כל הכשפים, ובא הצדיק והודיע להמלך: שהוא פשוט! ושהשליכו הפשוט למים! ואין תקנה להבן-מלך, כי אם שישליכו המכשף שעשה הפשוט למים!

אמר המלך: אני נותן לך כל המכשפים להשליכם למים, כדי שיתרפא בני!

ונתיראה הבת-מלכה, ורצתה אל המים להוציא הפשוט מן המים, כי

הִיְתָה יוֹדַעַת הֵיכָן מָנַח הַכְּשׁוּף! - וְנִפְלְאָה אֶל
הַמַּיִם!

וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל: "שֶׁהֵבַת מֶלֶךְ נִפְלְאָה אֶל
הַמַּיִם!

וּבֹא הַצַּדִּיק הַזֶּה וְאָמַר לָהֶם: "שֶׁהֵבַת
מֶלֶךְ יִתְרָפָא!" - וְנִתְרָפָא, וְנִתְיַבֵּשׁ
הַצַּרְעַת וְנִפְל וְנִקְלַף כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ, וְנַעֲשֶׂה
מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת כְּלוֹ, וְהָיָה לוֹ כָּל הַסְּגָלוֹת
שֶׁל כָּל הָאֲבָנִים טוֹבוֹת!

לב.

(לקוטי הלכות, מעונן ומנחש ב, א-ב-ג -
על-פי ח"ב ח, תקעו תוכחה' - מובא לעיל)

כִּי בָּאֵת: יִשְׂרָאֵל "עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד,
ב-כא; כו, יט), הֵם בְּבַחֲיִנַת לְמַעְלָה-
מִהֻטָּבַע, כִּי אֵינָם מְסוּרִים לְשׁוֹם שׁוֹר, וְאֵינָם
מִתְנַהֲגִים עַל פִּי הַטָּבַע שֶׁל מַעְרַכְת־הַשָּׁמַיִם,
רַק עַל-פִּי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְעַל-כֵּן הֵם מְצוּיִם שְׂלֵא לְדַרְשׁ בְּאוֹתוֹת
הַשָּׁמַיִם, וְלֹא לְעוֹנֵן וְלִנְחָשׁ (וַיִּקְרָא
יט, כו; דְּבָרִים יח, יג) כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְרֵמְיָה י, ב):
"מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אֵל תַּחַתּוֹ כִּי יַחַתּוֹ הַגּוֹיִם
מִהֶמָּה."

כִּי בָּאֵת הָאֵל בְּהָא תִּלְיָא - כִּי בְּשִׁי-יִשְׂרָאֵל
אֵינָם דּוֹרְשִׁים בְּאֵלוֹ הַשְּׁקֶרֶתִים
וְהַדְּמִיוֹנוֹת כּוֹזְבִים שֶׁל הַמְּעוֹנְנִים, וְהַדּוֹרְשִׁים
בְּאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם, וְחוֹזִים בְּכּוֹכְבִים, וְכִיּוֹצֵא.
נִמְצָא: שֶׁהֵם מְכַנְיָעִים זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ,
וּמְדַבְּקִים עֲצָמָם בְּאִמּוֹנָה־דְּקַדְשָׁה.

כִּי אֵלוֹ הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁל שְׁקֶרֶת שֶׁל
"הַמְּנַחְשִׁים וְהַמְּעוֹנְנִים", הֵם זְהַמַּת־
הַנְּחָשׁ. וּכְשֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מִזֶּה, רַק
שְׂמֵאֲמִינִים בְּהַשֵּׁם לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ - אֲזִי זּוֹכִים
עַל-יְדֵי הָאִמּוֹנָה, לְבַחֲיִנַת אֲחִדּוּש־הָעוֹלָם,

בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְאֲזִי הִנְהַגְתָּם עַל-יְדֵי
הַשְּׁגָחָה לְבַד, עַל-יְדֵי בְּחִינַת נִפְלְאוֹת,
לְמַעְלָה מִהֻטָּבַע שֶׁל מַעְרַכְת־הַשָּׁמַיִם.

נִמְצָא: שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה אֵין צְרִיכִים לִירָא
כָּלֵל מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם - כִּי
מִתְנַהֲגִים עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כְּנִל. נִמְצָא:
שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מִזֶּה,
עַל-יְדֵי־זֶה אֵינָם צְרִיכִים לִירָא מִזֶּה כְּנִל.

וְזֶה: "כִּי יַחַתּוֹ הַגּוֹיִם מִהֶמָּה" - כִּי הֵם יֵשׁ
לָהֶם לִירָא מִזֶּה, מֵאַחַר שֶׁהִנְהַגְתָּם
עַל-יְדֵי הַטָּבַע, כִּי אֵינָם זּוֹכִים לְבַחֲיִנַת
הַשְּׁגָחָה גְּמוּרָה בְּשִׁלְמוֹת וְכוּ'. מֵאַחַר "שְׂלֵא
פְּסָקָה זְהַמַּתְּךָ, זְהַמַּת הַנְּחָשׁ" (שְׁבַת קמו.).

"וְהֵם אֵל מְעוֹנְנִים וְקַסְמִים יִשְׁמְעוּ" (דְּבָרִים
יח, יד) וְאֵין לָהֶם אִמּוֹנָה בְּהַשֵּׁם.
וּמִחַמַּת זֶה אֵינָם זּוֹכִים לְבַחֲיִנַת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת אֲחִדּוּש־
הָעוֹלָם, כִּי אֵי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לָזֶה, כִּי־אֵם
עַל-יְדֵי אִמּוֹנָה־דְּקַדְשָׁה.

וְזֶה שֶׁכָּתוּב אֶצֶל אֶסּוּר שְׂלֵא לְדַרְשׁ
בְּמִכְשָׁפִים וּמְעוֹנְנִים (שָׁם שָׁם, יג):
"תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ".

"עַם ה' אֱלֹהֶיךָ" דִּיקָא. "ה' אֱלֹהֶיךָ" - זֶה
בְּחִינַת שֵׁם מְלֵא, בְּחִינַת עֲלֵמָא־
דְּאֲתִי, שְׂאֵז "יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד" (זְכַרְיָה
יד, ט), בְּחִינַת: "ה' הוּא הָאֱלֹהִים" (דְּבָרִים ד, לה-
לט), בְּחִינַת "כְּלוֹ טוֹב" (פְּסָחִים ג), וְכִמּוּבָא
בְּדְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת (סִימָן ד וְעוֹד).

כִּי אֲזִי יִתְבַטֵּל הַטָּבַע, וְיִתְנַהֵג עַל-יְדֵי
הַשְּׁגָחָתוֹ לְבַד. וְהַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא
כְּלוֹ טוֹב, כְּלוֹ חֶסֶד וְכוּ'.

וְאִנְחָנוּ "עַם קְדוֹשׁ", מְצוּיִם גַּם עַכְשָׁו
לְאֲדַבְּקָא מַחֲשַׁבְתָּא בְּעֵלְמָא־דְּאֲתִי,

וְלֹהֲמֹשִׁיךְ בַּחֲנִינֶת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי', בַּחֲנִינֶת 'הַשְּׁגָחָה', גַּם בְּזֶה־הָעוֹלָם. כִּי זֶה עֵקֶר עֲבוֹדַתְנּוּ: שִׁיחִיָּה נִכְלָל זֶה־הָעוֹלָם, בַּבְּחִינַת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי' - שִׁיחִיָּה 'כֹּלֹ אֶחָד'.

וְעַל־כֵּן אָנוּ מְצוּיִן: שְׁלֹא לְדַרְשׁ בְּאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם, וְלֹא בַּמִּנְחָשִׁים וּמְעוֹנָנִים, רַק לְהֵאֱמִין בְּהֵשֶׁם, כְּדֵי לְזַכּוֹת עַל־יַד־יְזֵה לַבְּחִינַת 'הַשְּׁגָחָה', בַּחֲנִינֶת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי'.

וְזֶהוּ בַּחֲנִינֶת: "תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ", שְׁכַתּוֹב אַחַר אַזְהָרוֹת: "לֹא יִהְיֶה בְּךָ מְעוֹנֵן וּמִנְחָשׁ" וְכוּ'.

"עִם ה' אֱלֹהֶיךָ" דִּיקָא, בַּחֲנִינֶת "ה' הוּא הָאֱלֹהִים" (דְּבָרִים ד, ה־ל"ט), בַּחֲנִינֶת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי', שְׁאָנוּ מְצוּיִם לְדַבֵּק עֲצַמְנוּ בַּבְּחִינַת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי', בַּחֲנִינֶת 'הַשְּׁגָחָה', בַּחֲנִינֶת "ה' הוּא הָאֱלֹהִים", בַּחֲנִינֶת 'כֹּלֹ טוֹב', בַּחֲנִינֶת 'בְּטוֹל הַטֶּבַע'. כִּי ה'טֶבַע' שֶׁהוּא בַּחֲנִינֶת 'אֱלֹהִים' - נִכְלָל בַּבְּחִינַת ה', בַּחֲנִינֶת 'הַשְּׁגָחָה', כִּי 'כֹּלֹ אֶחָד כֹּלֹ טוֹב, כֹּלֹ ל'.

וְזֶה בַּחֲנִינֶת "תָּמִים" - כִּי זֶה עֵקֶר הַתְּמִימוֹת וְהַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין בּוֹ שׁוֹם חֶסֶד, כִּי כָל הַחֶסֶד וְהַדִּינִים הֵם בַּבְּחִינַת ה'טֶבַע', שִׁינִיקְתָּה מִבְּחִינַת 'דִּין', מִבְּחִינַת 'אֱלֹהִים'. אֲבָל בַּבְּחִינַת 'הַשְּׁגָחָה', בַּחֲנִינֶת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי', אִין שׁוֹם חֶסֶד וְדִין כָּלֹ, כִּי 'כֹּלֹ טוֹב, כֹּלֹ ל'.

וְזֶה שְׁנֵזֶכֶר 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' אֲצֵל אַזְהָרָה זֹה, וְתִלְהָ 'כְּבִישַׁת אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' בְּמִצְוָה זֹה, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים יח, יד): "כִּי הִגַּדְתָּ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר אִתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם, אֶל מְעַנְנִים וְאֶל קַסְמִים יִשְׁמְעוּ, וְאִתָּה לֹא כֹן" וְכוּ'.

כִּי בְּאֵמַת עֵקֶר 'כְּבִישַׁת אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' - הוּא עַל־יַד־יְזֵה שְׁאָנוּ פְּרוֹשִׁים מֵאֶסוֹר זֶה. כִּי

עַל־יַד־יְזֵה שְׁאָנוּ מִתְּרַחֲקִים מִזֶּה־מָא זֹה שֶׁל 'מִנְחָשִׁים וּמְעוֹנָנִים', רַק אָנוּ מֵאֱמִינִים בְּהֵשֶׁם, עַל־יַד־יְזֵה אָנוּ זֹכִיךְ לַבְּחִינַת 'חֲדוּש־הָעוֹלָם', שֶׁהוּא בַּחֲנִינֶת 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל'. כִּי עֵקֶר 'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל' הוּא עַל־יַד־יְזֵה "כַּח מְעַשְׂיוֹ" (תְּהִלִּים קיא, ו), עַל־יַד־יְזֵה שְׁמֵאֱמִינִים כִּי ה' בְּרָא הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ וְכוּ' (רִשׁוֹי בְּרָאשִׁית א, א).

וְזֶה שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים שָׁם, יב): "כִּי בִגְלַל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹהֶיךָ מוֹרִישׁ אוֹתָם מִפְּנֵיךָ" - כִּי עַל־יַד־יְזֵה שְׁדוֹרְשִׁים בְּאֵלֹהֵי הַתּוֹעֵבֹת, וְאִין לָהֶם 'אֱמוּנָה', עַל־יַד־יְזֵה הֵם נִתְגַּדְּשִׁים מֵאַרְצ־יִשְׂרָאֵל, כִּי אִי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת ל'אַרְצ־יִשְׂרָאֵל', כִּי־אֵם עַל־יַד־יְזֵה 'אֱמוּנָה' כֹּלֹ.

וְזֶה שְׁנִסְמָךְ אֲצֵל אַזְהָרָה זֹה (דְּבָרִים שָׁם, יח): "נִבְיֵא אֱלֹהִים לְךָ" וְכוּ' - כִּי כָלֹ זֶה תְּלוּי בְּנִבְיֵא הָאֵמַת, כִּי עַל־יַד־יְזֵה 'נִבְיֵא' זֹכִיךְ ל'אֱמוּנָה־דְּקַדְשָׁה', וְלִפְרֵשׁ מִזֶּה־מַת־הַנְּחָשׁ, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֶת "מִנְחָשִׁים וּמְעוֹנָנִים" כֹּלֹ (כַּמְבָּאָר שָׁם בְּהַתּוֹרָה).

נִמְצָא: שְׁעֵקֶר אֶסוֹר שֶׁל 'מִנְחָשִׁים וּמְעוֹנָנִים' וְכִיּוֹצֵא - הוּא כְּדֵי לְפַרֵשׁ מִזֶּה־מַת־הַנְּחָשׁ, וְלֹהֲמֹשִׁיךְ עֲלֵינוּ 'הַשְּׁגָחָה' יִתְבָּרַךְ, בַּחֲנִינֶת 'עֲלֹמָאֲדָאֲתִי', עַל־יַד־יְזֵה 'אֱמוּנָה־דְּקַדְשָׁה', כֹּלֹ.

לג.

(סִפְר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'כְּשׁוֹף')

[א] כְּשִׁנּוֹתֵינוּ מִמּוֹן לְהַשִּׁיר בְּשִׁבִיל אִיזְהוּ 'הַתְּמִנּוֹת' שִׁיעֵבִיר אֶת חֲבֵרוֹ וּמִנְהָ אוֹתוֹ, זֶהוּ כְּמוֹ כְּשׁוֹף (הַתְּנַשְׂאוֹת ח"ב ה).

[ב] בָּנִים הַנּוֹלָדִים עַל־יַד־יְזֵה הַלְּחָשִׁים שֶׁל שְׁמֹת הַטְּמָאָה, אוֹ עַל־יַד־יְזֵה כְּשׁוֹף, הֵם יִהְיוּ נוֹאֲפִים (כְּשׁוֹף א; נְאוּף מו).

כי ה'פנהיגות', עקרה בבחינת רחמים'.
ועקר הרחמים, בהסרת עכו"ם, אפלו
שמן עכו"ם.

ואפלו פשהוא אומר: "צבי הפסיקו"
(סנהדרין סה:), אין לו רחמנות
בשלמות - עד שיפשפש עצמו שלא ישאר
אצלו אמונות שאין צריך להאמין, ושיהיה
"תמים עם ה' אלקיו" (דברים יח, יג).

לו.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינות
'בעל נפש' - אזי בודאי כל אכילותיו
וסעדויותיו בבחינת "לחם הפנים" (שמות לה, יג;
לט, לו), בבחינת (בראשית יז, א): "התהלך לפני".

"התהלך" - זה בחינת 'רגליו', בחינת
'פרנסתו' וכו'.

"התהלך לפני" - שנעשה מהם בחינת
'פנים' וכו', הינו: "לחם
הפנים", דרגין דאברהם. ואז כל העכו"ם וכל
הכוכבים ומזלות שהם תחתיהם, כלם
טורחין בשביל זה האיש.

וזהו: "התהלך לפני והיה תמים" -
בבחינת (דברים יח, יג): "תמים תהיה
עם ה' אלקיך" - שלא תצטרך לדרש אחר
פוכבים ומזלות, כי תהיה למעלה מהם.

לז.

(ח"א סג)

לולי שהיו ישראל משליכין מעצמן
החכמות, לא היו מקבלים התורה
וכו'. והינו שתרגם אונקלוס (דברים לב, ו): "עם
נבל ולא חכם", "עמא דקבילו אורייתא
ולא חכימו". כי עקר קבלת התורה היא,

[ג] כל העוסק בשמות הטמאה, הוא נזק
בכל דבר (פשוט ב).

[ד] אין הכשוף מזיק, אלא לבעלי-גאווה
(פשוט ג).

[ה] מי שנותן ממון למכשפים, על-ידי-זה
תולין לו פרנסתו בבית של נכרים (ממון פז).

[ו] בעון כשוף ונאוף, הצדיק נסתלק (נאוף
מד; צדיק קסב).

[ז] בני נואפים, יהיו נצרכים לכשוף (נאוף
מה).

"וחבר חבר" (דברים יח, יא)

לד.

(שיר נעים, בתחלת הספר)

מברית-קדש בורחים, הנאמר בו "המול
ימול" (בראשית יז, ג). חובטים
במקלות בצורותם המשנות. חוברי חברים
ומכשפים, מכריעים אותם, בהשבעתם
בשמות המכונות.

"תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח, יג)
- ועניני 'תמימות' -

לה.

(ח"א יח, ג)

כל-זמן שאין לאדם אמונה בשלמות
שאיין שלמות אחריו, בודאי אין
לו לקבל ה'מלוכה' וה'הנהגה'. ואפלו מי
שמאמין באיזה דבר שהוא מ'דרכי האמרי"
(שבת סז), אה-על-פי שהוא מאמין בהשם-
יתברך, אפלו מי שיש לו אמונה גדולה.

על-ידי "ולא חכימו", על-ידי שהשליכו מאתם כל החכמות וכו'.

והעקר העבודה: להיות "תם וישר, ירא אלקים, וסר מרע" (איוב א, ח), בלי שום חכמות.

ושלמה המלך על-ידי השלום, אחר שכתוב בו (מלכים-א ה, יא):

"ויחכם מפל האדם", אמר (משלי ל, ב): "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי". וכן אמר אסף (תהלים עג, כב): "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמו". וכן פתיב (משלי כא, ל): "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'".

לח.

(ח"ב, ה, בסוף)

באמת הוא דבר גדול מאד, להשליך מאתו כל החכמות ולהתנהג בפשיטות, לעשות מעשה עבדות, לעבדו יתברך בעבדות בתמימות, בלי חכמות.

לט.

(ח"ב יב)

כשאדם הולך אחר שכלו וחקמתו, יוכל לכל בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות חס-ושלום. ויש שקלקלו הרבה, פגון הרשעים הגדולים מאד המפרסמים שהטעו את העולם, והכל היה על-ידי חכמתם ושכלם.

ועקר היחדות: הוא רק לילה בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות, ולהסתפל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם-יתברך, ולבלי להשגיח בכל על פבוד עצמו. רק אם יש בזה פבוד השם-יתברך, יעשה. ואם לאו, לאו. ואזי בודאי לא יכשל לעולם.

מ.

(ח"ב יט)

עקר התכלית והשלמות: הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'.

מא.

(ח"ב מד)

זה כלל גדול ויסוד ועקר בעבודת-השם: להיות 'תם וישר' (איוב א, א) וכו', לעבד אותו יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות כלל לא. גם מחכמות שיש בעבודת-השם בעצמו צריך להרחיק מאד.

כי כל אלו החכמות של העולם שיש להנכנסין ומתחילין קצת בעבודת-השם, אינם חכמות כלל, והם רק דמיונות ושטותים ובלבולים גדולים.

ואלו החכמות, מפילין מאד את האדם מעבודת-השם, דהינו מה שחושב וחוקר ומדקדק ביותר: "אם הוא יוצא בראוי במה שעושה?" - כי בשר-ודם אי-אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלמות וכו'.

ובאמת, אחר כל החכמות, אפלו מי שיודע חכמות באמת, צריך להשליך כל החכמות, ולעבד השם בתמימות בפשיטות גמור בלי שום חכמות.

וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות: "לבלי להיות חכם כלל". כי באמת אין חכם בעולם כלל, ואין חכמה ואין תבונה נגדו יתברך. והעקר הוא: "רחמנא לבא בעי" (סנהדרין קו: זהר תצא רפא:).

מב.

(ח"ב עח)

ויוכל לבוא לשמחה גדולה על-ידי תמימותו ואמונתו. כי חכמות אין

צָרִיכִין כָּלֵל, רַק אֲמוּנָה וְתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת
בְּלִי שׁוּם חֲכָמָה כָּלֵל.

כִּי 'חֲכָמוֹת' מְזִיקִים מְאֹד לְהָאָדָם,
וְהַחֲכָמִים נִלְכָּדִים בְּחֲכָמָתָן שֶׁל עֲצָמָם,
כִּי הַחֲכָמָה מַתְּעָה אוֹתוֹ מִחֲכָמָה לְחֲכָמָה,
וּמֵאוֹתָהּ הַחֲכָמָה לְחֲכָמָה אַחֲרֶת, וְכֵן מִחֲכָמָה
לְחֲכָמָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שֶׁנִּלְכָּד וְנִתְעָה
בְּחֲכָמוֹת עֲצָמוֹ וְכוּ'. אֲשֶׁרֵי הַהוֹלֵךְ
בְּתַמִּימוֹת.

מג.

(ח"ב קד)

עֵקֶר הַיְהוּדוֹת, הוּא בְּפְשִׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת
גְּמוּר, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת.

מד.

(שיחות-ה'ר"ן לב)

כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת בְּאֲמוּנָה לְבַד
בְּלִי שׁוּם חֲקִירוֹת - יְכוּל לְזַכּוֹת
שְׂיַעֲזֹר לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שְׂיָבוֹא לְבַחֲיַנֵּת
"רְצוֹן", שֶׁהוּא לְמַעַלְה מִ'חֲכָמָה'.

כִּי בְּאֵמֶת 'חֲכָמָה-דְּקַדְשָׁה' הוּא לְמַעַלְה
מִ'אֲמוּנָה', אֲבָל אִי-עַל-פִּי-כֵן אָנוּ
צָרִיכִים לְבְּלִי לִילְךְ בְּחֲכָמוֹת וּחֲקִירוֹת, רַק
בְּאֲמוּנָה לְבַד, כִּי 'אֲמוּנָה' הוּא דְבַר חֲזָק
מְאֹד.

וְאִזִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּאֲמוּנָה לְבַד, בְּלִי
'חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת' - אִזִּי זוֹכֵה לְבוֹא
לְבַחֲיַנֵּת 'רְצוֹן' שֶׁהוּא לְמַעַלְה אֲפִלּוּ
מִחֲכָמָה.

דִּהְיִינוּ: שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה לוֹ רְצוֹן מִפְּלֶגֶ חֲזָק
מְאֹד אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ בְּהַשְׁתַּוְקָקוֹת
נִמְרָץ מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא יֵדַע מַה לַּעֲשׂוֹת כָּלֵל
מִגְדֹּל הַהַשְׁתַּוְקָקוֹת, וַיִּצַּעַק וְכוּ' וְכוּ'.

מה.

(שיחות-ה'ר"ן נא)

גַּם חֲכָמוֹת אֵינָם כְּלוּם, רַק תַּמִּימוֹת
וּפְשִׁיטוֹת. גַּם בְּתַמִּימוֹת אֲסוּר לִהְיוֹת
שׁוֹטָה, אֲבָל אִי-עַל-פִּי-כֵן חֲכָמוֹת אֵין
צָרִיכִים כָּלֵל.

מו.

(שיחות-ה'ר"ן קא)

כָּבֵד מְבֹאֵר כְּמָה פְּעָמִים: שְׂאִין צָרִיכִין
שׁוּם חֲכָמוֹת בְּעִבּוּדַת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ,
רַק תַּמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְאֲמוּנָה.

וְאָמַר: שְׂפְשִׁיטוֹת' הוּא גְבוּהָ מִן הַכֵּל. כִּי
הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּרוּךְ-הוּא, הוּא
בְּוִדְאֵי גְבוּהָ מִן הַכֵּל. וְהוּא יִתְבָּרֵךְ הוּא
"פְּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוֹת" (מוֹבָא כָּבֵד
בְּרֵאשׁוֹנִים).

מז.

(שיחות-ה'ר"ן רלה)

כָּבֵד מְבֹאֵר בְּ"לְקוּטֵי-תַנְיָנָא" (סִימָן מֵד):
שְׂרַבְנוּ ז"ל הַזֶּהִיר מְאֹד: "לְבְּלִי
לְהַחֲמִיר חֲמִירוֹת יִתְרוֹת בְּשׁוּם דְּבַר" וְכוּ'
וְכוּ'.

הָאֲרִיךְ בְּשִׂיחָה זֹו הִרְבֵּה אֶז, כִּי עֵקֶר
הָעִבּוּדָה בְּאֵמֶת הוּא תַמִּימוֹת
וּפְשִׁיטוֹת, לְהִרְבּוֹת בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים-
טוֹבִים, בְּלִי לְחַפֵּשׁ לְחַדֵּשׁ דּוֹקָא חֲמִירוֹת
יִתְרוֹת. רַק לִילְךְ בְּדֶרֶךְ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּמוֹנִים
וְכוּ'.

וְאָמַר אִזִּי: שְׂבִשְׁבִיל זֶה עֲזָבוּ הָעוֹלָם
'חֲכָמוֹת הַדְּקָדוּק' וְאֵינָם עוֹסְקִים בּוֹ
כָּלֵל, כִּי 'דְּקָדוּק' אֵין צָרִיכִין כָּלֵל, כִּי אֵין
צָרִיכִין לְדְקָדֵק עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר מִדְּאֵי לְבַקֵּשׁ
'חֲמִירוֹת יִתְרוֹת'.

ג.

(ספורי-מעשיות, מעשה ט מחכם ותם)

והאחד היה 'תם' ומחו היה נמוך וכו'.
ומחמת שהיה 'תם', למד הרבה
עד שקבל, ולא היה בקי בהאמנות בשלמות.
ונשא אשה, והיה מתפרנס מן המלאכה,
ומחמת שהיה 'תם', ולא היה בקי בהמלאכה
כל-כך, על-כן היה פרנסתו בדחק גדול
ובצמצום וכו'.

ומנהגו היה: שהיה תמיד בשמחה גדולה
מאד, והיה רק מלא שמחה
תמיד. והיו לו כל המאכלים וכל המשקאות
וכל המלבושים וכו'.

ושבח מאד את אותו המאכל: "כמה הוא
מתקן וטוב!" כאלו היה אוכל אותו
המאכל ממש.

ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם,
טעם כל מאכל ומאכל שהיה
רוצה, מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה
וכו'. והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד.

כשהיה גומר המנעל, ומנהסתם היה לו
שלוש קצוות וכו', היה לוקח
המנעל בידו והיה משבח אותו מאד, והיה
מתענג מאד ממנו וכו'.

ואצל העולם היה ללעג וכו'. והיה אותו
ה'תם' אומר: רק בלי ליצנות! וכו'.
וכשהיה רואה, שכונתם לליצנות, היה
אומר: "מה יהיה פשתהיה חכם ממני? הלא
אזי תהיה שוטה, פי מה אני נחשב?!
וכשתהיה חכם ממני, אדרבא, אזי תהיה
שוטה! וכו'.

והיה בעיני ה'חכם' לשחוק, ונדמה בעיניו
למשגע. ואמר לו ה'תם': "הלא סתם
בני-אדם שמתלוצצים ממני, הם שוטים, פי

והאריך בזה עוד. ואמר אז: "שאיך שום
דבר שיהיה חיוב בדוקא. ואם
לאו" וכו'.

מח.

(חיי-מוהר"ן קו)

רבנו ז"ל ביום חתנתו לפני החפה, הלך
וקרא כמה בני-הנעורים, ודבר עם כל
אחד ואחד ביחידות, ונסה אותם בחכמתו
היכן הם עומדים.

ואחר-כך קרא את רבי שמעון, והתחיל
לדבר עמו גם-כן בחכמה, כאלו
הוא רוצה חסו-שלום הבלי עולם-הזה. ורבי
שמעון עמד משתומם ולא השיב לו, כי הוא
לא חפץ באלה.

ענה רבנו ז"ל ואמר אליו: "וכי אין אתה
בן-אדם, מדוע אינך חפץ באלו
הדברים של עולם-הזה!" - השיב לו: "אני
איש תם וחפץ בתמימות!" - ענה רבנו ז"ל
ואמר לו: "כפי הנראה שיהיה הפרות גדול
בינינו" [ס'האט א פנים אז מיר וועלן זיך קענען].

מט.

(חיי-מוהר"ן תז)

אשרי מי שאינו יודע כלל מ'ספרי
המחקרים, והולך בתמימות, פי
"לא באלה חלק יעקב" (ירמיה י, טז).

ומרגלא בפומה דרבנו ז"ל לומר: פי טוב
להודות להשם על אשר שלח
לנו את נאמן ביתו, הוא משה רבנו עליו-
השלום, שהוציא אותנו מכל המבוכות, ונתן
לנו את התורה, וצוה עלינו להאמין בהשם
בלי שום חקירות כלל, ולקיים את כל דברי
התורה והמצוות בפשוטן. אשרי מי שזוכה
לילך בתמימות.

אם הפה חכמים מפני, הלא אדרבה הם שופטים, מפל־שפן חכם כמותה, ומה תהיה אם אתה חכם מפני?!
 ענה ה'תם' לה'חכם': "מי יתן שתבוא אתה על מדרגה שלי!"

השיב ה'חכם': זה אפשר להיות שאני אבוא על שלך, שינטל מפני השכל, או אהיה חולה, ואהיה נעשה משגע, כי הלא מה אתה? איש משגע! - אבל שאתה תבוא על שלי, זה אי־אפשר בשום אופן, שתהיה אתה חכם כמוני!"

השיב ה'תם': אצל השם יתברך הכל אפשר, ויכול להיות בהרף־עין שאני אבוא על שלך. ושחק החכם מפניו מאד וכו'.

כי ה'חכם' אינם רוצים לעשות 'ממנה על האזרות' - פן על ידי חכמתו ושכלו יוכל לבזוז האזרות, על־כן עושין ממנה על האזרות - 'תם' דוקא.

ועתה שנתרומם מזלו, ובא לו קצת הבנה - אף־על־פי־כן לא השתמש בכלל בחכמתו, רק נהג בתמימותו כבראשונה, והנהיג את המדינה בתמימות באמת ובישר, ועולה לא נמצא בו וכו', כפי תמימותו באמת, בלי שום ערמה ומרמה וכו'.

ותכף עלה על דעתו: שחברו החכם אמר לו: "שאי־אפשר בשום אופן שהוא יבוא על שלי". והנה עתה כבר בא על חכמתו!

ואף־על־פי־כן, אף־על־פי שפבר היה יודע חכמות, לא היה משתמש עם החכמות כלל, רק נהג הכל בתמימותו כבראשונה וכו'.

ודבר המלך עם ה'תם' בתחלה מהנהגת המדינה, והוטב בעיני המלך מאד מאד, כי ראה: שהוא מתנהג בישר ואמת גדול, בלי שום עולה ומרמה וכו'. ואמר: "אני רואה שהוא חכם כזה, ואף־על־פי־כן מתנהג בתמימות כזה!"

וייטב בעיני המלך מאד מאד. ומנה המלך אותו: שיהיה מיניסטער (שר) על כל המיניסטערס (שרים) וכו'.

על־זה המעשה נאמרה התורה (לקוטי מוהר"ן ח"ב יט) המדברת מחכמות ותמימות: שעקר השלמות הוא רק תמימות ופשיטות וכו'. (ועין עוד שם באריכות בגדל מעלת התמימות ונגנות החכמות).

נא.

(לקוטי־הלכות, בית־הפנסת ה, לג)

אין 'שלמות', כי אם מי שזוכה ל'אמונה' ו'תמימות'. ועל־כן נקרא בשם 'תמים', כמו שכתוב (דברים יח, יג): "תמים תהיה עם ה' אלהיך" - כי פשמו בן הוא, כי 'תמים' פרושו 'שלם' - כי מי שזוכה ל'תמימות' באמת, זה עקר ה'שלמות'.

"אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתו לדבר" (דברים יח, כ)
 - ענין נביא שקר -

נב.

(ח"ב ח, ח)

צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמת, להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת 'רוח־נבואה' וכו'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש להמנהיג האמתי, שהוא בחינת 'רוח-נבואה' - נתחזק ונתתקן אצל כל המתקרבים אליו, האמונה האמתיות דקדשה. ונתתקן ונתברר בחינת ה'מדמה'. פי עקר 'תקון המדמה', הוא על-ידי בחינת 'רוח-נבואה'. ונתתקן ונתברר האמונה הקדושה.

על-כן כל המתקרבים ל'מנהיג-אמתי', זוכין לאמונה ישרה דקדשה.

וצריך לבקש מאד מהשם-יתברך: "שיזכה להתקרב למנהיג אמתי!" כדי שיזכה לאמונה אמתיות בשלמות.

פי כשמתקרבין חסוֹשֵׁלֹם ל'מנהיג של שקר', באין חסוֹשֵׁלֹם לאמונות-פזביות. פי 'מנהיג של שקר', הוא בחינת 'נביא השקר', בחינת (מלכים-א כב, כב-כג): "רוח שקר".

ועל-ידי-זה אדרבא, נתקלקל ה'מדמה', ובאים לאמונות-כזביות. ואזי ה'מדמה' מערב ומבלבל את האדם באמונות-כזביות. וזה בחינת 'זהמת-הנחש' וכו'.

נג.

(ח"ב טו)

אלו המתפארין עצמן בשקר בגדולות ונפלאות, וכאלו אין שום דבר נמנע מהם, והכל בידם, ויש מהם שהם 'מנהיגי הדור' - עקר פהם ויניקתם הוא רק מהצדיקים הגדולים וכו'.

פי יש צדיקים אמתיים גדולים במעלה, ויש להם פה קדוש, ודרפם לדבר גדולות ונפלאות וכו'.

ומחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים - מזה בא: שנמצאים 'צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן כקוד, ומתפארין עצמן גם-כן ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק-האמת.

ובעין שמצינו בנביאים: שירמיה היה מתנבא בשוק העליון (ירמיה מט, לה): "הנני שבר את קשת עילם" וכו', ו'חנניה בן עזור' נביא-שקר, היה מתנבא בלשון זה ממש להפך (שם כח, א-ב; סנהדרין פט.).

אבל הם עושים טובות להצדיקי-אמת. פי יש שנותנים צדקה, והם רשעים נואפים, והצדקה שלהם היא מזקת להצדיקי-האמת. ועל-כן היא טובה שנמצאים השקרנים הנ"ל, שעל-ידי-זה הרשעים פונים אליהם - פי השם-יתברך מכשיל את הרשעים שיתנו הצדקה שלהם לשקרנים הנ"ל, ועל-ידי-זה נצול הצדיק מהצדקה שלהם.

אבל מצדיקים פשוטים, עובדי-השם בפשיטות בתורה ותפלה ומעשים-טובים, אין להם שום פה, מאחר שהצדיקים בעצמן אינם מדברים גדולות, ומתנהגים בפשיטות בעבודה-תמה, על-כן אין להשקר והגדלות שלהם אחיזה בהם כל-כך.

וזהו ששאל רבי זירא את רב יהודה (שבת עז:): "מאי טעמא גמלא זוטא גנובתה, ותורי אריכא גנובתה?" [למה הגמל זנבו קצר, ושור זנבו ארוך?].

"גמלא" - זה בחינת הצדיק הפשוט, בחינת: "ולא הלכתי בגדלות ונפלאות. בגמל עלי אמו" (תהלים קלא, א, א-ב)

- כי הוא מתנהג בפשיטות, ואינו מדבר גדולות וכו', והוא רק פגמול עלי אמו'.

ו"זוטרי גנובתה" - זה בחינת (ישעיה ט, יד):
 "נביא ומורה שקר הוא הזנב".
 אלו הצבועים המשקרים, בחינת נביאי השקר, שאחזתם הוא רק בצדיקים הגדולים. אבל בהצדיקים הפשוטים בחינת גמלא, אין להם אחיזה כלל, וזהו: "זוטרי גנובתה".

וזהו: "תורי אריכא גנובתה" - בחינת הצדיקים הגדולים, בחינת (דברים לג, ז): "בכור שורו הדר לו" כנ"ל. ו"אריכא גנובתה" - הינו: שעקר יניקת הנביא ומורה השקר, שהוא הזנב, הוא רק אצלם כנ"ל.

וזהו שהשיב: "גמלא זוטרי גנובתה, משום דאכלי קוצי" [לפיכך הגמל זנבו קצר, כדי שלא ידבקו בה הקוצים].

הינו: שאלו הצדיקים הפשוטים, בחינת גמלא - "אכלי קוצי", שאוכלים ומכלים את הקוצים והחוחים הסובבים את השושנה העליונה, הדבור הקדוש - שלא יהיה להם יניקה מהדבור הקדוש. כי מעבודה פשוטה בתמימות אין להם יניקה כנ"ל, כי אינם יכולים להתדמות אליהם ולנהג שקר שלהם עליהם.

"ותורי אריכא גנובתה, משום דדירי באגמי ובעי לכרפושי בקי"
 [לפיכך השור זנבו ארוך, מפני שהוא נמצא במקומות מרעה, וצריך לנענע בזנבו, להבריח היתושים].

"דדירי באגמי" - הינו: שמקבלים דבור פיהם הקדוש מבעלי-צדקה, מבחינת (תהלים קיד, ח): "ההפכי הצור אגם מים".

"ובעי לכרפושי בקי" - בחינת יב"ק'.
 שצריכין לגרש ה"יבק" של הצדקה שנותנין רשעים וכו'.

ועל-כן הוא טובה גדולה מה שיונק מהם הנביא וכו', שהוא הזנב, שעל-ידיזה מגרשין הרשעים מעצמן - כי מכשילין אותן בשקרנים הנ"ל, שפונין אליהם ונותנין להם הצדקה, ונצולין הצדיקים, כנ"ל.

נד.

(ח"ב כב)

רז"ל קראו לענוה שאינו פראוי: חנפה, כמו שאמרו (סוטה מא): על ירמיה הנביא, שהיה ענו נגד הנביא-שקר חנניה, ואמר לו בהכנעה (ירמיה כח, ז): "אמן, כן יעשה ה'". ואמרו רז"ל על-זה (סוטה שם): "כל המחניף וכו', לסוף נופל ביד בנו וכו'".

"לא תסיג גבול רעה אשר גבלו ראשנים"
 (דברים יט, יד) - ענין השגת גבול'

נה.

(ח"א, א, בסוף)

"ואציעה שאול הגג" (תהלים קלט, ח), זה בחינת חיריק דס"ג, מלשון (משלי כב, כח): "אל תפ"ג גבול עולם" - שמשוג גבולו ומחזירו לאחוריו - בחינת ירידה, שנופל חס-ושלום ממדרגתו ונסוג אחר.

אף-על-פי כן יחזק עצמו, ואל יתיאש לעולם, כי גם שם נמצא השם-יתברך, בבחינת: "ואציעה שאול הגג". וזה בחינת שם ס"ג כנ"ל.

"לא יקום עד אחד באיש לכל עון וכו', על-פי שני עדים או על-פי שלשה עדים יקום דבר" (דברים יט, טו)
"ועמדו שני האנשים" (דברים יט, יז)

"לא יקום עד אחד באיש לכל עון וכו', על-פי שני עדים או על-פי שלשה עדים יקום דבר" - פקודא דא: להעיד עדות בבית-דין וכו' - ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין (תענית יא): "מי מעיד על האדם, קירות ביתו" וכו' - מאי 'קירות ביתו', אינון 'קירות לבו', וישוב חזקיהו פניו אל הקיר" [ויתפלל] (ישעיה לח, ב) - ואוקמוה רבנן (ברכות י): "מלמד, שיתפלל חזקיהו מקירות לבו" וכו'. - ועוד, תרין סהדין: עמודא דאמצעייתא, וצדיק. ואינון ע"ה, ע' מן ש"מ, ע' ד' מן א"ד. ע"ד מן "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". (זהר' שופטים ערה.)

"ועמדו שני האנשים" - בעדים הכתוב מדבר. ולמד: שאין עדות בנשים. ולמד: שצריכין להעיד עדותן מעמד". (רש"י: שבועות ל.)

נו.

(ח"א ט, ב)

"שמרו עדתיו וחק נתן למו" (תהלים צט, ז).
'עדות', זה 'תפלה', כמו שכתוב
(שם קכב, ד): "שבטי ייה עדות להדות לשם
ה". גם אמרו חז"ל (שבועות ל): "אין עדות
אלא בעמידה", ו'עמידה' זה 'תפלה', שאנו
מעידין על אחדותו.

נד.

(ח"א כב, י)

"עדות ה' נאמנה" (תהלים יט, ח). "עדות ה'" - שהם ה'עדיים' הנ"ל [נעשה ונשמע, בחינת תורה ותפלה], "נאמנה" - על-ידם נבנית ה'אמונה'.

נה.

(ח"א קמו)

"עדות ה' נאמנה מחכימת פתי" (תהלים יט, ח) - קנשה: איך התורה הנקראת 'אשה' יכולה להעיד, הלא "אשה פסולה לעדות" (שבועות ל. שלחן-ערוך חשן-משפט לה, יד).

והתרוץ על-זה: שהיא "מחכימת פתי" - בשביל זה יכולה להעיד.

כמו שמובא בחשן-משפט (שם ברמ"א):
"תקנת קדמונים הוא: דבמקום שאין אנשים, רגילים להיות נשים נאמנות".

וזה ידוע: שעקר תאוות הם בסתר,
בבחינת (משלי ט, יז): "מים גנובים ימתקו" וכו', ואין בני-אדם רגילים שם.

אבל התורה היא עומדת שם, וקוראת
אותו (שם שם, ד-טז): "מי פתי יסור
הנה" וכו' (זהר ויצא קסה. מקץ קצג. אחרי נח. ועוד),
ומחמת תשוקת תאוותו אינו שומע
קריאתה, ואחר גמר תאוותו, הוא מרגיש
תכף קריאתה, ומתחרט תכף על העברה.

וזאת ה'חרטה', זה בחינת: "מחכימת
פתי" - פי בשעת העברה היה בו
רוח-שטות, ואחר גמר העברה הטה אגנו
לאמריה של התורה, והחכים ומתחרט.

בשביל-זה: ה'תורה', אף-על-פי שהיא
'אשה', יכולה להעיד! - פי
היא עומדת במקום שאין אנשים רגילים
שם כנ"ל.

נט.

(טיחות-הר"ן רמה)

בזה שזוכין לחדש הדין-שיי-תורה - רואין
התגלות אלקותו יתברך שממציא
מאין ליש.

פי בתחלה לא היה יודע ככל זאת החדוש,
רק עכשו הוא לוקח ושואב ממקור
החכמה שהוא בחינת 'אין', הינו מ'אין-סוף'.
ובזה אנו רואין בעיני השכל התגלות הבורא
יתברך וכו'.

וְעַל־כֵּן ה'תּוֹרַת־הַקְּדוּשָׁה' היא 'עדות'
נֶאֱמָנָה עָלָיו יתְבַרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(תהלים יט, ח): "עדות ה' נאמנה".

"לא תשחית את עצה וגו', פי ממנו תאכל,
ואתו לא תכרת" (דברים כ, יט)

ס.

(ח"ב פח)

צָרִיךְ לְזַהֵר מְאֹד: שְׁלֵא לֶאֱכַל פְּרֵי שְׁלֵא
נִתְבַּשְׁלָה כָּל צֶרֶפָה. וְכֵמוֹ "שְׁאֲסוּר
לְקַץ אֵילָן בְּלֵא זְמַנוֹ" (בבא-בתרא כו.), כֵּן אֲסוּר
לְתֹלֵשׁ פְּרֵי קֹדֶם בְּשׂוּלָה, וְכֵן אֲסוּר לֶאֱכֹלָה.

וְהָאוֹכֵל פְּרֵי קֹדֶם גָּמַר בְּשׂוּלָה, יְכוּלָה
לְהִזִּיק לוֹ מְאֹד לְנִשְׁמָתוֹ - כִּי
יֻכַּל לֵאבֹד נַפְשׁוֹ עַל־יְדֵי־זֶה וְכו'.

וְדַע: כִּי גַם כְּשֶׁמְבַשְׁלִין הַפְּרוֹת בְּבֵיתוֹ אֵינוֹ
מוֹעִיל לָזֶה. אֲבָל אִם הַפְּרוֹת שְׁלֵא
נִתְבַּשְׁלוּ כָּל צֶרֶפָן עַל הָאֵילָן, הֵם מְנַחִים אֵיזָה
זְמַן עַד שֶׁנַּעֲשִׂין מְבַשְׁלִין מְאֻלְיָהֶן בְּתֹלוֹשׁ -
זֶה מוֹעִיל, וּמִתֵּר לֶאֱכֹלְךָ וְכו'.

וְאִם מְבַרַךְ הַבְּרָכָה שֶׁל הַפְּרִי, בְּכוּנָה
וּבִירְאֵת־שָׁמַיִם - אֲזִי יֻכַּל לְהַנְצִיל מִזֶּה
וְכו'.

סא.

(ספר-המדות, עניני האסור 'שלא לקץ אילנות')
[א] יִשְׁמַר אָדָם אֶת־עֲצָמוֹ, מִלְּקַץ אֵיזָה
אֵילָן בְּלֵא זְמַנָּה, כִּי זֶה מִזִּיק לְגִדּוּל־בָּנָיִם'
(בנים כ).

[ב] כִּשֶׁם שֶׁאֲסוּר לְהַרְגַּ אָדָם, כֵּן אֲסוּר לְקַץ
אֵילָן מֵאֲכָל קֹדֶם זְמַנוֹ (בנים כג).

[ג] צָרִיךְ לְהִזָּהֵר בְּבִנְיַי הַבַּיִת, שְׁלֵא יִהְיֶה
בְּבִנְיָנוּ, עֵץ מְאֻלְיָי הָעוֹשִׂין פְּרוֹת (בית ח"ב ד).

סב.

(חיי-מוהר"ן תקלה)

מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה: בְּעֵת שְׁהִיָּה בְּדַרְךְ, שְׁהִיָּה
יֵשֶׁן בַּחוּץ עַל מִטָּה, וְהִתְחִיל
לְצַעֵק מְאֹד בְּתוֹךְ הַשָּׁנָה, וְרָצוּ כָּלֵם אֵלָיו
וְהִקִּיץ.

וְנִכְנַס לְבַיִת, וּפְתַח סֶפֶר, וְאָמַר: שְׁמָצָא
שֵׁם מְבֹאֵר אוֹתוֹ הָעֵנָן: כִּי אוֹתוֹ
הַבַּיִת, הֵינִי: קָרַעַטְשָׁמַע [אֲכַסְנִיא] - הָיָה בְּנוֹי
מִחֻדָּשׁ, מַעֲצִים יוֹנְקִים שְׁלֵא נִזְקְנוּ עַד־יָן.

וְאָמַר: שִׁפְתַּח אֶת אוֹתוֹ הַסֶּפֶר, כְּמַדְמָה
שְׁהִיָּה מְדַרְשׁ, וְהָיָה כְּתוּב בְּמָקוֹם
זֶה: "כְּשֶׁקוֹצְצִין אֵילָן קֹדֶם זְמַנוֹ, כָּאֵלוֹ
הוֹרְגִין נַפְשׁוֹ" (עין בבא-בתרא כו.).

וּמַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כַּף הָיָה: שֶׁכְּשִׂישֵׁן חֵלֶם לוֹ
שִׁמְנָחִים סְבִיבֵיו הַרוּגִים, וְנִתְפַּחַד
מְאֹד. בְּתוֹךְ כַּף הַסֶּתֶפֶל וְרָאָה: שִׁמְנָחִים אֲצֻלוֹ
וְכוּ, וְהִתְחִיל לְצַעֵק מְאֹד עַד שֶׁנִּתְקַבְּצוּ כָּלֵם
אֵלָיו, כְּנ"ל.

"כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" (דברים כ, יט)

סג.

(ח"א קסא)

ה'מַחְלֶקֶת', מְגִבִּיה וּמְרִים אֶת הָאָדָם.
"כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה"
(דברים כ, יט). וְהִנֵּה עֵץ הַמִּנְחָה עַל הָאָרֶץ, אִי־
אֶפְשָׁר לוֹ לְהִגְבִּיָּה אֶת־עֲצָמוֹ, כִּי־אִם עַל־יְדֵי
שְׁבָאִין עָלָיו מִיָּם שׁוֹטְפִין, אֲזִי הַמַּיִם מְרִימִין
וְנוֹשְׂאִין אֶת הָעֵץ. וְה'מַחְלֶקֶת' נִקְרָא 'מַיִם',

כְּמוֹ שִׁכְתוּב (תהלים פח, יח): "סְבוּנֵי כַמִּים כָּל הַיּוֹם הִקִּיפוּ עָלַי יַחַד".

אֲמַרִי אֲנָשִׁי, לְמַתָּא יִרְקָא, יִרְקָא שְׁקַל".
(מנחות פה.)

(רש"י: "אמרו ליה יוחני וממרא" - ראשי מכשפים של מצרים, למשה-רבנו, כשהתחיל לעשות האזרות לעיני פרעה, שהיו סבורין שהיה עושה אותם על-ידי כשוף.

"תבן אתה מכניס לעפרים" - 'עפרים' שהוא מקום הרבה תבואה, אתה מביא לשם תבואה למכור, בתמיהה? כך ארץ-מצרים שהיא מלאה כשפים, אתה בא לשם לעסק בכשפים!?

"אמר להם למתא ירקא, ירקא שקל" - לעיר שגדל שם ירק הרבה, הבא ירק שלך למכר, לפי שמתקבצין שם הפל לקנות. הם אמרו לו דברי לצנות, והוא השיב להם בענינם).

"תבן" - זה בחינת 'תבונה', כמו שכתוב (משלי ב, יא): "תבונה תנצרך". שהם הבינו: שמשנה רוצה להכניס 'תבונות התורה' בישראל.

ועל-כן שאלו: "כי בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום, הם משולים לעפר" (ספרי עקב יא), ואיך יוכל להביאם למדרגה גבוהה לתבונות התורה".

וזה: "תבן" - לשון 'תבונות התורה'. "אתה מכניס לעפרים" - זה בחינת 'עפר', הינו 'מדרגה פחותה'.

השיב להם: "אמרי אנשי למתא ירקא, ירקא שקל" - שעל-ידי ה'אמירות' והדבור של איש הישראלי, יאיר לו הדבור לכל המקומות שצריך לעשות תשובה, שיוכל לעשות תשובה.

וזהו: "למתא ירקא" - למקומות שצריך לעשות תשובה. "ירקא" - הוא בחינת 'תשובה', כמו שאמרו במדרש (בראשית-רבה מג, ב על בראשית יד, יד): "וירק את הניכיו, אוריקן בפרשת שופטים" [ויגן במה שכתוב בפרשת שופטים, שהוריקן מעברות שבגדם].

סד.

(חיי-מוהר"ן תב)

פַּעַם-אַחַת הָיוּ אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ קוֹזְבִים לְפָנָיו: "שִׁקְשָׁה לָהֶם לְסַבֵּל עֵינַי הַמַּחֲלֶקֶת וְהַרְדִּיפוֹת!"

עָנָה וְאָמַר לָהֶם: "תֵּאֱמִינוּ לִי: שֵׁישׁ בְּיָדִי כַּח לַעֲשׂוֹת שָׁלוֹם עִם כָּל הָעוֹלָם, שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוֹם חוֹלֵק עָלַי! - אֲבָל מַה אֶעֱשֶׂה, שֵׁישׁ מְדַרְגּוֹת וְהִיכָלוֹת פְּאֵלוּ, שְׂאִי אֲפָשֶׁר לָבֵא אֵלֵיהֶם רַק עַל-יָדֵי מַחֲלֶקֶת שְׁחוֹלְקִין עָלָיו" וכו'!

וְאָמְרוּ רַז"ל (סנהדרין ז): "האי תגרא דמ'א לבדקא דמ'א, שנאמר (משלי יז, יד): 'פוטר מים ראשית מדון'".

(רש"י: כשהנהר גדל, פעמים שהוא יוצא לשדות שעל אנפיו כעין נגרים וצנורות קטנים, ואם אינו סותמו מיד, הולך ומרחיב ושוב אינו יכול לסותמו, והינו דקאמר קרא: 'פוטר מים ראשית מדון', כלומר: ראשית מדון ומריבה דומה לפוטר מים. 'פוטר', פותח).

וּכְתִיב (דברים כ, יט): "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׁדֶה". וְעֵץ הַשָּׁדֶה' (שקורין: 'ביימל'), כָּל מַה שִׁשׁוּפְכִין מִים סְבִיבוּ בִּיּוֹתֵר, הוּא גָדַל בִּיּוֹתֵר.

"מי האיש הירא ורך הלבב, ילך ויטב לביתו, ולא ימס את לבו אחיו כלבבו" (דברים כ, ח)

הירא מעברות שבגדו. (רש"י, סוטה מג.)

סה.

(ח"א יא, א)

"שאלו יוחני וממרא למשה: תבן אתה מכניס לעפרים, והשיב להם:

היגו: 'שִׁזְרָזָם לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה', כִּי פִּרְשַׁת שׁוֹפְטִים נֹאמַר עַל 'תְּשׁוּבָה' (דְּבָרִים כ, ח): "מִי הָאִישׁ הִירָא וְרַךְ הַלֵּבָב", "הִירָא מֵעֵבְרוֹת שְׁבִידוֹ" (סוֹטָה מג).

וְזֶה: "יִרְקָא שְׁקַל" - בְּחִינַת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל - שֶׁהַדְּבוּר יֵאִיר לוֹ שְׁיֻכַּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל.

סו.

(ח"ב מג)

עַל-יְדֵי חֲלִישׁוֹת הַלֵּב, נוֹפְלִים פְּחָדִים עָלָיו. - כִּי הַגְּבוּר אֵין לוֹ שׁוּם פְּחָד, וְעַקֵּר הַגְּבוּרָה הוּא בְּלֵב, דְּהֵינּוּ: מִי שְׁלֵבוֹ חֶזֶק, אֵינּוּ מִתִּירָא מִשׁוּם דְּבַר, וְרַץ לְתוֹךְ קִשְׁרֵי הַמִּלְחָמָה, וּמִתְגַּבֵּר עַל-יְדֵי חֶזֶק וְאִמְץ לְבוֹ. וְכֵן לְהַפְּדֵי: 'רַבִּי לֵבָב' הֵם מִתְּפַחְדִּים.

וְזֶה שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כ, ח): "אִישׁ הִירָא וְרַךְ הַלֵּבָב", פִּרַשׁ רַש"י: "הִירָא" וְכוּ' [הִירָא מֵעֵבְרוֹת שְׁבִידוֹ. סוֹטָה מד.] - כִּי עַל-יְדֵי "רַךְ לֵבָב", עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִתִּירָא.

"שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קְרִבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אִיבֵיכֶם, אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּחְפְּזוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ מִפְּנֵיהֶם" (דְּבָרִים כ, ג)

סז.

(שיחות הר"ן קכ)

"חֶזֶקוּ וַיִּאֲמָץ לְבַבְכֶם כָּל הַמִּיחָלִים לָהּ" (תְּהִלִּים לא, כח) - "כָּל הַמִּיחָלִים" דִּיקָא. אֲפֹלוּ אִם אֵינְכֶם זֹכִים לְשׁוּם קִדְשָׁה וְעִבּוּדָה חִסּוֹשְׁלוֹם, רַק 'מִיחָלִים' לְבַד - אִף-עַל-פִּי-כֵן 'חֶזֶקוּ וַיִּאֲמָצוּ', וְאֵל תִּפְּלוּ מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעוֹלָם, יִהְיֶה אִיךָ שִׁיחָה.

כִּי אֵין רָעָה גְּדוּלָה מִנְפִּילָה. וְכִמּוֹ שְׁאֲמָרוּ רַז"ל (סוֹטָה מב.) לְעַנְיָן מִלְחָמָה הַגְּשָׁמִיּוֹת עַל פְּסוּק (דְּבָרִים כ, ג): "אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ" וְכוּ', "אֵל תִּירָאוּ מִשְׁפַּעַת הַקְּלָגָסִים, וְאֵל תַּעֲרִצוּ מִקּוֹל הַקְּרָנוֹת" וְכוּ'.

שְׁכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עוֹבְרִים עַל מִי שֶׁחָפֵץ לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת-הַשֵּׁם, שְׂפָמָה מִיָּנִי מִלְחָמוֹת וּפְחָדִים וְשְׂפַעַת הַקְּלָגָסִים [רַבּוּי גְּדוּדֵי הַחִילָיִם] וְקוֹל הַקְּרָנוֹת [שְׂתוּקָעִים בְּשׁוֹפְרוֹת לְהַפְחִידֵם] וְכוּ' וְכוּ', עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְצָרִיךְ לְעַמּוֹד עַל עֲמָדוֹ, לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ בְּשׁוּם אַפֵּן בְּעוֹלָם, וּלְצַפּוֹת לִישׁוּעָה תָּמִיד, וְלְבָלִי לְהַתְּרַחֵק וּלְנוֹס מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ חִסּוֹשְׁלוֹם, וְכִמּוֹ שְׁאֲמָרוּ רַז"ל לְעַנְיָן מִלְחָמָה (שָׁם מד): "שִׁתְּחַלַּת מִפְּלָה, נִיסָה". "כִּי אָנָּה מִפְּנֵיךָ אֲבָרָה. אִם אִפְסָק שְׁמַיִם שָׁם אָתָּה וְאֲצִיעָה שְׁאוֹל הַנֶּדֶךְ" וְכוּ' (תְּהִלִּים קלט, ז - ח) כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל-מְקוֹם.

סח.

(לקוטי-הלכות, גלוח ג, ט)

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁהָיָה הַפֶּהֶן מְזַהֵר אֶת הָעַם כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לַמִּלְחָמָה (דְּבָרִים כ, ג): "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קְרִבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אִיבֵיכֶם, אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם וְכוּ'". וְדָרְשׁוּ רַז"ל (סוֹטָה מב.): "אֲפֹלוּ אֵין בְּכֶם זְכוּת אֵלָּא מַה שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' - אַתֶּם רְאוּיִים לְנִצָּח אֶת אוֹיְבֵיכֶם וְכוּ'".

כִּי כָּל הַמִּלְחָמוֹת שְׂבַעוֹלָם, מְרַמְזִין עַקֵּר עַל 'מִלְחָמַת הַיְצִרָה-הָרַע'. כִּי אֲפֹלוּ הַמִּלְחָמוֹת שֵׁישׁ לְאֶחָד בְּגִשְׁמִיּוֹת עִם שׁוֹנְאִים וְאוֹיְבִים - הַכֹּל הוּא בְּחִינַת 'מִלְחָמַת הַיְצִרָה-הָרַע', כִּמּוֹ שְׁאֲמָרוּ רַז"ל (סִנְהֶדְרִין קג, וּבְרַש"י

(שם): "בַּשֵּׁם שֵׁיִשׁ לְאָדָם צָרִים לְמִטָּה, כִּי יֵשׁ לוֹ צָרִים לְמַעַלָּה". ועל־כֵּן עַקֵּר הַמְלַחְמָה, הוּא 'מְלַחְמַת הַיִּצְרָה־רַע'.

וְזֶה שֶׁהִזְהִיר הַכֹּהֵן קֹדֶם שֶׁנִּכְנְסוּ לְ'מְלַחְמַת־הַשֵּׁם': לְנִצַּח אֶת הָאוֹיְבִים וְהַסְטְרָא־אֲחָרָא שֶׁסָּבִיב הַקְדוּשָׁה, סָּבִיב אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַשּׁוֹנְאִים, הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְבִּים מִדְּבָרִים שֶׁבִקְדוּשָׁה.

וּכְשֶׁאָדָם נִכְנֵס לְהִלָּחֵם עִמָּהֶם, אֲזִי הוּא בְּסַכְּנָה גְדוֹלָה חִסּוֹשְׁלוֹם, כִּי מִתְעוֹרֵר עָלָיו כְּמָה קְטְרוּגִים חִסּוֹשְׁלוֹם, וְרוֹצִים לְהַפִּיל אוֹתוֹ מֵעֲבוֹדָתוֹ לְגַמְרֵי חִסּוֹשְׁלוֹם.

וְזֶהוּ עַקֵּר הַמְלַחְמָה: שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְחַזֵּק, לְעִמּוֹד עַל רַגְלָיו, לְבַל יִפֹּל מֵעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ חִסּוֹשְׁלוֹם, וְאִז בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְנִצָּחָם וּלְשִׁבְרָם וּלְבִטְלָם.

אָבֵל בְּמָה יִהְיֶה בְטָחוֹנוֹ חֶזֶק שְׂלֵא יִפֹּל מֵעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ חִסּוֹשְׁלוֹם? - הָעַקֵּר הוּא רַק ה'אֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה! - שֶׁכְּשֶׁהוּא חֶזֶק בְּה'אֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה, בּוֹדָאֵי אֵינן לוֹ לְהִתְיָרָא מִשּׁוֹם מְלַחְמָה, וְשׁוֹם נִסְיוֹן שֶׁבְּעוֹלָם.

וְזֶהוּ: "שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קָרְבִּים הַיּוֹם לְמְלַחְמָה" וְכוּ', "בְּזִכּוֹת שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל לְבַד" - הֵינּוּ זִכּוֹת וְכַח ה'אֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה' - בְּזֶה לְבַד אַתֶּם יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב לְמְלַחְמָה בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת! - כִּי מֵאַחַר שֶׁאַתֶּם חֶזְקִים בְּאֲמוּנָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שׁוֹב אֵינן לְכֶם לְהִתְיָרָא כָּלֵל מִשּׁוֹם מְלַחְמָה שֶׁבְּעוֹלָם.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים שָׁם): "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ וְאֵל תַּחֲפְזוּ מִפְּנֵיהֶם". "אֵל תִּירָאוּ מִשְׁעֵטַת סוֹסִים,

וְשִׁפְעַת הַקְּלָגָסִים, וְקוֹל הַקְּרָנוֹת" (סוֹטָה מב.).

הֵינּוּ: עֲנִינֵי 'תַּכְּסִיּוֹת מְלַחְמָה' שֶׁעוֹשִׂין הַשּׁוֹנְאִים לְהַפְחִיד וּלְאִים עַל שֶׁנִּכְנְסוּ. וְכָל הַבְּחִינּוֹת הַלְלוּ יֵשׁ בְּ'מְלַחְמַת הַיִּצְרָה־רַע', וְהוּא יְדוּעַ לְמִי שֶׁהִתְחִיל לְכַנֵּס קָצַת בְּ'עֲבוֹדַת־הַשֵּׁם' וּבְ'מְלַחְמַת הַיִּצְרָה־רַע', אֲפִלּוּ אָדָם פָּשׁוּט לְגַמְרֵי.

כִּי דָרֵךְ הַבְּעַל־דָּבָר וְהַסְטְרָא־אֲחָרָא: לְאִים וּלְהַפְחִיד עַל הָאָדָם מְאֹד מְאֹד, וּלְהַכְבִּיד עָלָיו עֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד.

וּמְחַמַּת זֶה נִמְנְעוּ רַבִּים מִלְּהִתְחִיל לְכַנֵּס בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מְחַמַּת הָאִיּוֹמִים וְהַכְּבִדוֹת הַלְלוּ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם. וְזֶה בְּחִינַת "שִׁעֲטַת סוֹסִים, וְשִׁפְעַת הַקְּלָגָסִים, וְקוֹל הַקְּרָנוֹת" וְכוּ'.

אָבֵל הָעַקֵּר בְּעֲבוֹדַת־הַשֵּׁם: שְׂלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל. וְכִמּוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב מו): "שֶׁבְּעוֹלָם־הַזֶּה הָאָדָם צָרִיךְ לְעִבֵּר עַל גֶּשֶׁר צַר מְאֹד, וְהָעַקֵּר הוּא שְׂלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל".

וְעַקֵּר הַהִתְחַזְקוֹת לְעִבֵּר עַל הַגֶּשֶׁר צַר בְּשָׁלוֹם בְּלִי פַחַד: הוּא ה'אֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה' כִּי כָּל בְּחִינַת: "שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קָרְבִּים הַיּוֹם לְמְלַחְמָה". "בְּזִכּוֹת שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל" - הֵינּוּ 'אֲמוּנָה' כִּי כָּל.

וְשׁוֹב: "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ וְאֵל תַּחֲפְזוּ מִפְּנֵיהֶם. כִּי ה' אֵלְכֵיכֶם הַהוֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם וְכוּ'" (דְּבָרִים שָׁם, גִּיד), כִּי כָּל.

"כי ימצא חלל באדמה" (דברים כא, א)

סט.

(ח"א רעז)

'חלול שבת', הוא בחינות 'חלל', בחינת 'הסתלקות', בחינות (דברים כא, א): "כי ימצא חלל באדמה".

"ומי שמתה אשתו הראשונה, פסיעותיו מתקצרות" (סנהדרין כב.), ו'שבת' היא בחינת 'אשתו ראשונה', בחינת (בראשית רבה יא, ח): "בנסת ישראל הוא בן-זוג של שבת".
(עין בפנים באריכות בענין שבת).

וזהו (תהלים קיח, ו): "ה' לי לא אירא" וכו'.
הינו בנ"ל - כמו שכתוב: "ה' לי" -
דהינו: שאני מאמין בהשם-יתברך באמונה
שלמה, והשם עמדי תמיד, כי "מלא כל
הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג) - שוב (תהלים שם):
"לא אירא מה יעשה לי אדם", בנ"ל.

כי מאחר שיש להאדם אמונה חזקה,
בדאי ינצח כל המלחמות, וסוף כל סוף
אשוב להשם-יתברך באמת, בחינת (איכה ג,
כא): "זאת אשיב אל לבי עליך אוהיל",
בנ"ל.

לקוטי תפלות

פרשת שופטים

מפתח התפלות

תהיה עם ה' אלקיך" - שנוצפה לבטל שכלנו, נגד שכל ודעת צדיקים האמתיים, ולקיים דבריהם כל היוצא מפיהם, ככל אשר יורו אותנו, ולקיים "לא תסור" וכו'; ושנוצפה להתנהג בתמימות (ח"א קיג).

[ה] "אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתיו לדבר" (דברים יח, כ) - ענין 'נביא שקר'. "לא ימצא בך וגו', מעונן ומנחש ומכשף. תמים תהיה עם ה' אלקיך. כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם, אל מעננים ואל קסמים ישמעו, ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך" - שנוצפה להתקרב לצדיקים אמתיים שיש להם 'רוח נבואה', ולהנצל מ'מנהיגים של שקר', 'נביאי השקר'; ונוצפה להתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו אמונות פוזביות, ולהיות תמים עם ה' אלקינו (ח"ב ח).

[ו] "תמים תהיה עם ה' אלקיך" - שנוצפה לתמימות באמת, ולאמונה שלמה בלי שום חקירות (ח"ב ז).

[א] "אשימה עלי מלך" - שנוצפה למלך אחד ורועה אחד, הוא משיח בן דוד מלך ישראל; ושיתגלה מלכות השם, ותמלך אתה מהרה לבדך (ח"א לה).

[ב] "והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו וגו'. לבלתי רום לבבו מאחיו, ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל, למען יאריך ימים על ממלכתו" - שנוצפה לקרות החי-חיים על-ידי התורה הקדושה; ולהמשיך עלינו על-ידי-ידי חיים טובים וארפים, לתוך המלכות שלנו שיש לכל אחד ואחד; ונוצפה להשיב ולהחזיר כל המלוכה והממשלה להשם-יתברך, לבלי להשתמש עם המלכות לצרכינו כלל (ח"א נו).

[ג] "ושמרת לעשות ככל אשר יורה. לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" - שנוצפה להאמין בצדיקים וחכמים האמתיים בתכלית השלמות, ולקיים דבריהם כל היוצא מפיהם, ככל אשר יורו אותנו, ולקיים "לא תסור" וכו' - שלא לזוז מדבריהם ימין ושמאל (ח"א נז).

[ד] "ושמרת לעשות ככל אשר יורה. לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל". "תמים

וְתַעֲזֹר לִי וְתוֹשִׁיעֵנִי לְעֶסֶק בְּהַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה בְּפֶה מְלֹא, לְהוֹצִיא
דְּבַר־תּוֹרָה בְּפִי בְּשִׁלְמוֹת. וְתִתֵּן לָנוּ כַח
לְקָרוֹת אוֹתָךְ חַי הַחַיִּים, עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר הִיא שְׁמֶךְ.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה, לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ חַיִּים טוֹבִים
וְאַרְפִּים מֵאֲתָךְ, כִּי אַתָּה חַי הַחַיִּים, וְאַתָּה
מַחֲיֶה כָּל הָעוֹלָמוֹת מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף, עַל־
יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר הִיא שְׁמֶךְ, כִּי
הִיא חַיֵּינוּ וְאַרְךְ יָמֵינוּ.

וְתוֹכְנוּ לְקַבֵּל חַיִּים בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה,
עַל־יְדֵי הַמִּדּוֹת וְהַכְּלִים
הַקְּדוּשִׁים, הַנַּעֲשִׂים עַל־יְדֵי הַפְּרָשִׁיּוֹת,
וְהַפְּסוּקִים, וְהַסְּדָרִים, וְהַתְּבוּנוֹת,
וְהַטְּעָמִים, וְהַנְּקֻדּוֹת, וְהַתְּגִין, וְהָאוֹתִיּוֹת,
שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה. וְנִזְכָּה עַל־יָדֶם,
לְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים, וְרַחֲמִים וְשָׁלוֹם
וְדַעַת דְּקֻדְשָׁה.

וְתַעֲזֹרְנוּ, שְׁנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים
וְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים, לְתוֹךְ
הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ, שְׂיֵשׁ לָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
אֵיזָה חֶלֶק בְּבַחֲיַנַּת מְלָכוֹת, בְּאַתְגָּלְיָא
וּבְאַתְכַּסְיָא.

וְלֹא נִשְׁתַּמֵּשׂ עִם הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ לְצַרְךָ
עֲצָמֵנוּ כָּלֵל, וְלֹא תִהְיֶה הַמְּלָכוֹת
אֲצִלָּנוּ כְּעֶבֶד, רַק נִזְכָּה שְׁתִּהְיֶה הַמְּלָכוֹת
אֲצִלָּנוּ בֶן־חֹרִין, וְלֹא נִשְׁתַּמֵּשׂ עִם
הַמְּלוּכָה וְהַמְּשָׁלָה שְׁלָנוּ שְׂיֵשׁ לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד, כִּי אִם לְשִׁמְךָ וּלְעִבּוֹדְתָךְ לְבַד
בְּאַמֶּת.

☪ [א] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א לַה ☪

(על־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א לַה, 'אֲשֶׁר־י הָעַם, זְרָקָא')

"אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ" (דְּבָרִים יז, יד)

שְׁנִזְכָּה לְמֶלֶךְ אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד, הוּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל; וְשִׁיתְּגַלֶּה מְלָכוֹת הַשָּׁמַיִם, וְתִמְלֹךְ אַתָּה מֵהֵרָה לְבַדְךָ

וּכְפֹא דָוִד מֵהֵרָה תְּכִינ, וְיִהְיֶה הַשֵּׁם
שָׁלוֹם וְהַכְּפֹא שָׁלוֹם, וְתִתֵּן לָנוּ
מֶלֶךְ אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד כְּלַבְבְּךָ, הוּא
מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.

וְתִתְּנָלָה מְלָכוֹתָךְ עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם,
וְתִתְּגַדֵּל וְתִתְּנֶשֶׂא וְתִתְרוֹמֵם
אֲמוֹנָתָךְ וּמְלָכוֹתָךְ, לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, עַל
כָּל יְצוּרֵי עוֹלָם, וְכֻלָּם יִכְסְפוּ וְיִשְׁתַּוְּקֶקוּ
לְאַמוֹנָתָךְ הַקְּדוּשָׁה.

וְתִמְלֹךְ אַתָּה יְהוָה מֵהֵרָה לְבַדְךָ עַל־כָּל
מַעֲשִׂיךָ, כִּי הַמְּלָכוֹת שְׁלָךְ הִיא,
וּלְעוֹלָמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, כְּפִתּוּב
בְּתוֹרָתָךְ: "יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעַד".
וְנֹאמַר: "וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל־כָּל הָאָרֶץ,
בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד".

☪ [ב] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א נו ☪

(על־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א נו, 'זִבְיוֹם הַבְּפוּרִים')

"וְהִיְתָה עִמּוֹ זְרָקָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיּוֹ וְגו'. לְבַלְתִּי
רוּם לָבְבוּ מֵאַחֲיוֹ, וּלְבַלְתִּי סוּר מִן הַמְּצוּהָ יִמִּין
וְשִׂמְאַל, לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יָמִים עַל מְמַלְכָתוֹ"
(דְּבָרִים יז, יט-כ)

שְׁנִזְכָּה לְקָרוֹת הַחַיִּים־הַחַיִּים עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה;
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ עַל־יְדֵי־זֶה חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים,
לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ שְׂיֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד; וְנִזְכָּה
לְהַשִּׁיב וּלְהַחְזִיר כָּל הַמְּלוּכָה וְהַמְּשָׁלָה לְהַשֵּׁם־
יְתְּבָרֵךְ, לְבַלִּי לְהַשְׁתַּמֵּשׂ עִם הַמְּלָכוֹת לְצַרְכֵינוּ כָּלֵל

וּתְחַנְּנוּ מֵאֵתְךָ שְׁכָל וְדַעַת דְּקִדְשָׁהּ,
שְׁנֹזְכָה לִידַע אֵיךְ לְהִזְהִיר
וְלְהוֹכִיחַ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵם תַּחַת
מִמְשַׁלְתֵּנוּ, הֵן בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי
בֵיתֵנוּ, הֵן אַחֵינוּ וְרַעֵינוּ וְשָׂאֵר אֲנָשִׁים
הַסָּרִים לְמִשְׁמַעֲתֵנוּ.

כָּלֵם נֹזְכָה לְהוֹכִיחֵם וְלְהִזְהִירָם בְּתוֹרַת
יְהוָה, שִׁישׁוּבוּ אֶל יְהוָה בְּאֵמֶת,
וְלֹא יֵלְכוּ אַחֲרֵי "שְׂרִירוֹת לְבָם הָרַע", רַק
יִסְתַּכְּלוּ עַל-עַצְמָם, וְיַחוּסוּ עַל נַפְשָׁם,
לְדַבֵּק עַצְמָם בְּדַרְכֵי תוֹרַת יְהוָה תָּמִיד,
לְסוּר מֵרַע וְלַעֲשׂוֹת טוֹב, "וּלְבַלְתִּי סוּר מִן
הַמִּצְוָה יָמִין וּשְׂמָאל".

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְיֵלְנוּ וְתִגַּן בְּעַדְנוּ, שְׁלֹא
יִזִיק לָנוּ חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
הַמְּלָכוֹת וְהַמְּשָׁלָה שְׁלָנוּ, רַק נֹזְכָה
לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים לְתוֹךְ
הַמְּלָכוֹת.

וְנֹזְכָה לְהַשִּׁיב וּלְהַחְזִיר כָּל הַמְּלוֹכָה
וְהַמְּשָׁלָה לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, לְבִלִּי
לְהַשְׁתַּמֵּשׂ עִם הַמְּלָכוֹת לְצַרְכֵינוּ כָּלֵל, כִּי
אִם לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאֵמֶת, כָּמוֹ שְׁפָתוֹב:
"וְהִיְתָה לִיהוָה הַמְּלוֹכָה".

"יְהוָה אֱלֹהֵי אֶתְּה אַרְוֹמְמֶךָ, אוֹדָה שְׁמֶךָ
כִּי עָשִׂיתָ פְּלֹא, עֲצוֹת מִרְחוֹק
אֲמוּנָה אֲמֵן". כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּחַרְתָּ
בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל
הַלְשׁוֹנוֹת, וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקִרְבַּתָּנוּ
מִלְּכָנוּ לְעַבּוֹדְתֶךָ.

וְתִתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת תּוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה
שְׁבַע-לִפֶּה, וְצוֹיֶת עָלֵינוּ לְהֵאֱמִין בְּצַדִּיקֶיךָ
וּחְכָמֶיךָ הָאֱמִתִּיִּם, וּלְהִתְקַרֵּב אֲלֵיָהֶם,
וּלְהִתְדַבֵּק בָּהֶם, וּלְקַיֵּם דְּבַרְיָהֶם, כְּכֹל
הַיּוֹצֵא מִפִּיהֶם נַעֲשֶׂה, כָּמוֹ שְׁפָתוֹב: "לֹא
תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין
וּשְׂמָאל".

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שְׁתַּטֵּעַ וְתִקְבַּע
אֲמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּלִבֵּנוּ, וּבְלֵב כָּל עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתִזְכְּנוּ לְאֲמוּנַת-חַכְמֵימִ'
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ.

וְנֹזְכָה לְהֵאֱמִין בְּאֵמֶת בְּחַכְמֵי אֱמִתִּיִּם
דְּקִדְשָׁהּ, וּלְהִתְקַרֵּב אֲלֵיָהֶם,
וּלְהִתְאַבֵּק בְּעַפְרֵ רַגְלֵיָהֶם, וּלְשַׁתּוֹת בְּצִמָּא
אֶת דְּבַרְיָהֶם, וְלִילֵךְ בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יוֹרוּ
אוֹתָנוּ, וְלֹא נִסּוּר מִדְּבַרְיָהֶם יָמִין וּשְׂמָאל.

וְתִצְיֵלְנוּ מִ'הַתְּנַגְדוֹת', שְׁלֹא יִמָּצֵא בִּי
וּבְזֵרְעֵי וּבְכָל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, שׁוֹם צַד 'הַתְּנַגְדוֹת' לְשׁוֹם חָכֵם
אֱמִתִּי דְקִדְשָׁהּ, וְלֹא נִגַּד שׁוֹם אָדָם כָּשֵׁר
שְׁבַע-עוֹלָם. מִכָּל שֶׁכֵּן שְׁלֹא אֲזַלְזַל בָּהֶם
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

⊙ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א נז ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נז,
'שאלו את רבי יוסי בן קסמא')

"וְשִׁמְרֵת לַעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר יוֹרוּךְ. לֹא תִסּוּר מִן
הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמָאל" (דְּבָרִים יז, י"א)
שְׁנֹזְכָה לְהֵאֱמִין בְּצַדִּיקִים וּחְכָמִים הָאֱמִתִּיִּים
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וּלְקַיֵּם דְּבַרְיָהֶם כָּל הַיּוֹצֵא
מִפִּיהֶם, כְּכֹל אֲשֶׁר יוֹרוּ אוֹתָנוּ, וּלְקַיֵּם "לֹא תִסּוּר" וְכוּ'
- שְׁלֹא לְזַז מִדְּבַרְיָהֶם יָמִין וּשְׂמָאל

רק אזכה לקיים דברי הצדיקים
והחכמים אמתיים, ולאחז
בדרכיהם, ולהאמין בהם באמונה שלמה
באמת.

וכל מה שפגמתי ב'אמונת-חכמים'
מנעורי עד היום הזה, וזלזלתי
בכבודם. ועל-ידי-זה פגמתי בכלליות
תורתך הקדושה, אשר כלה נמסרה ביד
החכמים אמתיים לדורשה לכל חפציהם.

ועל-ידי-זה פגמתי בהמלאכים
הקדושים הנבראים בדבר
השם על-ידי אותיות התורה הקדושה.
ועברתי על 'לאו' ד"לא תסור", והסרתי
כח הידים מן המלאכים הקדושים, שהם
יד ימין ויד שמאל. אשר על-ידם היו
המלאכים מקבלים השפע מלמעלה, והיו
משפיעים לכל העשבים ולכל הדברים
שבעולם.

ועל-ידי 'פגם אמונת-חכמים', נסתלקו
ידי המלאכים, עד אשר אין
להם כח לקבל ולהשפיע, ועל-ידי-זה
אי-אפשר לקבל רפואה, וגרמנו חס-
ושלום "מכה אשר לא כתובה בתורה",
מכה שאין לה רפואה.

אנא יהוה ברחמיך הרבים, תמחל
ותסלח ותכפר לי, ולכל עמך בית
ישראל, על כל הפגמים האלה שפגמנו
ב'אמונת-חכמים' הקדושים. פי אתה
יודע את תעלומות לבבנו, פי לא במרד
ובמעל פגמנו בזה, פי אם מחמת עכירת
דעתנו ומעוט ידיעתנו.

אנא יהוה, זכנו מעתה ברחמיך לתקן
כל זה, באפן שנזכה מעתה
ל'אמונת-חכמים' בתכלית השלמות
באמת פרצונך הטוב. פי אתה יודע יהוה
אלהינו, גדל חלישותנו בעת הזאת, ואין
לנו שום סמיכה, פי אם על החכמים
והצדיקים האמתיים.

על-כן זכנו להאמין בכל החכמים
והצדיקים והכשרים אמתיים,
ולבלי לדבר שום דבור נגד כבודם חס-
ושלום, ולבלי לבזות שום פר ישראל
שבעולם. חוס וחננו וחמל נא עלינו,
ונצר לשוננו מרע, ושפתנו מדבר מרמה.
ועזרנו והושיענו, שנזכה להקים את
האמונה הנפולה, ונזכה לתקן
'אמונת-חכמים' בשלמות באמת.

ועל-ידי-זה תחזיר ותתן פח הידים
להמלאכים הקדושים,
לקבל ולהשפיע לכל העשבים ולכל
הדברים שבעולם. ותשלח רפואה שלמה
לכל מפותינו בגוף ונפש בגשמיות
ורוחניות, רפאנו יהוה ונרפא, הושיענו
ונושעה פי תהלתנו אתה.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"א קיג ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כג,
'העקר לקשר עצמו להצדיק')

"ושמרת לעשות ככל אשר יורה. לא תסור מן
הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (דברים יז, י"א)
"תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח, יג)

שנזכה לבטל שכלנו, נגד שכל ודעת צדיקים האמתיים,
ולקיים דבריהם כל היוצא מפייהם, ככל אשר יורו אותנו,
ולקיים "לא תסור" וכו'; ושנזכה להתנהג בתמימות

"אֲשֶׁרִי תְּמִימֵי דָרֶךְ, הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה. אֲשַׁכִּילָהּ בְּדֶרֶךְ תְּמִים, מְתֵי תְּבוּא אֱלֹי, אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם לְבָבִי בְּקֶרֶב בֵּיתִי. תָּם וַיִּשָּׁר יִצְרוּנִי כִּי קוֹיִתִּיךָ. וְאֲנִי בְּתִמֵי אֵלֶיךָ, פְּדֵנִי וְחַנּוּנִי."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, הַתְּמִים בְּמַעֲשָׂיו, הַתָּם וּמִתְמָם עִם תְּמִימִים. רַחֵם עָלַי וְזַכְּנֵנִי לְתְּמִימוֹת בְּאַמֶּת.

וְאַזְכֶּה לְקֶשֶׁר אֶת עֲצָמֵי בְּאַמֶּת וּבְתְּמִים, לְצַדִּיקִים וּכְשָׁרִים וּתְּמִימִים אֱמִתִּים שְׁבִדוֹר, אֲשֶׁר זָכוּ לְשִׁמְשׁ צַדִּיקִים אֱמִתִּים וּלְקַבֵּל מֵהֶם דֶּרֶךְ הָאֱמֶת וְהַיִּשָּׁר.

וְאַזְכֶּה לְסֶלֶק וּלְבַעַר וּלְבַטֵּל, כָּל חֲכָמָתִי וְשִׁכְלִי וְדַעְתִּי נִגְדָם, כְּאֵלוֹ אֵין לִי שׁוֹם שְׁכָל כָּלֵל, רַק לְקִים כָּל הַיּוֹצֵא מִפִּיהֶם, וְעַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמְרוּ כִּי הוּא זֶה, וְלֹא אֶסוּר יָמִין וּשְׂמָאל.

רַחֵם עָלַי בְּעַל הַרְחָמִים, וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי בִלְבוּלִים, וּמִכָּל מִינֵי חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שְׂאִינָם אֱמִתִּים, רַחֵם עָלֵינוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם, אֵל יִשְׁעוּ אֵל דְּרִכֵּיהֶם לְבִי.

וְלֹא אֶסוּר מֵאֲמָרֵי פִיהֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים אֱמִתִּים, הַמְּנַהֲלִים אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים בְּאַמֶּת וּבְתְּמִימוֹת, עַל-פִּי דְרָכֵי הַתּוֹרָה שְׁקַבְּלָנוּ מִפִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם. שְׁמַרְנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבִלְבוּלֵי אֱמוּנָה הַבָּאִים מִחֲכָמוֹת הָאֵלֶּה.

זַכְּנוּ וְהַכְּנִיסֵנוּ לְתוֹךְ דְרָכֵי הַתְּמִימוֹת בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ, בְּאַפֵּן שְׂאֲזַכֶּה

לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, וּלְקִים אֶת כָּל תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה וּבְאַמֶּת וּבְתְּמִים כָּל יְמֵי חַיֵּי. "יְהִי לְבִי בְּחַקִּיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ."

כִּי "אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם, וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים, וְשָׁמַתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם. וּמִצַּאתָ אֶת לְבָבוֹ נֹאמֵן לְפָנֶיךָ." כִּי הֵלֶךְ לְפָנֶיךָ בְּתְּמִימוֹת, כִּי הָיָה רֹאשׁ לְכָל הַמְּאֻמִּינִים הָאֱמִתִּים הַתְּמִימִים וְהַיִּשְׁרִים, הָעוֹבְדִים אוֹתְךָ בְּתְּמִימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

בְּזִכְרוֹתָו, וּבְזִכּוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּים וְהַתְּמִימִים, רַחֵם עָלַי, וְזַכְּנֵנִי לְהַתְּחִיל מַעֲתָה לֵילֶךְ בְּדֶרֶכְךָ בְּתְּמִימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

וְתַסִּיר מִמֶּנִּי לִבְבִּי הָעֵקֶשׁ, שְׁלֹא יִשְׁטָה לְבָבִי אֶל דְרָכֵי הַחֲכָמוֹת שֶׁל הַבָּל הַנוֹהֲגִים בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִים וּמוֹנְעִים מְאֹד מִלְחָשֵׁב עַל תְּכִלִּיתָנוּ וּסוּפְנוּ וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

וְאַבְעַר וְאַסִּילֶךְ מִלְּבָבִי כָּל הַחֲכָמוֹת הָאֵלֶּה, וְאֲדַע הָאֱמֶת לְאַמֶּתוֹ גְּדֹל שְׁטוּתִי וְחֲסוּרוֹנִי מִהַדְּעַת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "כִּי בַעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ, וְלֹא בִּינַת אָדָם לִי." וּכְתִיב: "וְאֲנִי בַעַר וְלֹא אֲדַע, בְּהִמּוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ." וּכְתִיב: "אֲמַרְתִּי אַחֲכָמָה, וְהִיא רַחוּקָה מִמֶּנִּי."

רַחֵם עָלַי, לְבַל אֶטְעָה בְּעֲצָמֵי בְּשׁוֹם חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַמְּבַלְבְּלִין הַרְבֵּה, רַק אֲזַכֶּה לְקִים בְּאַמֶּת וּבְתְּמִימוֹת, כְּכֹל הַיּוֹצֵא מִפִּי רְבוּתֵינוּ הָאֱמִתִּים,

וּלְבַטֵּל דַעְתִּי וְשִׁכְלִי נִגְדָם לְגַמְרִי, כְּאֵלֹו
אֵין לִי שׁוֹם שִׁכְלִי כָּלֵל, כְּאֲשֶׁר הוּא בְּאֶמֶת.

וְאַזְכָּה לְקִיָּם בְּאֶמֶת מִקְרָא שְׁכַתוֹב:
"תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ". וְנֹאמַר: "יְהוָה מִי יִגּוֹר בְּאֶהְלֶךְ,
מִי יִשְׁכַּן בְּהַר קִדְשֶׁךָ. הוֹלֵךְ תָּמִים, וּפְעֵל
צַדִּיק, וְדַבֵּר אֶמֶת בְּלִבּוֹ". חֲמַל עָלַי,
וְהוֹשִׁיעֵנִי וְזַכֵּנִי לְכֹל מַה שֶּׁבִקְשָׁתִי
מִלְּפָנֶיךָ, "יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי-פִי וְהַגִּיזוֹן
לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי".

☉ [ה] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ח ☉

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"ב ח, תקענו תוכחה)

"אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר
לא צויתיו לדבר" (דברים יח, כ) - ענין 'נביא שקר'
"לא ימצא בך וגו', מעונן ומנחש ומכשף.
תמים תהיה עם ה' אלקיך. פי הגוים האלה
אשר אתה יורש אותם, אל מעננים ואל
קסמים ישמעו, ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך"
(דברים יח, ייגיד)

שנזכה להתקרב לצדיקים אמתיים שיט להם רוח
נבואה, ולהנצל מ'מנהיגים של שקר', 'נביאי
השקר'; ונזכה להתרחק מדרכי המנחשים
והקוסמים בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו
אמונות כוזביות, ולהיות תמים עם ה' אלקינו

וְתוֹכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, לְהִתְקַרֵּב
לְצַדִּיקִים אֱמֵתִיִּם שְׂיֵשׁ לָהֶם
בְּחִינַת 'רוּחַ נְבוּאָה', 'רוּחַ הַקִּדְשׁ' בְּאֶמֶת,
בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה עַל-יָדָם לְבָרֵר וּלְתַקֵּן הַכַּחַח
הַמְדַמָּה.

וְלֹא יִבְלַבֵּל אוֹתָנוּ הַמְדַמָּה חִסְדֵּי-שְׁלוֹם,
בְּדַמְיוֹנוֹת כּוֹזְבִים וּבְבִלְבוּלִים

רְעִים חִסְדֵּי-שְׁלוֹם. רַק נִזְכָּה שִׁיְהִיָּה הַכַּחַח
הַמְדַמָּה בְּרוּר וְזָךְ וְצַח אֲצִלְנוּ בְּתַכְלִית
הַתְקוּן, בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה עַל-יְדֵי-זָהָה, לְאֶמוּנָה
שְׁלֵמָה וְיִשְׁרָה וּבְרוּרָה זָכָה וְצַחָה וְנִכּוּנָה
בְּאֶמֶת כְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב, בְּלִי שׁוֹם בְּלְבוּלִים
כָּלֵל.

וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, כִּי אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ
בְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב, יֵשׁ מֵאֵין הַמַּחְלָט, בַּעֲשָׂרָה
מֵאֲמֵרוֹת.

וְתַצִּילְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, מ'מְנַהֲיָגִים
שֶׁל שְׁקֵר', שֶׁהֵם נִקְרָאִים
'נְבִיאֵי הַשְּׁקֵר', וְלֹא יִבְלַבְּלוּ אֶת דַּעְתָּנוּ
כָּלֵל בְּדַמְיוֹנוֹת כּוֹזְבִים חָלִילָה.

וְתוֹכְךָ וְתַטְהַר אוֹתָנוּ מִטְמְאָת וְזַהֲמַת
הַנְּחָשׁ. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילְנוּ, שְׁלֹא
יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּנוּ שׁוֹם נַחוּשׁ וְקָסָם כָּלֵל,
וְנִתְרַחַק מִדְּרָכֵי הַמְנַחְשִׁים וְהַקּוֹסְמִים
בְּכֹל מִיָּנֵי הַרְחָקוֹת, וְלֹא יְהִיָּה לָנוּ שׁוֹם
אֶמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת כָּלֵל.

רַק נִזְכָּה תָּמִיד לְהִיוֹת תָּמִים עִם יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, וּלְהִתְנַהֵג רַק בְּתַמִּימוֹת
וּבְכַפְשִׁיטוֹת, בְּאֶמֶת וּבְאֶמוּנָה שְׁלֵמָה
הֶאֱמַתִּיּוֹת כְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב.

וְתַעֲבִיר וְתַעְקֹר וְתַשְׁבֵּר וְתַכְלֶה, כָּל
דַּעוֹת הַמִּיָּנִים וְהַכּוֹפְרִים
וְהַאֲפִיקוֹרְסִים מִן הָעוֹלָם. וְתַרְחַם עַל
עוֹלָמְךָ, שֶׁתַּפְשִׁט הָאֶמוּנָה הַקְּדוּשָׁה
בְּעוֹלָם, וַיֵּאֱמִינוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם בְּחִדּוּשׁ
הָעוֹלָם, וְלֹא יִלְכוּ אַחַר חִקִּירַת הַתְּהוֹ
כָּלֵל.

רק יאמינו כלם בהאמת, שהעולם הוא
מחדש ברצונו יתברך, אשר בראו
בששת ימי בראשית, יש מאין המחלט,
אשר על יסוד אמונה זו, קים ועומד כל
העולם ומלואו, כמו שכתוב: "וכל
מעשהו באמונה".

ונזכה כלנו לעבדך באמת ובאמונה
שלמה כל ימי עולם, עד אשר
נזכה לראות, בטוב אשר תעשה לנו בעת
שתחדש את עולמך לעתיד ברצונך
הטוב.

ותעשה עמנו חסדים רבים. ויקים בנו
מקרא שכתוב: "להגיד בבקר
חסדך ואמונתך בלילות". ונאמר:
"חדשים לבקרים רבה אמונתך".

⊗ [ו] לקוטי תפלות ח"ב ז ⊗

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחקם ינהגם')

"תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח, יג)

שנזכה לתמימות באמת, ולאמונה שלמה בלי שום חקירות

רבוננו של עולם, מלא רחמים, "שמרה
נפשי והצילני" מכל מיני קשיות
וחקירות. זכני להאמין בך, באמונה
שלמה לבד, בלי שום חקירות וקשיות
כלל.

רחק מדעתי וממחשבותי ומלבי, כל
מיני חקירות ובלבולים, וכל מיני
קשיות ותרוצים, בדרכיך הקדושים. ולא
אתחיל לחקר שום חקירה כלל בחקירות
האלהות, רק אתחזק ואתאמץ באמונה
שלמה לבד, באמת ובתם לבב.

מריה דעלמא כלא, התמים במעשיו,
התם ומתמם עם תמימים, זכני
לתמימות באמת.

ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב:
"תמים תהיה עם יהוה אלהיך.
אשפילה בדרך תמים, מתי תבוא אלי,
אתהלך בתם לבבי בקרב ביתי. לבב עקש
יסור ממני, רע לא אדע. עיני בנאמני
ארץ לשבת עמדי, הולך בדרך תמים הוא
ישרתני, ואני בתמי אלה, פדני וחסני. תם
וישר יצרוני כי קויתיך". ונאמר: "אשרי
תמימי דרך, ההולכים בתורת יהוה".

חום וחסל עלי, וזכני לעבד אותך
בתמימות גדול, באמת ובאמונה
שלמה, ובפשיטות גמור, עד שאזכה
לעבר ולעלות על כל החכמות שבעולם.

חדש אלול

על שהגשים את רוממות אלקותו יתברך.
אשרי הזוכה לתשובה בזאת.

מי שרוצה לשוב להשם יתברך - צריך להיות בקי בהלכה מאד, שלא יפיל ולא ירחק אותו שום דבר בעולם, בין בעליה ובין בירידה. ובכל מה שיעבר עליו, יחזק את עצמו (שקורין: דערהאלטן זיד), ויקים (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד", שגם בשאלות תחתיות יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא, בבחינת: "ואציעה שאול הנד".

וצריך להיות לו שתי בקיאות - הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, בחינת: "זכאה מאן דעיל ונפיק" (זהר ונקהל ריג: האזינו רצב). הינו: בין שיזכה לאיזה עליה לאיזה מדרגה גדולה או קטנה, אף על פי כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה.

וצריך שיהיה בקי בזה מאד: לידע ולהאמין שהוא צריך לילך יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא וכו'.

וכן להפך: שאפלו אם יפל חסיושלום למקום שיפיל, אפלו בשאלות תחתיות חסיושלום, גם שם אל יתיאש עצמו לעולם בשום אופן חסיושלום, יהיה איך שיהיה, רק יחפש ויבקש את השם יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל, כי גם בשאלות תחתיות נמצא השם יתברך, וגם משם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך. וזה בחינת בקי בשוב.

א.

(ח"א, א-ב-ג-ד)

עקר ה'תשובה' הוא: כשישמע בזיונו, ידם וישתק, ויסבול בזיונות ושפיכות דמים, ולמעט בכבוד עצמו, ולהרבות בכבוד המקום יתברך, על ידי שפירגיש שפלותו וקטנותו ופגמיו המרבים, ומבין שבודאי ראוי לו לסבול הבזיונות הבאים עליו.

ובזה הוא ממעט הדם שבהכלל השמאלי שבלב, וזוכה יצרו הרע, ועל ידי זה זוכה לכבוד אלקי.

קדם התשובה, עדין אין לו הויה, פאלו עדין לא נתהוה בעולם, כי "טוב לו שלא נברא משנברא" (ערובין יג). וכשבא לטהר עצמו ולעשות תשובה, אז מכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם. על כן 'תשובה' היא בחינת 'אהיה', הינו: "אנא זמין למהויו" (זהר ונקרא יג אתרי סה).

ואפלו אם יודע האדם בעצמו שעשה 'תשובה שלמה' - אף על פי כן צריך לעשות 'תשובה' על 'תשובה' הראשונה. כי מתחלה כשעשה 'תשובה', עשה לפי השגתו, ואחר כך בודאי כשעושה 'תשובה', בודאי הוא מפיר ומשיג יותר את השם יתברך.

נמצא: לפי השגתו שמשגי עכשו - בודאי השגתו הראשונה היא בבחינת 'גשמיות'. נמצא: שצריך לעשות 'תשובה',

כי אי־אפשר לזכות לתשובה, כי אם כשבקי בשתי בקיאות אלו.

וזה: "אני לדודי ודודי לי" (שיר־השירים ו, א) [ראשי־תבות אלו"ל. הרוקח, שיר־השירים; אבוד־הם, תפלת ראש־השנה; ב"ח ארח־חיים תקפא; לקוטי־תורה משפטים; שער־הפסוקים שיר־השירים; פרי־עץ־חיים ראש־השנה].

"אני לדודי" - זה בחינת עיל. "ודודי לי" - זה בחינת ונפיק'.

וכשיש לו שתי בקיאות אלו - אזי הוא הולך בדרך התשובה, ואז ימין השם פשוטה לקבל תשובתו, וזוכה לכבוד־השם, ונעשה על־ידי־זה אדם לשבת על הכסא, אשרי לו.

וזה סוד פונות אלול.

וכל הפונות של אלול מרמזים ונעלמים בתורה הזו, בדרך נפלא ונורא מאד (עין בפנים).

[חיי־מוהר"ן ב: בשעת אמירת התורה, לא דבר כלל מענין פונת אלול, רק אחר כך כשגמר אמירת התורה הזאת וכו' ענה ואמר לאנשים חשובים זקנים שישבו אצלו אז, שהיו מתפללים מתוך סדור האריז"ל: "תאמרו לי, איך מרמז בהתורה הנ"ל כל הפונות של אלול!"]

והחרישו ולא ענו - כי באמת אי־אפשר בשום אופן להבין מעצמן סוד הפונות של אלול, איך מרמזים בהתורה הנ"ל. וצוה להביא לפניו סדור האריז"ל, ופתח אותו והראה לפניהם הפונות של אלול. ואחר־כך פתח פיו הקדוש והנורא והתחיל לגלות פלאות: "איך כל הפונות של אלול מרמזים שם בדרך נפלא ונורא מאד!" כמבאר מזה בספר וכו'.

ב.

(ח"א נא, בסוף)

שלמות הדעת הוא: כשנעשה מ'מקיפים' - 'פנימיים'. ואז נצול מכל צרות.

למשל: כשאחד מצפה ואורב לחברו להרגו, אזי צריך לשנות המלבושים כדי שלא יכירו אותו, כמו שכתוב (איוב יד, ט): "משנה פניו ותשליחו", כי על־ידי שמשנין הפנים על־ידי לבושין אחרים, נפטר ממונו.

וכן בעקר האדם, הינו בה'שכל' - יש בחינות לבושין, הינו השכל־המקיף. וצריך לעשות מה'מקיף' - 'פנימי', ולעשות לו 'מקיפין אחרים', הינו בחינת 'מלבושים אחרים'.

ועל־ידי־זה נצול מכל אורב ומסטין - כי 'מלבו"ש' בגימטריא 'חשמ"ל', ומה'חשמ"ל' בורחים כל המשחיתים.

וזה (משלי לא, כה): "עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון" - על־ידי ה'לבוש', שהוא בחינת ה'חשמ"ל', שהוא 'לבוש עז והדר', לבוש חזק ונאה - על־ידי־זה: "ותשחק ליום אחרון" - שאינו ירא ממונו כלל.

ועקר הזמן לזה - הוא 'חדש אלול'. וזה: "לבושה ותשחק ליום אחרון", ראשי־תבות אלו"ל.

[לקוטי־עצות, מועדי ה' אלול ב: "חדש אלול הוא הזמן המסגל לזכות לדעת" - דהינו: שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחלה. ועל־ידי־זה עושין לבושין חדשים לנשמתו, ונצול מכל הצרות".

שיח־שרפי־קדש ח"ה תנד: אנשי־שלו־מנו אמרו על תורה הנ"ל: שעל־כן אם יזכה האדם להתעורר בחדש זה פראוי וככוון, אכן יתלבש ב'לבוש חדש', ולא יפירוהו המקטרגים ב'יום־הדין' במעשיו הרעים. כי סגלת חדש זה: לקבל ולהחליף מלבושים ובגדים חדשים, אם יטיב מעשיו פראוי בחדש זה].

ג.

(ח"א קמא)

'חדש אלול', מסגל למול את ערלת לבבו - עד שישים אל לבו וירגיש היטב כאב הטאיו באמת, עד שירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו מפזנו לכל מקום שנמשכו וכו', ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישבו בתשובה כלם.

כי 'אלול' ראשי-תבות: "ומל' ה' א'ת ל'בבך ו'את ל'בב זרעך" (דברים ל, ז) - הינו: שימול השם את לבבו ואת לבב סתם, התלוי בו, להיכן שנמשך כנ"ל.

ד.

(ח"ב עג)

ב'ימי תשובה', דהינו: באלול ועשרת ימי-תשובה, כל ישראל עוסקין אז ב'אמירת תהלים'. כי 'אמירת תהלים' מסגל ל'תשובה' - שאפלו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, יזכה על-ידי 'אמירת תהלים' להתעורר לתשובה, וגם להגיע אל השער השיך לנשמתו, ולפתח השער - עד שיזכה ל'תשובה שלמה'. אשרי שיאחז בו.

ה.

(ח"ב פב)

כשרואה אדם בעצמו, שהולך לו 'שלא-כסדר' - ידע: "שיש לו גדלות!" ויעשה תשובה! וישפיל עצמו! ויהיה בבחינת מ"ה! - ואז יחזר לילך לו כסדר.

ועקר ה'תשובה', היא ב'חדש אלול' - כי הם 'ימי רצון' - שעלה משה לקבל

לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. ועקר דרך התשובה שעשה משה: הוא לידע: שהשם-יתברך בכל מקום, ולמצא השם-יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם, ובכל העליות שבעולם.

כי לפעמים על-ידי שהאדם עולה למעלה, כגון שנתעשר - אזי הוא שוכח בהקדוש-ברוך-הוא. גם אפלו בעבודת-השם מצינו: שיש שעלה למעלה גדולה, וכפר בעקר רחמנא-לצלן.

על-כן צריך לבקש מהשם-יתברך: שיקרבהו בהתקרבות שלא יזיק לו.

וכן בכל הירידות שבעולם חסין-שלום - אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה כתרין דמסאבותא - גם שם צריכין לקשר עצמו להשם-יתברך, כי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט).

ומשה קשר עצמו אפלו לפחות שבישראל, ומסר נפשו עליהם וכו'.

ועוד זאת הבחינה היתה למשה: כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים, כמו שכתוב (שמות יט, ג): "ומשה עלה אל האלקים".

ו.

(ח"ב פז)

'פונת אלול', הם תקון ל'פגם-הברית'. כי 'סוד פונות אלול' (שער היחודים פ"י): הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג, טז), להאיר בחינת דר"ך, ב'ים'. ו'דר"ך' זה - נפתח ב'חדש אלול'.

וְעֵקֶר פְּגַם־הַבְּרִית - הוא בְּבַחֲיַנַת דְּרָךְ' הַזֶּה. כִּי הָיָה צָרִיךְ לְהַאִיר בְּחִינַת ה'רַכ"ד אורות', בְּבַחֲיַנַת יָם', בְּחִינַת 'אֲמוּנָה'. וְהוּא נֹטָה מְזָה, וּפְגַם בְּבַחֲיַנַת דְּרָךְ', בְּבַחֲיַנַת (בְּרֵאשִׁית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכָו". כִּי 'אִשָּׁה' נִקְרְאת דְּרָךְ' (קדושין ב:). וַיֵּשׁ דְּרָךְ' אַחֵר, בְּחִינַת (מְשָׁלִי ל, כ): "דְּרָךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת".

וְהַכֹּלֵל: שְׁעֵקֶר הַפְּגָם - בְּבַחֲיַנַת דְּרָךְ', שֶׁלֹּא הָאִיר ה'דְּרָךְ' ב'יָם'. וְלַפְעָמִים מַחֲמַת זֶה הַפְּגָם, יוֹכֵל לֵאמֹד זְוֹנוֹ. כִּי מֵאַחַר שֶׁנֹּטָה מְזוּנוֹ, קָשָׁה לוֹ לְמַצֵּא זְוֹנוֹ. וְאִפְלוּ אִם יִמָּצֵא זְוֹנוֹ, תִּהְיֶה לוֹ מְנַגְּדַת, וְלֹא תִּהְיֶה נֹטָה אַחֵר רְצוֹנוֹ, מַחֲמַת שֶׁנֹּטָה מְמַנָּה וְלֹא הָאִיר בָּהּ, מְזָה נִתְהוּוּה שִׁישׁ לָהּ רְצוֹן אַחֵר כְּנִגְדּוֹ. וְאָז: "לֹא זָכָה, כְּנִגְדּוֹ" (יְבֻמוֹת סג).

וּב'חֹדֶשׁ אֶלּוּל' - אִזּוֹ יִכּוּלִין לְתַקֵּן זֶה, וְלְהַאִיר ה'דְּרָךְ' ב'יָם'. [עַל־כֵּן 'פְּנִינַת אֶלּוּל' הֵם תַּקּוּן לָזֶה]. וְכִשְׁמַתְקַן זֶה - אִזּוֹ מוֹצֵא זְוֹנוֹ, וְהִיא אֵינָה כְּנִגְדּוֹ, רַק כְּרְצוֹנוֹ.

וְהַסּוּד הַזֶּה שֶׁל 'פְּנִינַת אֶלּוּל' שְׁמֻסְגָּלִים לְתַקּוּן־הַבְּרִית, שְׁעַל־יַד־יָדֵי זֶה מוֹצֵאִין הַזְּוֹג - מְבַאֵר בַּתּוֹרָה ב'פְּרָשַׁת אֶלְיָעָזֵר'. כִּי 'אַבְרָהָם' מָסְרוּ הַסּוּד הַזֶּה כְּשִׁשְׁלָחוֹ לְבִקְשׁ הַזְּוֹג שֶׁל 'יִצְחָק בְּנוֹ' (בְּרֵאשִׁית כד, ח): "וַיֵּאָם לֹא תֵאבְדָה הָאִשָּׁה לְלִכְתּוֹת אֶת־רִיךְ".

כִּי ה'רֵאשִׁי־תְבוּת' - הֵם אוֹתִיּוֹת 'אֶלּוּל'. וּבְאֲמֻצֵּעַ הֵם תְּבוּת: "תֵּאבְדָה הָאִשָּׁה" - כִּי עַל־יַד־יָדֵי בְּחִינַת אֶלּוּל, הֵינּוּ 'סוּד פְּנִינַת אֶלּוּל', עַל־יַד־יָדֵיהֶם: "תֵּאבְדָה הָאִשָּׁה" - כִּי עַל־יַד־יָדֵיהֶם נַעֲשֶׂה בָּהּ רְצוֹן אֱלֹוֵי כְּנִל.

גַּם עֵינַי בְּמֵאֵמֶר הַמִּתְחִיל: "וַיֵּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (לְקוּטִי־מִזְהַר"ן ח"א ו), כִּי שָׁם מְדַבֵּר מ'פְּנִינַת אֶלּוּל', וְהוּא 'תַּקּוּן לְפְגַם־הַבְּרִית' - הֵינּוּ: לְעֵינַי בְּאוֹתוֹ הַמֵּאֵמֶר, וְלִזְכוּת לְהַבִּין בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת עִמּוֹ אֵיזָה עֲבוּדָה בְּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם - עַל־יַד־יָדֵיהֶם יִתְקַן פְּגַם־הַבְּרִית.

ז.

(ח"ב פח; שִׁיחוֹת־הַר"ן קפ)

אָמַר: שְׁעֵינַי פְּנִינַת אֶלּוּל' שֶׁהֵם 'תַּקּוּן לְפְגַם־הַבְּרִית' (בַּתּוֹרָה הַקּוּדְמַת ח"ב פז), וְעֵינַי ה'פְּרוֹת', וְעֵינַי ה'מְלֵאךְ עִם הַשּׁוֹפְרוֹת' (בַּתּוֹרָה הַזֶּה) - הַכֹּל אַחַד, וַיֵּשׁ בָּזֶה רְזִין גְּדוּלִים (עֵינַי הַתּוֹרָה ח"ב פח בְּפָנִים, וְעֵינַי לְקוּטִי־הַלְכוּת, בְּרַכַּת־הַפְּרוֹת ה).

ח.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קכז-רצד)

פְּעַם־אַחַד הָיָה מְדַבֵּר מֵעֵינַי אֶלּוּל'. וְאָמַר: שְׁמָה שְׁנוֹהֲגִין לוֹמַר 'תַּקּוּנִים' [תַּקּוּנֵי־זֶה] ב'אֶלּוּל' - מֵה'נִגְנוֹן' שֶׁל ה'תַּקּוּנִים', וְגַם מֵה'חֲלִישׁוֹת הַלֵּב' שִׁישׁ לְכָל אַחַד אִזּוֹ, מַחֲמַת שֶׁכָּל אַחַד מִתְאַחֵר אִזּוֹ בְּבֵית־הַמִּדְרָשׁ יוֹתֵר מְרַגְּלֹתוֹ - מְכַלְכֵּל נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתַקּוּנִים גְּדוּלִים לְמַעֲלָה.

ט.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן רנא)

ב'יָמֵי אֶלּוּל', וְעִשְׂרֵת־יָמֵי־תְּשׁוּבָה, ו'יָמֵים־נִזְרָאִים', עַד ה'וֹשַׁעְנָא־רַבָּא' - צְוָה רַבְּנוּ ז"ל לְכַמֵּה אֲנָשִׁים: "לוֹמַר אִזּוֹ כָּל 'סְפָרֵי תַנְיָךְ' [תּוֹרָה נְבִיאִים וְכְתוּבִים] מִתְחַלְקֶתֶם וְעַד סוּפָם". וְגַם הוּא בְּעֲצָמוֹ נִהַג כֵּךְ כַּמָּה פְּעָמִים. גַּם הָיָה גּוֹמֵר כַּמָּה סְפָרִים בְּיָמֵים הַלְלוֹ.

י.

(חיי-מוהר"ן לט)

בְּרֵאשִׁי-חֲדָשׁ-אֱלוּל, הֲלֹךְ עִמִּי רַבְנוּ
ז"ל בַּחוּץ אֵצֶל
בֵּית-הַכְּנֶסֶת אָנָּה וְאָנָּה פְּדֻרְפוּ, וְדַבֵּר עִמִּי,
וּשְׂאֵל אוֹתִי: "אִם נָפַל עָלַי פֶּחַד בְּזֶה הָרֵאשִׁי-
חֲדָשׁ-אֱלוּל"?

וְסֵפֶר לִי: "שְׁעָלְיוּ נָפַל פֶּחַד גָּדוֹל וְנוֹרָא
מְאֹד כְּשֶׁשָּׁמַע קוֹל הַשּׁוֹפָר בְּזֶה
הַיּוֹם שֶׁהִתְחִילוּ לְתַקּוֹעַ, כִּי אֶחְזָתוּ פֶּחַד
וְרַעְדָה גְּדוּלָּה!" - וְאַחֲרֵכֶּךָ אָמַר לִי עֲנִין
הַנְּדָפֶס (בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א קמא): "אֵת לְבַבְךָ
וְאֵת לְבַב, רֵאשִׁי-תְבוֹת אֱלוּל".

וְהַעֲנִין: שֶׁכְּשֶׁאִדָּם זֹכָה לְהַרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ
בְּאֶמֶת כָּאֵב עֲזוֹנוֹתָיו - אֲזִי
מְחַיִּבִים הַלְּבָבוֹת שֶׁל כָּל הַטְּפוֹת שֶׁנִּמְשְׁכוּ
מִמֶּנּוּ לְהַרְגִּישׁ כָּאֵב וּמְכַאוֹבֵם וְכוּ', מְחַיִּבִים
הַלְּבָבוֹת שֶׁל הַטְּפוֹת, לְהַרְגִּישׁ כָּאֵב
וּמְכַאוֹבֵם הַגָּדוֹל, כְּשֶׁנִּתְעוֹרַר לֵב אֲבִיהֶם
וְהַרְגִּישׁ הֵיטֵב כָּאֵב עֲזוֹנוֹתָיו וְכוּ', כִּמְבָאֵר
שָׁם.

וְאָמַר אֲזִי: אֲנִי הַרְגִּשְׁתִּי זֹאת הַיּוֹם הַזֶּה. כִּי
הַיּוֹם הַזֶּה אֶחְזִי סָמַר וְרַעְדָה גְּדוּלָּה
כְּשֶׁשָּׁמַעְתִּי קוֹל הַשּׁוֹפָר וְכוּ', וְאַחֲרֵכֶּךָ בָּאָה
אֵלַי בְּתֵי אֲדָל וְאָמְרָה: "אָבִי, בְּשָׂרֵי סָמַר
וּפֶחַד לְבִי עָלַי, מִקּוֹל הַשּׁוֹפָר שֶׁשָּׁמַעְתִּי
עִתָּה".

וְרֵאשִׁיתִי זֹאת: שְׁעָלִי־יָדַי שֶׁלֵּב הָאֵב
נִתְעוֹרַר, נִתְעוֹרַר גַּם לֵב הַטְּפוֹת
שֶׁנִּמְשְׁכוּ מִמֶּנּוּ יִלְדִּיו מִמֶּשׁ, אוֹ חֶסֶד וְשָׁלוֹם
וְכוּ', בְּכָל-מְקוֹם שֶׁהֵם - מְחַיִּבִים הַלְּבָבוֹת
לְהַרְגִּישׁ וּלְהִתְעוֹרַר וְכוּ', עַל-יְדֵי שֶׁנִּתְעוֹרַר
לֵב אֲבִיהֶם וְהַרְגִּישׁ הֵיטֵב כָּאֵב בְּאֶמֶת.

יא.

(חיי-מוהר"ן צו)

סֵפֶר בְּיָמֵי אֱלוּל: שֶׁחֵלֶם לוֹ: שֶׁהָיָה רוֹצֵה
לְכַנֵּס בְּבֵית לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר -
וְעֵבֶר לִפְנֵי בֵּית אֶחָד, וּשְׁמַע: שֶׁשָּׁם מְזַמְרִין
וּמְכִין כַּף אֶל כַּף, וּמְרַקְדִין מְאֹד, וּשְׁמַחִין
בְּקַפִּיצוֹת וּרְקוּדִין גְּדוּלִים, כְּדֶרֶךְ הַשְּׂמַחִים
וְהַשּׂוֹחֲקִים מְאֹד. עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי: "הֲלֹא
לְכַאֵן בּוֹדֵאֵי טוֹב לְכַנֵּס לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר"
(וְהַשְּׂאֵר אֵינִי זוֹכֵר).

וְעֵנָה אֶחָד: שֶׁגַּם מְרָמֵז בְּסֵפֶרוֹ (לִקְוֵי-מוֹהַר"ן
ח"א י, ה): "שְׂמִצּוֹת שׁוֹפָר' הֵיא
בְּחִינַת 'הַמְּחַאֵת כַּף וּרְקוּדִין", שֶׁמְבָאֵר שָׁם
מְאֹד הַזְהַר-הַקְּדוֹשׁ (תַּקְוֵי-זֶהֱרָר מ"ט):
"בְּתְרוּעָה דְאִיהוּ רוּחָא, אֲתַעְבֵּר אֶל אַחַר
כְּפִירוֹת" וְכוּ', שְׁעָלִי-יְדֵי־יָדָה זֹכִין לְהַמְּחַאֵת
כַּף וּרְקוּדִין. שֶׁהֵיא בְּחִינַת (שָׁם נג): "וְהֵיא
רוּחָא, נָשֵׁב בְּשֵׁת פְּרָקִין דְּדְרוּעִין, וּבְשֵׁת
פְּרָקִין דְּרַגְלִין".

וְנַעֲנֶנּוּ לוֹ רַבְנוּ ז"ל רֵאשׁוּ.

אַחֲרֵכֶּךָ שְׁלַח הַשָּׁם בְּלִבִּי: שֶׁמְרָמֵז
בְּפֶסוּק: שֶׁ'שׁוֹפָר' הֵיא בְּחִינַת
רְנָה וְשִׂמְחָה' - כִּי (תַּחֲלִים קכו, ב): "אֲזִי יִמְלֵא
שִׂחֻק פִּיִּנִי וְלִשׁוֹנִי רְנָה" רֵאשִׁי-תְבוֹת
'שׁוֹפָר' ר'. וְעַל-כֵּן אַחַר פֶּסוּק (שָׁם פט, טז):
"אֲשָׂרֵי הָעָם יִדְעִי תְרוּעָה" וְכוּ', כְּתִיב (שָׁם
שָׁם, יז): "בְּשִׁמְךָ יִגִּילוֹן כָּל הַיּוֹם".

וְעֵינַי בְּמְקוֹם-אַחַר (לִקְוֵי-מוֹהַר"ן ח"א קעה):
"שֶׁעֵקֶר הַבְּכִיָּה, צְרִיכָה לְהִיזֵת מִתּוֹךְ
שִׂמְחָה, כִּי 'בְּכִיָּה' הֵיא רֵאשִׁי-תְבוֹת:
"בְּשִׁמְךָ יִגִּילוֹן כָּל הַיּוֹם".

יב.

(חיי-מוהר"ן קטו)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול' נכנס רבנו ז"ל לעיר ברסלב, על שבת פרשת פי תצא. וכאשר נשמע הדבר בנעמרוב הסמוך לפה, היה אצלנו דבר פלא מאד שהוא נכנס לכאן. אבל השם-יתברך חמל עלינו מן-השמים, וחשב מרחוק להיטיב אחריתנו, להשאיר שארית בארץ "למען עשה ביום הזה להחית עם רב" (לשון הפסוק בראשית נ, ט) וכו' וכו'.

ואנחנו זכינו ברחמי המרבים, להתקרב אליו תכף בכניסתו לפה, ויתבאר מזה במקום אחר, אם ירצה השם באריכות. ואמר: אלו לא בא לברסלב אלא בשביל לקרב אותי - די. ופה ברסלב ישב בשלוח מבני העיר כל ימיו, אבל בעולם היה המחלקת הולך ומתגבר וכו'.

יג.

(בוכבי-אור, 'אנשי-מוהר"ן' כו-כז)

מוהרנ"ת ז"ל אמר: "אמירת ספרי אדמו"ר ז"ל, שהם ה'לקוטי-מוהר"ן', ו'ספר-המדות', וה'ספורי-מעשיות', וה'שיחות' שלו - ה'אמירה' לבד, מסגלת להנשמה כמו אמירת 'ספרי הזהר והתקונים'".

עוד אמר: "שגם בימי אלול הקדושים, מצוה לאמרם מתחלתם ועד סופם, ומועיל מאד מאד".

יד.

(לקוטי-הלכות נדרים ד, ט)

עתה בעונותינו שפבר נחרב בית-מקדשנו, ואין מי שיכפר בעדנו

לטהרנו ממשאווי הגדול של עונותינו, עקר סמיכתנו - על ימי התשובה, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, שנזכה לשוב בהם בתשובה-שלמה.

עד שנזכה לפעל בקשתנו ביום-הכפורים, דהינו בקשת "סלח נא" וכו', שהשם-יתברך ימחל עונותינו ועון חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש שבזה תלויים כל החטאים.

כי מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, הם ארבעים יום, פנגד ארבעים יום שפגמו בהם המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, שבזה תלויים כל החטאים, שאנו צריכין לתקן פגם אלו הארבעים יום, בארבעים ימים הקדושים והנוראים האלו, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

טו.

(לקוטי-הלכות, ערבג, לה-לו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, 'ואת הערבבים')

על-ידי רבוי התפללות וההפצרות של משה, על-ידי-זה נתפס לו השם-יתברך, והפך הרגז לרצון, ונתרצה לישראל, בארבעים ימים האחרונים, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

ועל-כן אלו הימים הם 'ימי-רצון', 'ימי-רצון' דיקא - כי בהם מאיר ה'רצון-העליון', בכל שנה ושנה, בכל דור ודור.

ואז צריכין להתגבר ביותר, להמשיך על-עצמו רצונות חזקים וכסופין גדולים להשם-יתברך.

ועל-ידי הרצון נעשה 'יראה' פנ"ל; ועל-כן אלו הימים נקראים 'ימים

טז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א ב)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול, זכיתי
להתקרב לאדונינו מורנו ורבינו
הקדוש והנורא, הרב האמת, מורנו רבי
נחמן זכר צדיק וקדוש לברכה. והוא אחז
בידי, וקרבני ברחמי המרבים, ונשא אותי
"כאשר ישא האמן את הינק" (לשון הפסוק
במדבר יא, יב).

יז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב יד)

ואז הייתי נחפז בדרכי מאד לבוא
לאומאן, כדי להגיע לשם על ערב
ראש-חדש אלול - שאז מתקבצים הרבה
אנשי-שלומנו על ציונו הקדוש וכו'. והייתי
ב'ערב ראש-חדש' על ציונו הקדוש.

יח.

(מעשה מבטחון)

ה'מעשה מבטחון' - ספר רבנו ז"ל, בליל
ד' אלול שנת תקס"ו.

יט.

(טיח-טרפיקדש ח"ה שלב)

ספר רבי אברהם שטרנהרץ ז"ל בשם
חמותו (היא היתה בתו של רבי יוסף יונה בן
מוהרנ"ת ז"ל) שהיתה מספרת בשם אביה:
שכשהגיע 'חדש אלול, היה אומר בצחות:
"הנה עתה מגיעים הימים ימי אלול
הקדושים, ויפסיקו היראים והחסידים
ללמוד ולהתפלל". פי לרב רצונם לחטף
הרבה טוב תשובה ומעשים טובים,
מזניחים את התורה והתפלה הפשוטה, לרב
התלהבותם.

נוראים", שהם 'אלול' ו'עשרת ימי תשובה'
עד יום-כפור - כי אז עקר התגלות עצם
ה'יראה-דקדשה' שנמשכת על-ידי
'התגלות-הרצון' שמתגלה אז ביותר, כנ"ל.

ועל-כן נוהגין כל ישראל להרבות
בצדקה מאד באלו הימים - כי
עקר התקון על-ידי הצדקה, כי עקר
הקלקול הוא על ידי 'מצח-הנחש' כו' כנ"ל,
וצריכין עכשו להכניעו ולבטלו, ועקר
הכניעתו הוא על ידי 'צדקה'.

על-כן צריכין אז ב'ימים-הנוראים',
להרבות מאד בצדקה לעניים-
הגונים - כדי להכניע 'מצח-הנחש', כדי
לגלות 'הארת-הרצון', כדי לזכות ל'יראה',
שהוא עקר בחינת 'ראש-השנה' ו'יום-
הכפורים', בחינת (תפלת שמונה-עשרה לימים-
נוראים): "ויבכו תן פחדך" וכו'.

וזה שנתנו הקדמונים סימן לימים אלו
(עמוס ג, ח): "אריה שאג מי לא ירא" -
כי אז נתעורר 'יראה גדולה', על-ידי
'התגלות-הרצון', כנ"ל.

וזהו "אריה שאג" דיקא - פי יש 'חיות'
רעות' הדורסים וטורפים, שהם
האפיקורסים הכופרים ברצון, שהם בחינת
(שמואל-א יז, לד): "ובא הארי והדב" וכו',
שנאמר במעשה דדוד עם גלית וכו', כמבאר
בהתורה הנ"ל.

ועכשו ב'ימים-הנוראים', על-ידי רבוי
הצדקה, זוכין להכניע 'מצח-
הנחש', עד שנתבטל הארס הרע של ה'חיות'
הרעות, שהם ה'כופרים', ואז נתהפך לב
הכופרים מרע לטוב, עד שכלם מודים
ברצון.

וְהָיָה מְסִים רַבִּי לְוֵי יִצְחָק בְּעֶנְדֶּעַר ז"ל
בְּסִפְרוֹ זֹאת: שֶׁפֶן נֹזֵהג הַדָּבָר גַּם
בְּיוֹם־הַשְּׁשִׁי וְעַרְבֵי־הַג, כְּשֶׁמְכִינִים עֲצָמִם
הַיְרָאִים וְאֲנָשֵׁי־מַעֲשֵׂה לְקַבֵּל 'קִדְשַׁת
הַשַּׁבָּת', וְשׁוֹכְחִים: שְׂאִין טוֹב מִלְּקַבֵּל
קִדְשַׁת שַׁבָּת - מִלְּשַׁבָּת וְלַעֲסַק בַּתּוֹרָה
וּתְפִלָּה בְּהַתְמַדָּה, וְעוֹד יוֹתֵר מִשְׂאָר הַיָּמִים.

ג.

(שיח־שׁרפ־קדש ח"ה תסט)

הַסּוֹחָרִים הַקְּדֻמוֹנִים הָיוּ מִבְּקָשִׁים
בַּתְּפִלָּתָם, שֶׁיִּשְׁלַח לָהֶם הַשֵּׁם־
יִתְבַּרַךְ פְּרִנְסָה, כָּל אֶחָד כְּפִי פְּרִנְסָתוֹ, בְּמִשְׁךְ
יְמוֹת הַשָּׁבוּעַ, אֲבָל לֹא בְּעַרְב־שַׁבָּת, וְלֹא
בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל. כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ לְקַבֵּל הַשַּׁבָּת
כִּהְיוּ, וּבְחֹדֶשׁ אֱלוּל לְשַׁבָּת רַק עַל הַתּוֹרָה
וְהַעֲבוּדָה כְּדַבְעֵי.

נא.

(רבי לוי יצחק בענדער ז"ל - מפי השמועה)

רַבִּי לְוֵי יִצְחָק בְּעֶנְדֶּעַר ז"ל סִפֵּר: שֶׁכַּאֲשֶׁר
בָּא פַּעַם הָרֵאשׁוֹנָה לְאוּמָן, הָיָה
בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל (שְׁנַת תַּרְע"ד). וְזֶה מְאֹד הַתְּעוֹרֵר
כַּאֲשֶׁר רָאָה אֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ בּוֹעֲרִים כְּמוֹ אֵשׁ
מִמֶּשֶׁ, מְרַב הַתְּעוֹרְרוֹתָם בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם־
יִתְבַּרַךְ. וְהָיָה הַצִּיּוֹן כְּמוֹ כְּנֹרֶת דְּבוּרִים, מְסַבֵּב
עִם אֲנָשִׁים. וְרָאָה אֲנָשִׁים הוֹלְכִים מֵהַצִּיּוֹן
לְבֵית־הַמִּדְרָשׁ, וּמִבֵּית־הַמִּדְרָשׁ לְצִיּוֹן, כָּל־כַּף
הָיוּ דְבוּקִים אֶל הַצִּיּוֹן־הַקְּדוֹשׁ.

וְסִפֵּר: שֶׁרָאָה חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת מֵאֲנָשֵׁי־
שְׁלוֹמֵנוּ, בַּחוּרִים וְאַבְרָכִים וְזֻקְנִים,
מִתְמַיְדִים גְּדוֹלִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ שְׁלַחַן־
עֲרוּךְ הַלְכוּת נְדָרִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ מִסְכַּת
עַרְכִּין, וְזֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ אֲמִירַת ח"י פְּרָקִים
מִשְׁנֵיּוֹת, זֶה אוֹחֵז בְּשַׁעוֹרוֹ בַּמִּדְרָשׁ, וְזֶה

בְּזֶה, וְזֶה בַּתְּקוּנִים, זֶה בְּלְקוּטֵי־הַלְכוּת, וְזֶה
בְּלְקוּטֵי־תְּפִלוֹת וְכוּ' וְכוּ'. כָּל אֶחָד הָיָה עֹסֵק
בְּאִיזָה דָּבָר, לִיְדִיג אִיז קִינְעֵר נִשְׁט גְּעוּוֹעַן
[אף אֶחָד לֹא הִסְתַּוֵּבב רִיקָם לְלֹא מַעַשׁ].

נב.

(עלים־לתרופה, מכתב רבנו
ז"ל לחותנו מזווג שני)

מִה שֶׁעָבַר אֵין, כִּי כָּבֵד עָבַר זְמַן הַחֲתָנָה.
וְלִהְבֹּא בְּקִשְׁתִּי, אִם בְּרִצוֹן מַעֲלָתוֹ
שֶׁיְהִיָּה הַקָּשֶׁר שֶׁנִּתְקַשְׂרָנוּ בִּינֵינוּ בְּקָשֶׁר שֶׁל
קִימָא, יִרְאֶה הַפֶּאֶר מַעֲלָתוֹ, לְמַחֵל עַל כְּבוֹדוֹ
הַרְמָה וְהַנְּשֹׂאָה, וְלִקְרָא עַל הַחֲתָנָה סְמוּךְ
לְפָנֶי קַהֲלָתָנוּ, שֶׁיְהִיָּה סְמוּךְ וְנִרְאֶה לְקַהֲלַת־
קִדְשׁ בְּרִסְלָב, וְלֹא יֵאָחַר מִחֲצֵי חֹדֶשׁ אֱלוּל
הַבְּא־עֲלֵינוּ־לְטוֹבָה וְכוּ'.

נג.

(עלים־לתרופה, א' מצורע
ראש־חדש ניסן תקצ"ב)

וְהֵנָּה בְּעֵתִים הַלְכוּ אֲנִי עוֹסֵק בְּעֵנִין 'כּוֹנֵת
אֱלוּל', שֶׁהֵם 'תְּקוּנַת־הַבְּרִית', שֶׁהוּא
סוּדוֹת עֲצוּמִים שֶׁגָּלָה שָׁם (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב פ"ד
פ"ח) בְּעֵנִין: "וְאִם לֹא תֵאבֹד הָאִשָּׁה" וְכוּ',
וּבְעֵנִין הַפְּרוֹת' וּבְעֵנִין הַאֲבֹדוֹת' שֶׁמְחַפְּשִׁין
הַמְּלָאכִים שֶׁתּוֹקְעִין תְּקִיעָה תְּרוּעָה תְּקִיעָה
וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁרֵי הָאֲזָנִים שֶׁשָּׁמְעוּ מִזֶּה, כִּי לֹא
נִשְׁמַע כְּזֹאת מֵעוֹלָם וְכוּ'.

וְהַעֲקָר הַיּוֹצֵא מִשָּׁם: שֶׁצָּרִיךְ כָּל אָדָם
לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד
מְאֹד אַחַר אֲבֹדוֹתָיו. וְעַקֵּר הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ,
הוּא עַל־יְדֵי דְרָכֵי תּוֹרָה שֶׁגָּלָה עַל פְּסוּק:
"קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" בְּסִמָּן ו', כְּמִבְּאֵר שָׁם
בְּמִקוּמוֹ, כִּי הַתּוֹרָה הַזֵּה לֹא הוּא 'סוּד כּוֹנֵת
אֱלוּל' וְכוּ'.

ועקר הפגנות - הם בחינת (תהלים קלט, ח):
 "אם אֶסֶק שָׁמַיִם שָׁם אַתָּה וְאַצִּיעָה
 שְׂאוֹל הַהַיָּהוּ", שהוא בחינת: 'בְּקִי בְרַצוּא', 'בְּקִי
 בְּשׁוֹב', 'בְּקִי בְּעֵיל', 'בְּקִי בְּנַפְיָק'. כִּי מִי שֶׁזֹּכֵה
 לְקַיִם: "אם אֶסֶק וְכוּ' וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַהַיָּהוּ" -
 הוּא מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּחִינַת 'סוּד פְּוֹנַת
 אֶלוֹל', וְיִכּוֹל לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹתָיו.

כִּי צְרִיכִין לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה, וּבִדְאִי
 בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הַזְּמַן עוֹבֵר עַל הָאָדָם מַה
 שְׁעוֹבֵר, בְּפֶרֶט שְׁאֲבָדְתוֹ עַל־פִּירֵיב, הֵם
 בְּמִקּוֹם מְדַבֵּר שְׁמָמָה, בְּמִקּוֹם תְּהוּ וְבִהוּ,
 שְׁמַחְמַת זֶה הָאָדָם תּוֹעָה כְּשֶׁה אֹבֵד, וְעַל זֶה
 נֶאֱמָר (תהלים קז): "תָּעוּ בַּמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן דָּרֶךְ
 וְכוּ'", וְכָל הַמְזֻמּוֹר.

ועתה הֵבֵן בְּעֲצָמָךְ: כִּמָּה וְכִמָּה צְרִיכִים
 לְחַזֵּק אֶת־עֲצָמוֹ כְּשֶׁצְרִיכִין לְעֵבֵר
 בְּמִקּוֹמוֹת כְּאֵלוֹ, לְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹת שֶׁנֶּאֱבָדוּ
 מִכִּמָּה שָׁנִים, וְגַם צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְמַצָּא
 אֲבֹדוֹת מְגַלְגּוּלִים הַקּוֹדְמִים שֶׁעֲבָרָה נִשְׁמַתוֹ
 בָּהֶם.

וקשה לְהַמְלִט, שְׁבִתוֹךְ הַחֲפוּשׁ לֹא יֵאבֵד
 עוֹד יוֹתֵר, וְכִמְרָמֵז שֵׁם: שְׁאֲפָלוֹ
 הַצְּדִיקִים הַחוֹפְרִים אַחֵר הָאֲבֹדוֹת, לְפַעֲמִים
 הֵם עֲצָמָם אוֹבְדִים עוֹד, עַיִן־שֵׁם. מְכַל־שֶׁפֶן
 שָׂאֵר אֲנָשִׁים. וְעַל־יְדִי־זֶה מִתְאַרֵךְ הַגְּלוּת כְּלִי-
 כֶּךָ בְּכִלְלִיּוֹת. וְכֵן גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ בְּפֶרֶטִיּוֹת שֶׁל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְאַרֵךְ כְּלִי־כֶּךָ, הַכֹּל מִחֲמַת
 זֶה, הַמִּקּוֹם יִרְחַם.

על־בן כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְחוּם עַל נַפְשׁוֹ,
 כִּמָּה וְכִמָּה הַתְּחַזְּקוֹת הוּא צְרִיךְ
 לְבַלֵּי לִיָּאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ
 לְעוֹלָם, יְהִיֵּה אִיךְ שִׁיחִיָּה, אֲפָלוֹ אִם נִדְמָה לוֹ
 שְׂאוֹבֵד חֲסִי־שְׁלוֹם בְּכִל־פַּעַם יוֹתֵר, אֶף־עַל־
 פִּי־כֵן הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְיַחֲפֵשׂ יוֹתֵר.

ואף־על־פי שְׂאִינוֹ מוֹצֵא כְּלָל, צְרִיךְ
 לְהֶאֱמִין: שְׁבוּדָאֵי מוֹצֵא
 הַרְבֵּה עַל־יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבַד, כִּי
 הַיְגִיעָה אֵינּוּ נֶאֱבָדַת כְּלָל, כִּי "לִית רְעוּתָא
 טַבָּא דְאַתְאֲבִיד" (זהר תרומה קנז).

וזהו (מגלה וי): "יִגְעֵתִי וְלֹא מְצָאתִי אֵל
 תְּאֲמִין, יִגְעֵתִי וּמְצָאתִי תְאֲמִין".
 וְקָשָׁה: מַה הוּא לְשׁוֹן "תְּאֲמִין", הֲלֹא יִכּוֹלִין
 לְרַאוֹת אִם מְצָא אִם לֹא?!

אך בְּאֵמַת יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׁיַגַּע הַרְבֵּה, וְנִדְמָה
 לוֹ שֶׁעֲדִין לֹא מְצָא כְּלָל, וּמַחְמַת זֶה
 הוּא אוֹמֵר "יִגְעֵתִי וְלֹא מְצָאתִי" - אֶף־עַל־פִּי-
 כֵּן "אֵל תְּאֲמִין לוֹ". רַק "יִגְעֵתִי וּמְצָאתִי
 תְאֲמִין", אֶף־עַל־פִּי שְׂאִין בִּידוֹ מְאוּמָה מַה
 שְׁמְצָא, אֶף־עַל־פִּי־כֵן תְּאֲמִין בְּאֲמוּנָה-
 שְׁלֵמָה, שְׁבוּדָאֵי מְצָא הַרְבֵּה.

כי יֵשׁ הַרְבֵּה שְׂאִין מִרְאִין לוֹ מַה שְׁמְצָא,
 עַד הַסּוּף. וְגַם אֲפָלוֹ אִם לֹא מְצָא כְּלָל
 עֲדִין - אֶף־עַל־פִּי־כֵן מְצָא הַרְבֵּה, עַל־יְדֵי
 הַחֲפוּשׁ וְהַיְגִיעָה לְבַד, כִּי הַיְגִיעָה וְהַחֲפוּשׁ
 לְבַד, אֵינּוּ נֶאֱבָד בְּשׁוּם־אֶפֶן. וְעַל־כֵּן "יִגְעֵתִי
 וּמְצָאתִי תְאֲמִין", 'תְּאֲמִין' דִּיקָא פְּנ"ל, וְהֵבֵן
 הַיֵּטֵב, כִּי לֹא דָבָר רִיק הוּא.

ועל־פי דְּרֶךְ זֶה שְׂאֵנוֹ קוֹרְאִין אֶת כָּל
 הַיְגִיעוֹת וְהַעֲבֹדוֹת בְּתוֹרָה
 וְתַפְלָה, בְּפֶרֶט בְּשִׁיחוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ - הַכֹּל
 אֵנּוּ קוֹרְאִין עִתָּה בְּשֵׁם 'בְּקָשָׁה וְחֲפוּשׁ', וְכֵן
 עַל־פִּירֵיב מְבַקְשִׁין וּמְחַפְשִׁין עַל־יְדֵי רְצוֹן
 וְתַשׁוּקָה וְגַעְגּוּעִים וְכוּ' - עַל יְדֵי זֶה אַתֶּם
 יִכּוֹלִים לְהַתְּחַזֵּק הַרְבֵּה בְּכָל עֵת אִיךְ שֶׁהוּא.

כִּי אַתֶּם מְחַיְבִים אֶף־עַל־פִּי־כֵן לְבַקֵּשׁ
 וּלְחַפֵּשׂ יוֹתֵר, כִּמּוֹ הַמְּחַפֵּשׂ אַחֵר אֲבֹדוֹת
 בְּגִשְׁמִיּוֹת, שְׁבוּדָאֵי אֵינּוּ מוֹצֵא בְּפַעַם אֶחָד,

בפרט אבדות כאלו שצריכין לבלות כל ימיו לבקשם ולחפשם.

בפרט שאנו מאמינים באמת שאין היגיעה לריק חס־ושלום, כי מה שמרויחין על־ידי היגיעה והחפוש לבד, אפלו כל זמן שאין מוצאין, הוא רוח בלי שעור, יותר מכל הון דעלמא, "עין לא ראתה" וכו'.

מכל־שפן שאנו בטוחים, שבודאי נזכה למצא הכל סוף כל סוף, אם נזכה להתחזק ולבקש ולחפש תמיד, וכנ"ל.

נד.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ג)

ותזכה להיות בקי בהלכה וכו', שזהו 'סוד פונת אלול' כידוע לה (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו). אשרינו שאנו זוכים לידע מסודות פאלה, שהם דרכים נפלאים לכל אחד לעבודתו יתברך. "אני לדודי ודודי לי" יזכנו ללכת בהם באמת.

וזהו בעצמו הפונה: שאני צריך להתעורר, ולהשתוקק, ולהתיגע, ולהתקרב - "לדודי יתברך" - ולהיות בקי בזה. "ודודי לי" - יזכנו ויעזרנו, לקרבנו אליו בחמלתו וכו'.

נה.

(עלים־לתרופה, א' ראה תקצ"ד)

ואם אמנם יש לי צער מזה, שבאת לידי זה להצטער כל־כך בדרך, בשביל רוח בזה. עם־כל־זה זאת נחמתי, מה שכתבת שנזכרת בדברי אדוננו מורנו־ורבנו זכרוננו־לברכה (לקוטי־מוהר"ן ח"ב פז): "ש'דרך' הוא 'תקוני־הברית' - ובכונת אלול". ומהסתם חשבת אז פמה דברי־תורה, וגם

היה לה בתוך־כך לפרש שיחתך לפניו יתברך וכו'.

נו.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ד)

ונזכה לקבל חדש אלול הנורא הזה הבא־עלינו־לטובה בקדשה ובטהרה, כי כל דברי מכתבי הנ"ל [מענין יולדת ולדה] מדברים מ'אלול', שגרמז בפסוק (משלי לא, כח): "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", שהוא צרוף 'אלול' בראשי־תבות, כמו שכתוב בסימן כ"א, ושם מדבר מענין 'יולדות', ומענין "צעקתנו יודע תעלומות", כמו שכתוב שם, עין־שם.

ראה והבן: שבתורתו הקדושה יכולין למצא כל מבקש, כי בשבת זו ברכו 'חדש אלול', והיה חבור נפלא לענין הנ"ל.

וכן הוא בכל יום ויום - שכל מה שנעשה בכל יום ויום אצל כל אחד ואחד, הכל יכולין למצא בתורתו הקדושה בדרכים נפלאים, באשר כבר שמעת וראית והבנת אצלי פמה פעמים, וכל־זה לפי מעוט שכלנו, מכל־שפן הנסתרות שבהם עד אין־סוף ואין־תכלית וכו'.

והשם־יתברך יעזר לבבכם באמת, שתזכו להרגיש אמתת

נעימת תורתו הקדושה, ולילך בהם באמת בכל עת, כל אחד, בכל מקום שהוא, ולקיים באמת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנקד", שזהו 'סוד פונת אלול' (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו), ולילך בזה באמת ובתמימות, לקיים (דברים ד, לט): "וידעת היום וכו' כי ה' הוא האלקים, בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

כז.

(עלים-לתרופה, אור ליום א' שופטים תקצ"ה)

לעת-עתה יש לנו פנאי להתקרב להשם-יתברך, ולהתפלל לפניו על-ידי-זה דיקא, כי אין לנו למי לברח פני-אם להשם-יתברך.

רק עתה אנו צריכין להתפלל להמשיך ישועה ורחמים, שיצא דבר המשפט לטובתי, שאהיה זכאי לגמרי במשפט, באשר באמת אני נקי מעוון בענין זה, כי הכל עלילות שקר, ושונאינו יכרעו ויפלו, ויבשו ויבהלו מאד וכו', ולה' הישועה. [לפני-זה ישב בתפיסה, ואחר-כך בראש-חדש אלול גרשו אותו לנעמירוב וכו', ועבר כל התלאות, כמבאר שם בהמכתבים].

והנה ימי המשפט והדין הגדול של ראש-השנה ממשמשין ובאין, וכבר ברכו ראש-חדש אלול, וצריכין לרעד ולפחד מאד מ'משפט' הזה שנוגע לחיים-נצחיים, ואי-אפשר לשחד בממון ולפייס בדברים, וכל פחד המשפט שעלי שיש לנו עתה - הוא כדי לזכור ולא לשכח 'פחד המשפט' של ראש-השנה, מפל-שפן של יום הדין הגדול והנורא.

כי צריכין להעלות כל הפחדים, וכל היראות הנפולות, לבלי לפחד ולהתירא משום דבר, פני-אם מהשם-יתברך לבדו. ולידע ולהאמין: שכל היראות והפחדים העוברים על האדם, בפרט פחדים פאלה שיש לנו עתה, הכל כדי להזכירנו לרעד ולפחד מהשם-יתברך.

ותכף שזוכרין ביראת-השם, אף-על-פי שיודעים כל אחד בנפשו שאינו נקי כלל, אף-על-פי-כן יכולים לשמח ולחיות

חיים אמתיים, כי "יראת ה' תוסיף ימים" (משלי י, כז), בחינת: "יראת ה' לחיים" (משלי יט, כג).

וזה עקר שלמות היראה' - שדיקא על-ידי היראה הגדולה, יגיע לשמחה, כמו שכתוב (תהלים ב, יא): "וגילו ברעה". [עין בענין זה בלקוטי-הלכות, הלכות פסח ט; והלכות בכור-בהמה-טהורה ד].

ועקר בכח הצדיק-האמת, כי מאחר שזוכרין איך צריכין לפחד ולרעד מעצם הפגמים וכו' - תכף מחיין ומשמחין עצמן, מה שאנו סמוכין בכח גדול ונפלא כזה וכו'.

כח.

(עלים-לתרופה, א' תבוא תקצ"ז)

ותהלה-לקל דברנו דברי אמת מענין התורה (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב): "כיתצא, מענין פסדר ושלא-פסדר". ובודאי נצרך לה דבורים אלו גם-כן, כי כל מה שעובר עליך מה שהוא נגד רצונה, הכל הוא מבחינת 'שלא-פסדר'. והדרך לתשובה שנעשה ב'אלול', הוא תקון לזה.

ועקר הדרך הוא - לידע ולהאמין: שהשם-יתברך בכל מקום, ובכל דרגא, אפלו בעשר פתרון דמסאבותא, בחינת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד", כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל בלקוטי-תנינא בסופו, עי"ד שם. והעקר לבטל עצמו בבחינת מ"ה. "מה אנו מה חיינו מה פחנו" וכו'.

תהלה לקל יש לנו במה לשמח, איך שהוא איך שהוא. וזה העקר, לזכר תמיד בהחסד הנפלא שעשה עמנו השם-יתברך,

לְקַרְבְּנוּ לְמָקוֹם שֶׁקָּרַבְנוּ. עַד שִׁיִּהְפֹּךְ עַל-יָדַי
זֶה כָּל הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׂמֹחָה, כִּי אִפֵּי
עַל-פִּיִּכֶן אָנִי יוֹדֵעַ מִתּוֹרָה כְּזֹאת, מֵהֵיכָן
נִמְשָׁךְ מֵה שֶׁמִּתְנַהֵג לְאָדָם 'שְׁלֵא-כְפִסְדֵר'.

שׁוּם לְבָבָה: הַנִּשְׁמַע כְּזֹאת, לֹאמֹר תּוֹרָה
כְּזֹאת, עַל דְּבוּרִים אֵלּוּ 'שְׁלֵא-כְפִסְדֵר',
שְׁזָה עוֹבֵר עַל כָּל אָדָם. וְלֹא נִמְצָא מִי
שִׁיאָמַר תּוֹרָה עַל זֶה.

בְּפָרֵט תּוֹרָה נִפְלְאָה כְּזֹאת, הָעוֹלָה עַד
אֵי-סוֹף, וַיּוֹרְדָת עַד אֵין תְּכַלִּית,
לְהָרִים וּלְהַגְבִּיּוֹת הַמִּנְחִים בְּעֶשֶׂר כְּתוּרִין
דְּמִסְאָבוּתָא, אֲשֶׁר אֵין יְרִידָה לְמַטָּה מִזֹּו, גַּם
עֲלֵיהֶם הִגִּיעַ רַחֲמֵי בַדּוֹר הַזֶּה, לְעוֹרְרָם,
וּלְהַקִּיצָם, לְתַמְכָּם, וּלְסַעְדָּם, לְהַחֲלִימָם,
וּלְרַפְּאוֹתָם, לְהַחֲיוֹתָם, וּלְשַׂמְחָם.

וְאִם אַתָּה כְּמוֹ שֶׁהוּא, עַל-כָּל-פָּנִים אֵין
אַתָּה גְרוּעַ מֵהֶם חֲסִי וְשְׁלוֹם חֲסִי
וְשְׁלוֹם. וְחִבָּה יִתְרָה נֹודַעַת לָךְ בְּנֵי חֲבִיבֵי,
שֶׁאַתָּה יוֹדֵעַ מִכָּל זֶה, וְעוֹד וְעוֹד וְכוּ' וְכוּ'.
אֲשֶׁרֵינוּ, אֲשֶׁרֵי אֲזַנֵּינוּ, וְעֵינֵינוּ, וְלִבֵּנוּ -
שֶׁרְאִינוּ וְשִׁמְעֵנוּ וְהַבֵּנְנוּ כָּל זֶה. עַדִּין יֵשׁ לָנוּ
גַּם תְּקוּנָה לְכָל טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי בְּזֶה וּבְבֹא
לְנִצְחָה.

נט.

(עלִים-לתְרוּפָה, יוֹם ו' עֶרֶב-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ תַּקְצ"ח)

כָּל לֵב מִבֵּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוּק:
שְׁבִת־שָׂרִי הוּא מְלַחֲמָה עֲצוּמָה לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד, כַּאֲשֶׁר מִקְדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל
'חֹדֶשׁ אֵלּוּל' (בְּמִזְמוֹר לְדוֹד ה' אור'): "אִם תִּחַנְּנָה
עָלַי מִחַנְּנָה לֹא יִירָא לְבִי, אִם תִּקְוֹם עָלַי
מִלַּחֲמָה וְכוּ' [בְּזֹאת אָנִי בּוֹטֵחַ].

אָבֵל "בְּזֹאת אָנִי בּוֹטֵחַ" בְּוֹדָאֵי, בְּכָל מַה
שֶׁכְּתִבְתִּי עַד הַנְּהָה, בְּקֹדֶשׁת שַׁבַּת-

קֹדֶשׁ, וּבְקֹדֶשׁת תִּשְׂרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֵּל הוּא
כַּח קֹדֶשׁת הַצַּדִּיק־הָאֵמֶת שֶׁנִּגְלָה כָּל זֶה,
וְעוֹסֵק בְּכָל זֶה עַדִּין - כִּי "גְּדוּלִים צַדִּיקִים
בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֲלִין ז: וְכוּ'.

ל.

(עלִים-לתְרוּפָה, א' רְאָה תַּקְצ"ט)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יִחְזַק לְבַבְנוּ, שֶׁנִּתְחִיל
לְהִכִּין עֲצָמֵנוּ לְקַבֵּל 'קֹדֶשׁת
אֵלּוּל' כְּרְאוּי.

לא.

(עלִים-לתְרוּפָה, ראִשׁ-חֹדֶשׁ אֵלּוּל תַּקְצ"ט)

שְׁלוֹם לְבַנֵּי חֲבִיבֵי וְכוּ', מִכְּתָבוּ קִבְלָתִי
עִתָּה. וְגַם הַמְּכַתֵּב מֵרַבִּי מְרֻדְכִי
קִבְלָתִי, וְהַכֵּל קֹדֶם שֶׁעֲמַדְתִּי לְהַתְּפַלֵּל
'תְּפִלַּת מוֹסָף' שֶׁל 'ראִשׁ-חֹדֶשׁ אֵלּוּל'.
וְקָרִיתִיו הֵיטֵב, וְהוֹדִיעֵנו לִי: שֶׁהֶעֱגַל נְאֻבָד,
וְצָרִיכִים רַחֲמִים שֶׁהַפָּרָה תִּתֵּן חֲלָבָה, יְהִי
רְצוֹן שִׁיתְקִים בָּךְ.

וְהִנֵּה כָּל צְרוּתֵינוּ וּמְרִירַת נַפְשֵׁנוּ, הוּא
מ'חֲטָא הֶעֱגַל', וְאָנוּ צָרִיכִים שֶׁהַפָּרָה
תִּכְפַּר עַל בְּנָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בַּמִּדְבָּר יט,
כב). וְהַכֵּל כְּדִי לְזַכּוֹת שִׁיִּהְיָה "דָם נֶעְפָּר
וְנִעֲשֶׂה חֲלָב" (בְּכוֹרוֹת ו: נְדָה ט).

וְהִנֵּה סְחַרְתָּם עַד הִנֵּה ב'פִּיאֻוֹקִים' [עֲלוֹקוֹת.
סוּג תּוֹלְעִים שֶׁמוֹצֵיאִים הַדָּמִים הַרְעִים מֵהַגּוֹף,
וּפְעַם הַשְׁתַּמְשׁוּ בְּזֶה לְהַקְזֹת דָּם] וְכוּ'. וּמ'בְּלָבוּלִי
הַדָּמִים' שֶׁקָּשָׂה לְזַכְּכֶם, בָּא 'חֲלִי הַמְּאֻזְלִין'
רַחֲמָנָא-לְצַלָּנוּ, וְכָל מִינֵי חוֹלָאֵת רַחֲמָנָא-
לְצַלָּנוּ, וְכָל טְרֻדַת הַפְּרֻנְסָה, וְכָל הַמַּחֲלָקַת
וּבְזִיוּנוֹת וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים, אֲשֶׁר אַתֶּם
מִבְּקָשִׁים כְּעַת עַל-כָּל-זֶה.

אַתָּה צָרִיךְ לִישׁוּעָה גְּדוּלָה שֶׁיִּחְזַר בְּנֶךְ
לְאִיתָנוּ בְּשִׁלְמוֹת מְהֵרָה, בַּעַל

הרחמים בורא רפואות ימלא משאלותיך מהרה. ורבי מרדכי מבקש להנצל על להבא. והכל צריכים לישועת אלקינו, ימלא ה' כל משאלות ישראל לטובה.

וכל־זה הוא סוד פגנות אלול, שהוא להכניע הדם שבחלל השמאלי. והתקון על־ידי שיהפך מ'ד"ם' ל'ד"ם', לסבל בזיונות ושפיכות־דמים מכמה צדדים (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו).

כי גם מה שמנח כל אחד בעיני־עצמו, ונדמה לו כאלו חס־ושלום חס־ושלום אפס תקנה, גם זה בחינת שפיכת־דמים שצריכין לסבל הכל. ויעבר עלי מה, ואם חס־ושלום לא יהיה עולם־הבא, אף־על־פי־כן האמת הוא אמת, ואני חפץ ומשתוקק רק להאמת לאמתו, כי סוף כל סוף יבוא יום פקדתי וכו' וכו', וסוף כל סוף ההכרח לתן דין וחשבון וכו'.

אבל אף־על־פי־כן - חלילה וחלילה לפל בעיני־עצמו בשביל־זה. וזה כל פגנות אלול, שהוא בחינת: "בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנדף" (תהלים קלט, ח), בחינת 'עיל ונפיק'" (לקוטי־מוהר"ן שם). וכמה וכמה דברנו בזה כמה צריכין להתחזק בזה.

ורבי מרדכי הנ"ל כותב לי: שעדין נדמה לו שאפס תקנה חס־ושלום, אם פן לא שבקת חיי לכל בריה. תדע ותאמין לי: שיש גרועים ממה הרבה, וגם הם צריכין להחיות עצמן בפגנות אלול הנ"ל, לקיים באמת בכל עת: "ואציעה שאול הנדף", ואז יהיה טוב להם לנצח וכו'.

לב.

(עלים־לתרופה, ב' תצא תקצ"ט)

ובעל החמלה יחמל עלינו, ויזרנו הדרך לתשובה הנפתח ב'חדש אלול', כי בודאי השם־יתברך והצדיקים עושים את שלהם תמיד, ועוסקים בזה בשלמות, להמשיך הדרך הקדש הזה מחדש בכל שנה ושנה, בחדושים נפלאים ונוראים מאד מאד, כי מאד עמקו מחשבותיו יתברך.

אך מי יתן שנזכה גם אנחנו להאמין בזה בשלמות, באפן שנזכה להמשיך עלינו גם עתה קדשת הדרך הזה מחדש, שיקים בנו: "חדש עלינו שנה טובה", אמן פן יהי רצון.

לג.

(עלים־לתרופה, ה' ראה ת"ר)

ויעבר עלי מה, אני אעשה את שלי, ואחטף טוב כל מה שאוכל, מעט או הרבה, "בתרנגול המנקר באשפה" וכו' (עבודת־הזרה ד). ובפרט לצעק ולהתחנן להשם־יתברך בכל־פעם, בפרט בימים הקדושים הנוראים הללו.

לד.

(עלים־לתרופה, ה' שופטים ת"ר)

וימים־הנוראים הקדושים ממשמשים לבוא, וצריכין לפשפש במעשיו, ולבקש ולדרש ולחקר דרך לתשובה, כל אחד ממקום אשר הוא שם. ו"אין כחנו אלא בפה". וגם לזה צריכין סיעתא־דשמיא.

וצריכין להתחזק ברצונות וכסופין טובים, בהתחזקות גדול, ובעקשנות גדול, ברצון. ולהאמין בעצמו:

שְׁעֵדִין הַטּוֹב שָׁבוּ חֶזֶק מְאֹד מְאֹד, אֲה־עֲלִיכּוֹן
 שְׁפַגְמָתִי בּוֹ כְּמוֹ שְׁפַגְמָתִי, אֲה־עֲלִיכּוֹן
 "מִיָּם רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֱהָבָה
 וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּ" (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח, ז) - אֶת
 הַנִּקְדוּת־טוֹבוֹת שְׁזָכִיתִי לְחֹטֵף בְּזֶה הַצֵּל
 עוֹבֵר.

וּבְפָרֵט שֶׁתְּהִלָּה לְקַל בְּחֶסֶדוֹ הַגָּדוֹל, הַכֹּל
 גָּנוּז וְצָפוֹן חֲתוּם וּמְשֻׁמֵּר אֲצֵל
 הָרֹאשׁ־בֵּית הָאֱמֶתִי, וּבְכַחוֹ הַגָּדוֹל עֵדִין יֵשׁ
 לִי תִקְוָה, לְכָל טוֹב אֱמֶתִי וְנִצְחִי.

רַק חֶזֶק וְאַמִּץ מְאֹד לְשִׁמּוֹחַ בְּכָל זֶה בְּכָל
 הַשָּׁנָה בְּלֵה, וּבְאֵלוֹ הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים
 אֵלּוּל וְתִשְׂרִי בִיזְתֵר וְיִזְתֵר.

אֲשֶׁרִינוּ שָׁאֲנוּ יוֹדְעִים צְרוּפִים קְדוּשִׁים
 וְנוֹרְאִים וְנִשְׁגָּבִים כְּאֵלֶּה עַל
 אֵלּוּל וְתִשְׂרִי.

וְלֹא יִכְלָתִי לְהִתְאַפֵּק מִלְּהַזְכִּיר קִצְתָּם: "עַז
 וְהֶדָר לְבוֹשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אֲחֵרוֹן"
 (מִשְׁלֵי לֹא, כה) - צְרוּפָה אֵלּוּל לִי בְּרֵאשִׁי־תְבוֹת
 (לְקוּטִי־מִוְהָרֵן ח"א כא). "וּמַל ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת
 לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב" וְכוּ' (דְּבָרִים ל, ו - ח"א קמא).
 "וְיֵאָם לֹא תֵאָבֵה הָאִשָּׁה לְלִכְתּוֹת אֲחֵרֶיךָ" וְכוּ'
 (בְּרֵאשִׁית כד, ח - ח"ב פז) - וְלִזְהָ שִׁיךְ סוּד כּוֹנֵת
 אֵלּוּל (ח"א ז): שִׁי־סוּד הוּא (תְּהִלִּים קלט, ח): "אִם
 אֶסֶק שְׁמַיִם שָׁם אֶתָּה, וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

אֲשֶׁרִי הַמִּתְחַזֵּק בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וּבְפָרֵט
 בְּאֵלּוּל בְּעֶצְמוֹ, לִילְכָד בְּזֶה,
 לְהַמְשִׁיךְ עַל־עֲצוּמוֹ הַבְּקִיאוֹת מִה"בְּקִי
 בַּהֲלָכָה - בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי בְּשׁוֹב" וְכוּ' וְכוּ'.

'תִּשְׂרִי' וְכוּ' [הוּא מִבֵּיא צְרוּפִי
 תִּשְׂרִי]. "מִי שָׁמַע כְּזֹאת, מִי רָאָה
 כְּאֵלֶּה" (יִשְׁעִיָּה סו, ח), בְּפָרֵט מִי שְׁזָכָה לְטַעַם
 אֶפְלוֹ כְּנִקְדָּה מִן הַיָּם "צוּף דְּבִשׁ אֲמַרִי נַעַם"

(מִשְׁלֵי טז, כד), הַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
 שֶׁנֶּאֱמָרוּ עַל כָּל הַנֶּ"ל וְכוּ'.

לה.

(עֲלִים־לְתִרּוּפָה, ג' תִּצַּאת"ר)

הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עָלֵינוּ וְיִזְכֵּנוּ,
 לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁנֵי
 הַבְּקִיאוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל־עֲצוּמוֹ, שֶׁהֵם
 בְּחִינַת (לְקוּטִי־מִוְהָרֵן ח"א ז): "בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי
 בְּשׁוֹב, שֶׁהֵם בְּחִינַת (תְּהִלִּים קלט, ח): 'אִם אֶסֶק
 שְׁמַיִם שָׁם אֶתָּה, וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד'".

כִּי בְּיָדָי הוּא 'בְּקִיאוֹת' גָּדוֹל וְעֶצוּם מְאֹד,
 כְּאֲשֶׁר כָּבֵד דְּבַרְנוּ בְּזֶה כְּפָה פְּעָמִים.
 וְיִזְתֵר יֵשׁ לְדַבֵּר מְזֶה כְּמַעַט בְּכָל יוֹם, כִּי
 "עֵקֶב הַלֵּב מִכָּל וְאִנְשׁ הוּא" (יִרְמְיָה יז, ט) וְחֹלָה
 מְאֹד. וְכַפָּה וְכַפָּה חוֹתְרִים עָלֵינוּ מְאֹד בְּכָל
 יוֹם, לְהַפִּילוֹ לְגַמְרֵי חַס־וְשָׁלוֹם חַס־וְשָׁלוֹם.

וְצָרִיכִין בְּכָל־פַּעַם לְזַכֵּר הַיֵּטֵב בְּעֵנִין
 הַבְּקִיאוֹת הַנֶּ"ל, וְעוֹד כְּפָה
 שִׁיחוֹת קְדוּשׁוֹת וְתוֹרוֹת נוֹרְאוֹת הַשִּׁיכִים
 לְזֶה, לְמַעַן יִשָּׂאֵר קַיָּם עַל עֲמֻדוֹ תָּמִיד.

וּבְפָרֵט בְּחֹדֶשׁ אֵלּוּל, שָׂאֵז נִמְשָׁךְ הַשְּׁנֵי
 בְּקִיאוֹת הַנֶּ"ל, שֶׁהֵם 'סוּד כּוֹנֵת
 אֵלּוּל' וְכוּ' וְכוּ'. בְּאֱמֶת אֵינִי יָכוֹל לְהַבִּין כָּל־
 כְּפָה זְכִינוּ לְשִׁמּוֹעַ כְּזֹאת.

לו.

(עֲלִים־לְתִרּוּפָה, ד' עֵקֶב תר"א)

מִי יִתֵּן שִׁימְלֵא הַשֵּׁם מְשֻׁאֲלוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
 שְׂאֵלְתָּ בְּמִכְתָּבְךָ, לְחֹזֶק דַּעְתְּךָ
 וּלְבָרָךְ לְהַתְּחִיל מַעֲתָה מִחֹדֶשׁ, וּבְפָרֵט שִׁימֵי
 אֵלּוּל מִמְשֻׁמְשִׁין וּבְאִין.

חֶזֶק בְּנֵי וְחֶזֶק, וְהַלְּכָה בְּדַרְכֵי אֲדוֹנֵינוּ־מִוְהָרֵנוּ־
 וּרְבִנוּ הַקְּדוֹשׁ זְכַר־צִדִּיק־לְבָרְכָה,

שְׁהִיָּהוּ אֶת כָּל אֶחָד לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בְּכָל יוֹם בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְנֶנּוּ וְכוּ'.

חזק ואמץ לבך, להתחיל מעתה לעסק בזה, ולקבע עתים ושעורים על כל דבר, דהינו: ללמד פוסק בכל יום ב' או ג' דפין לפחות, וללמד חמש ונגיאים-פתובים בכל יום, ולומר תהלים ותפלות בכל יום, ולפרש שיחתך לפני השם-יתברך בלשון אשכנז בכל יום וכו'. וגם יהיה לך פנאי לדבר ולשוח עם חבירו אנשי-שלומנו היקרים, ולשמוח נפשך עמם יחד, ולזכר עצמו בכל יום בנעימות חלקנו וכו'.

לז.

(עלים-לתרופה, ד' עקב תר"א)

ושלום לכל אנשי-שלומנו שבברסלב, באהבה רבה ורחימתן עזיזא וכו', וימי אלול ממשמשין ובאין, ושבעה דנחמתא פבר התחילו, וצריכין להכין עצמן על ראש-השנה הקדוש והאים ונורא מאד, "היתקע שופר בעיר, ועם לא יחרדו" (עמוס ג, ו).

ותזכרו היטב מה שזכינו לשמע על קדשת אלול וראש-השנה: "א'ת ל'בבך ו'את ל'בב" (דברים ל, ו - לקוטי מוהר"ן ח"א קמא). "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון" (משלי לא, כה - ח"א כא). "תשרי" תשרי"י" (תשרי מראש אגנה. שיר-השירים ד, ח - ח"ב ח, יב). ואל יתישנו בעיניכם חדושים חדשים נוראים פאלה, המתחדשים בכל עת, לכל אחד ואחד, בכל מקום שהוא.

לח.

(עלים-לתרופה, ד' ראה תר"א)

וימי אלול ממשמשין ובאין וכו', וקדשה האמתית של אלול

ותשרי, יאיר עלינו, שזכא על-כל-פנים מעתה, להתקרב אליו באמת, כל אחד במקום שהוא, שזהו כל סוד פונת אלול, שזכא לילך בדרך שכבש משה רבנו, והצדיקים אמתיים שאחריו - בארבעים ימים הקדושים האלו מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, כמבאר בדבריו הקדושים.

לט.

(עלים-לתרופה, ג' תצא תר"א)

עלינו להודות ולהלל ולשבח להשם-יתברך תמיד, מה נשיב לה' כל תגמולוהי עלי, אשר חמל עלינו בעל הרחמים בחמלה רבה ובחנינות פאלה, שאנו יודעין קצת ומאמינים שיש סוד פונות אלול.

ותדקדק היטב בדבריו הקדושים, שאמר (לקוטי-מוהר"ן ח"א ג, ד-פסוק): "זזה סוד פונות אלול, שהוא להיות 'בקי בהלכה' - 'בקי ברצוא', 'בקי ושוב', 'בקי בעיל', 'בקי בנפיק', שהוא בחינת (תהלים קלט, ח): אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד".

וכוננתו כפשוטו: שאפלו מי שהוא בבחינת "ואציעה שאול ממש", יאמר: "הנד".

אבל אין זה דבר פשוט, להחיות ולהחזיק את האדם שלא יפל יותר, כשהוא בשאול-תחתיות ממש חסו-שלום. רק יש בזה סוד גדול ונורא, סוד עמק ונסתר מאד מאד, שהוא סוד פונות אלול, שזה הסוד אין יודע רק מי שדבר ונלה זאת התורה הנוראה - שהיא סוד השגת 'מעשה מרפכה' בתכלית המעלה, עד בחינת נקדה העליונה

מֵאֵד, לְהַשְׁלִים בְּחִינַת "אָדָם הַיּוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶּף" (יחזקאל א, כו).

וְאִין מִי שְׂיֻכַּל לְהַחְיֹת עֵתָה הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת וְכוּ' בַּדּוֹרוֹת הָאֵלֶּוּ - כִּי אִם מִי שֶׁנִּלְהַתְּוֶה הַנִּ"ל, וּבֵאֵר לָנוּ בַּפְּשִׁיטוֹת וְהַזְהִיר אוֹתָנוּ, לְקַיֵּם: "וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּדֶךְ".

וְעוֹד בְּכַמְּה וּכְמַה לְשׁוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת כְּאֵלֶּה, שֶׁהַחֲיָה אוֹתָנוּ בְּ"אִמְרוֹת ה' אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת" (תהלים יב, ז), הַמְּשִׁיבִין אֶת כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת שֶׁבְּעוֹלָם בְּ"שִׁבְעָה מְשִׁיבֵי טָעַם" (מְשִׁלֵי כו, טז) וְכוּ' וְכוּ'. וְתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, מְחִיין וּמְשִׁיבִין אֶת הַנִּפְשׁ מֵאֵד.

אָבֵל בְּאִמַּת יֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ, סוּדוֹת עִמְקוֹת וְנִסְתָּרוֹת מֵאֵד. וְאִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר אֶפְלוּ מַה שֵׁישׁ בְּלִבִּי בְּזֶה, מִכָּל-שִׁפְךְ "הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֶלְקִינוּ" וְכוּ' (דְּבָרִים כט, כח). אִךְ "הַנִּגְלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ" (שם), לְשִׁמּוֹר לְקַיֵּם דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים בַּפְּשִׁיטוֹת וְתַמִּימוֹת.

וְעֵתָה אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֶלְקִים אוֹתָנוּ וְאוֹתָךְ וְאֶת כְּלָנוּ כָּל זֶה, וְיִזְתֵּר וְיִזְתֵּר. הַזְהַר וְהַזְהַר לְקַיֵּם גַּם מַה שֶׁהַזְהִיר מֵאֵד (שִׁחֻת-הַר"ן נא): "לְבִלִּי לְהִיּוֹת זֶקֶן חֲסִיד-שְׁלוֹם". בַּפְּרָט עֵתָה בְּיָמֵי אֶלּוֹל וְתִשְׁרִי, שְׁצַרִּיכִין שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הַתְּחַדְּשׁוֹת' עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה.

מ.

(עָלִים-לְתַרוּפָה, א' תַּצֵּא תַר"ג)

וְכַח הַחֶסֶד הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁמְּשִׁיךְ הַיּוֹדֵעַ עֲנִין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לְעִמְקָא, יִגַּן וְיַעֲזֵר לִידֵיד נִפְשֵׁי וְכוּ'.

וְשְׁלוֹם רַב לִידֵיד נִפְשֵׁי וּלְבָבֵי וְכוּ', הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יַחֲזִק לְבָבוֹ בְּתוֹרָה וְתַפְלָה

וְצַדִּיקָה וּמַעֲשֵׂים-טוֹבִים וְכוּ', וְיִתְחִיל בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ, וּבַפְּרָט בְּיָמֵים הַלְלוּ שְׁצַרִּיכִים לְצַפּוֹת עַל 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' הַבֵּא-עֲלֵינוּ-לְטוֹבָה, שֶׁנִּזְכָּה שֶׁיְחַדָּשׁ עֲלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה, עַדִּי נִזְכָּה לְחַיִּים אֲרָפִים חַיִּים טוֹבִים שֶׁיְבָרְכוּ הַזְּקֵנִים הַקְּדוּשִׁים אֶת הַזּוּג הַקְּדוּשׁ.

אֲשֵׁרִי הַמְּחַכֶּה לָזֶה, אֲשֵׁרִי הַזּוֹכֶה לָזֶה, אֲשֵׁרִי אֶזֶן שֶׁשׁוֹמֵעַ כָּל אֵלֶּה, אֲשֵׁרִינוּ שֶׁאֲנוּ מֵאֲמִינִים וּמְרַגְשִׁים מְעַט עִמְקוֹת נוֹרָאוֹת קְדוּשַׁת דְּבָרִים הָאֵלֶּה שֶׁלֹּא נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם, וְכָלֵם עוֹלִים עַד רוּם גְּבַהִי שְׂמִים הָרָמִים וּלְעֵלָא וּלְעֵלָא וְכוּ' וְכוּ', וְיִזְרְדִים עַד הַתְּהוֹם, לְהַחְיֹת אוֹתָנוּ אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּאֲשֶׁר הוּא שָׂם, "מִי שֶׁשָּׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה" (ישעיה סו, ח).

מ.א.

(עָלִים-לְתַרוּפָה, יוֹם ה', רֵאשִׁי-חֻדָּשׁ אֶלּוֹל תַר"ד)

"הַנּוֹתֵן בְּיָם דְּרָךְ וּבְמִים עֲזִים נְתִיבָה" (ישעיה מג, טז - לְקוּטִי-מוֹהַר"ן ח"א ו; ח"ב פז), הוּא יוֹרְנוּ מֵהַרָּה דְּרָךְ וְנְתִיב לְתַשׁוּבָה, וְיִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְהַפְּתִיבָה.

מ.ב.

(עָלִים-לְתַרוּפָה, יוֹם ה', רֵאשִׁי-חֻדָּשׁ אֶלּוֹל תַר"ד)

וּלְמַעַן הַשֵּׁם שֶׁתְּתַמִּיד בְּלַמוּדָךְ, וּבַפְּרָט לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנָה, וּבַפְּרָט עֵתָה בְּיָמֵי אֶלּוֹל' וְיָמִים-הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים, "מִי לֹא יִירָא" (עֲמוֹס ג, ח) בְּיָמִים הָהֵם.

וְשְׁלוֹם לְבָנֵי וְכוּ' שֶׁיְחִיָּה. לְמַעַן הַשֵּׁם וְוַעֲר אֶמְעַנְטֶשׁ, וְוִיִּים אִז דוּ בִּיזַט נִישַׁט קִיין קְלִיין קִינֵד, שֶׁטְאָרְק דִּיךְ אוֹן לִיִּג אַרִיין דָּעם מַח אִין לְעַרְנָעֵן, אוֹן דַּאוּן עַרְנָסַט, זְאֵלְסַט זְאָגֵן אִיטְלֵעְכֶם וְוַאָרְט בְּפָה מְלֵא, אוֹן טְרַאכְט אוֹיף דָּעם תְּכָלִית. אִיךְ טְרַאכְט פֶּאָר

דיר פיל, נאר דו באדארפסט אויף דיר אליין רחמנות האבן, בפרט בימי אלול וראש השנה.

[למען השם יהיה לאיש. דע שאינד ילד קטן, התחזק עצמו, והשקע את המוח בלמוד, והתפלל ברצינות, אמר כל מלה בפה מלא, וחשב על התכלית. אני חושב עליך הרבה, אלא שעליך לרחם על עצמי, בפרט בימי אלול וראש השנה].

מג

(עלים לתרופה, ה' תבוא תר"ד)

והשם יושיע ברחמי ויזרה לנו דרך לתשובה, ונזכה להשיג לעובדא פונות אלול, שהם: הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה" (ישעיה מג, טז - לקוטי מוהר"ן ח"א ו), לזכות לבקיאות בהלכה המבאר שם, לקיים: "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הגוף" (תהלים קלט, ח).

והפל בכחו של האור חדש שגלה כל זה, שעסק כל ימיו בתשובה על תשובה על השגתו הראשונה, מפלשפון עתה שעלה למנוחת עולם, ליום שכלו שבת, מי יתן שישפיע עלינו קדשת שבת משם, עדי נזכה גם אנחנו ליום שכלו שבת וכו' (על-פי לקוטי מוהר"ן שם, אות ג).

והשם יתברך יזפנו להכין עצמנו פראוי על ראש השנה הבא עלינו לטובה, להרגיש מעתה "תקף קדשת היום, כי הוא נורא ואים" (פיוט 'ונתנה תקף') וכו'.

ואיך שהוא, אשרינו שאנו מכלל הקבוצת הקדוש הנאספים על שם אדוננו מורנו ורבונו זכר צדיק וקדוש לברכה, פי כבר שמענו מפיו הקדוש (חיי מוהר"ן קכו, רכ; ת): "שאין דבר גדול מזה" וכו'.

מד

(עלים לתרופה, מכתב רבי נחמן מטולטשין ז"ל, ד' עקב תרל"ב)

אחי ידידי, ימי אלול הקדושים ממשמשים ובאין לחיים ולשלום בגשמיות ברוחניות. יזפנו השם לקיים: "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג). "אל תקרי דברים, אלא דבורים" (יומא פו: שמות רבה לה, ד) - דבורים קדושים, להרבות בלמוד התורה, ובפרט בנסתרות שבתורה - ספר תקונים הקדוש, וספר לקוטי מוהר"ן, ותהלים, ותפלות.

אחז בהם אחי ידידי, והפך והפך בהם, וסיב ובלה בהם, ובהם יושע בגשמיות וברוחניות, שתכתב ותחתם לחיים טובים, חיים מתוקים וכו'.

וגם אחי ידידי, יזכר נא ידידי לשלח לי נדבות לבבו הטוב על מה שפסק על הרוח וכו'.

וחזק בני בכל הנ"ל, להתחזק לומר וללמד ב'ספר התקונים' וה'לקוטי מוהר"ן', וב'צדקה'. ואז "אשריה וטוב לה" (תהלים קכח ב), יקיים בו (אבות פ"ו מ"ד): "אשריה בעולם הזה, וטוב לו לעולם הבא", אמן פן יהי רצון.

דברי אוהבו תמים, המסיתו לטוב, לעזור בכל פעם הטוב הנעים אשר טמון בלבבו, פן יזכה לזה להוציאו לפעל, באשר אמר רבנו ז"ל (חיי מוהר"ן רצה): "מיט פיסק און מיט הארץ" [בפה ובלב - בפיה ובלבקה לעשותו]. דברים ל [יד]. "מיט פיסק" [בפה] - להיות רגיל ורגיל בלמוד ובדברי בקשות פנ"ל. "און מיט הארץ" [ובלב] - להיות ידו פתוחה לעניי אנשי שלומנו, ובפרט להחזיק הבית המדרש הנקרא על שמו ז"ל וכו'.

מה.

(עלים-לתרופה, מכתב רבי נחמן
מטולטשין ז"ל, ג' עקב תרל"ג)

בן יעזר ויגן עליך השם, עליו ועל כל בני-
ביתו שיחיו, לארץ ימים ושנים טובות.
ויתחדש עליו ועל כל בני-ביתו שיחיו, שנה
טובה ומתוקה מעתה, פי ימי אלול
מתנוצצים ובאים.

בן נזכה לקבלם באהבה וברצון, לרצות
ולפייס אותו ויתברך ויתעלה, "המתרצה
ברחמים ומתפייס בתחנונים" (תפלת תחנון),
ולקיים (מוסף ראש-השנה): "עינינו לך יתברך
תלויות, עד שיחנונו" ויברכנו ולכל אחינו
בני-ישראל, בשנה טובה ומתוקה, בגוף ונפש
וממון.

ורב שלום מאדון השלום, לכבוד האברך
המפלג וכו'. מעט דברי אשר מעבר
לך, גם לכבודו פונתי.

חוסה עליך אחי ידידי, תודה לקל חי
אשר חננו בכלים נאים ונעימים, א
זים הארץ [לב מתוק ונעים], א זים קול [קול ערב
ונעים], לשון צח ונעים, רחם עליך ויתכבד
להשם-יתברך בכל זה, לומר וללמד ספר
התקונים, וספרי רבנו ז"ל, ולשיר בקול
נעים תהלים ותפלות, אז תזכה לחיים טובים
חיים מתוקים בגשמיות וברוחניות.

ולמען-השם אל יזיז דעתו ומחשבתו,
רק להיות על ראש-השנה
בפה וכו'.

לקוטי תפלות

חדש אלול

אליך. ותזכני לעולם-הבא, ליום שפלו
שבת, פלו תשובה.

ועזרני יהוה אלהי, להיות תקיף ואמיץ
וחזק בעבודתך תמיד. ואל
תניחני לפול חס-ושלום לעולם. "אל
תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח
ממני".

וזכני להיות עייל ונפיק. ואזכה להיות
בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי
בשוב, בקי בעייל, בקי בנפיק. ובכל
מקום אוכל למצא אותך, בין בעליה בין
בירידה. כמו שכתוב: "אם אסק שמים
שם אתה, ואצעה שאול הנך". ואזכה
לאחוז בך ולהתדבק בך תמיד. ויקים בי
מקרא שכתוב: "אני לדודי ודודי לי".

א] לקוטי-תפלות ח"א ו

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

זכני ברחמיך הרבים, להיות בתשובה
תמיד, שאזכה לעשות תמיד
תשובה, על תשובה הראשונה. ואזכה
לתקן בכל פעם, פגם תשובה הראשונה,
עד שאזכה ברחמיך הרבים, לתשובה-
שלמה, תשובה עלאה באמת פראוי.

ואז תפתח את לבי ודעתי, לדעת את
שמך. ואז אדע באמת, כי עדין לא
התחלתי לעשות תשובה, כפי עצם
גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז.

ואז תזכני באמת לעשות תשובה על
תשובה, שאזכה לעשות תשובה
בכל פעם על השגה הראשונה, על
שהייתי מגשם את רוממות אלקותך, לפי
עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר-כך
בכל פעם.

ב] תפלות-ותחננימים

- השמטה ללקוטי-תפלות ח"א ו -

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

באופן שאזכה להיות כל ימי בתשובה
תמיד, עד היום אשר תאספני

רבונו של עולם. זפני לתשובה-שלמה
תמיד, בפרט בימי אלול
הקדושים, שאז פתח לנו משה רבנו
עליו-השלום דרך פבושה לתשובה.

ותדרך הזה כלול משני הבקיות
הנזכרים-לעיל, ומשני השמות
הקדושים שהם שם הוי"ה ושם אהי"ה
במלואם, שהם שם ס"ג הקדוש ושם
קס"א הקדוש, ומשני הנקודות הקדושות
בחינת נקדה העליונה ונקדה התחתונה,
שהם עקר שלמות התשובה, בחינת
'תשובה', ו'תשובה על תשובה'. בחינת
'תשובת עולם-הזה' ו'תשובת עולם-
הבא' שהזכרתי לפניך.

על-כן זכנו אז בימי אלול הקדושים,
לתשובה-שלמה. ונזכה שימשך
עלינו קדשת אלול, על כל השנה כלה,
עד שנזכה להיות בתשובה-שלמה לפניך
תמיד, ולילך בכל דרכי התשובה
בשלמות כל ימינו לעולם.

ואתה תקבל את כל בחינות ומדרגות
תשובותינו, ברחמיך הרבים
וחסדיך הגדולים, באהבה וחבה גדולה,
ויקים בנו מקרא שכתוב: "נחפשה
דרכינו ונחקרה ונשובה עד יהנה. פי
ימינך פשוטה לקבל שבים".

רבונו של עולם, אתה ידעת כמה וכמה
אורכים עלינו מכל צד ומצדי
צדדים, והעקר על השכל והמחשבה
שהוא עקר האדם. ובמקום שחושב
השכל, שם כל האדם.

על-כן חוס וחמל עלינו, שמרה נפשי,
והצילנו מכל מיני מחשבות
פגומות ובטלות, ומכל-שפן מכל מיני
מחשבות רעות חסו-שלום.

וזכנו לחשב רק מחשבות טובות
וקדושות, ותהיה מחשבתי
רודפת להשיג בכל פעם, ידיעה חדשה
באלקותך תתברך.

ואזכה להמשיך בכל פעם מקיפין
חדשים, ולהכניסם לתוך
פנימיות השגת שכלי, והשכליים
המקיפים יהיו בבחינת לבושים קדושים
לשכלי, אשר נמשכים בשרשם מאור
החשמ"ל הקדוש שהוא בגימטריא
מלבו"ש, אשר ממנו בורחים כל
המשחיתים.

ועל-ידי-זה אזכה להנצל מכל אורב
ומסטין, הן ברוחניות הן
בגשמיות. ויקים בי מקרא שכתוב: "עז
והדר ל'בושה ו'תשחק ל'יום א'חרון".

רבונו של עולם, אתה הודעתנו:
שעקר הזמן המסגל לזה ביותר
להמשיך אורות המקיפין האלו, הוא
בחדש אלול.

על-כן זכנו לקבל קדשת חדש אלול
בזמנו פראוי, ולהשתדל בו

⊗ [ג] תפלות-ותחנונים ⊗
- השמטה ללקוטי-תפלות ח"א כא -
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתים')

נשמות ערטלאין במדור הקלפות,
ונבראין מכל טפה וטפה מזיקי עלמא
רחמנא-לצלן רחמנא-לצלן. ושאר
פגמים עצומים ונוראים הנעשים על-ידי-
זה.

כי כל התורה תלויה בתקון-הברית
שהוא יסוד הכל. ובעון זה פוגמין
בכל הכ"ב אתון דאורייתא שהטפה
כלולה מהם וכו'.

ובאמת לבי אטום ומבלבל ומעקם
כל-כף, עד שאיני מרגיש כלל
כאב עונותי העצומים והרבים והגדולים
מאד מאד, אפלו כשאני מדבר מהם. אוי
לי וי לי, אוי לי וי לי. ואם אומר אלה
פעמים 'אוי לי וי לי', עדין איני מרגיש
כלל. מה אומר מה אדבר מה אתאונן,
מה אומר מה אדבר מה אצטדק.

אך אתה מרחם על כל בשר, ואתה
צופה ומביט עד סוף כל הדורות,
ואתה עתיד לתקן אותנו כלנו כאשר
הבטחתנו. על-כן שטחתי אליך כפי,
גואל חזק היה בעזרי, ולמדני והורני
בכל-עת, באיזה דרך באיזה אופן אזכה
לשוב אליך באמת, מרע לטוב, ממות
לחיים, כי מר לי מאד.

אבי יוצרי וגואלי ופודי, עזרני
והושיעני חיש קל מהרה, שאזכה
לשוב אליך באמת ובלב שלם, ומל את
ערלת לבי הרע, ותפתח את לבי, באפן
שאזכה להרגיש כאב ומכאוב עונותי
העצומים, עד שאזכה לצעק מן הלב
זעקה גדולה ומרה, כמו שראוי לי לזעק

בענין זה ביותר, עד שאזכה גם בכל
השנה לעסק רק בזה, להמשיך בכל פעם
מקיפין חדשים, ולהשיג בכל פעם השגה
יתרה וידיעה חדשה בהשגת אלקותך
תתברך.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"א פה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קמא,
אם יזכה שירגיש כאב חטאיו)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, שתעזרני ותזכני ברחמיך
הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה
מהרה להרגיש באמת, כאב חטאי
ועונותי ופשעי, הרבים והגדולים
והעצומים מאד מאד עד גבהי שמי
שמים, ועמקו מתהום רבה וכבודו מחול
ימים, ורבו מעפר הארץ, ועצמו משערות
ראשינו, וגבהו מנשמת רוח אפנו.

ובפרט החטאים של פגם-הברית, פגם
טפי המח, שיצאו ממני
לבטלה בשוגג ובמזיד באנס וברצון.

אשר אם הייתי מתחיל להרגיש עצם
הכאב של הפגם הגדול והנורא
הזה, איני יודע אם הייתי יכול לחיות
אפלו שעה אחת.

כאשר הודעת לנו על-ידי צדיקיך
האמתיים עצם הפגם הזה,
אשר על-ידי-זה מאריכין חרבן בית-
המקדש, ומעכבין הגאלה, ומורידין את
השכינה בגלות חס-ושלום, וממשיכין

ולצעק על עונות רבים וגדולים פאלה,
אוי אוי אוי.

ואזעק ואצעק ואשוע אליך באמת
ובלב שלם, בלב נשפר ונדכה
מקירות הלב, עד שירגישו גם כל
הלבבות של כל הטפות שנמשכו ממני
לכל מקום שנמשכו, הן אותן הטפות
שנמשכו בהתר ונתהוו מהם בני שיחיו
לארך ימים ושנים טובים, הן להבדיל
אותן הטפות שיצאו ממני לבטלה בשוגג
או במזיד, ונעשה מפל טפה וטפה מה
שנעשה, אוי לי וי לי.

וכלם יהיה נמול לבכם, וירגישו כלם
בכל מקום שהם את עצם כאבם
וצערם, והיכן הם מנחים בשאול-
תחתיות, במקומות המטנפים שלא נתן
להזכר.

ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם,
ויתעוררו כלם לשוב להשם-
יתברך באמת, ויתחילו להתגעגע
ולהצטער ולכסף באמת להתתקן ולשוב
אל יהוה באמת, עד שתעורר רחמיך
הטובים, רחמיך הגנוזים, רחמיך
הפשוטים, רחמיך הרבים, עלי ועליהם.

ותעםך בתקוננו, ותגאלנו מהרה
מבאר שחת, מטיט היון, ומכל
מקומות המטנפים והמקלקלים, מכלם
תגאלנו ותפדנו ותוציאנו לשלום
ותתקננו, וישיב המלך את נדחיו מהרה,
פי אתה חושב מחשבות לבל ידח ממך
נדח.

ומל את לבנו לאהבה את שמך, כמה
שכתוב: "ומל יהוה אלקיך את
לבבך ואת לבב זרעך, לאהבה את יהוה
אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען
חיך".

אבינו מלכנו, אל חי חלקנו צורנו,
צוה להציל ידידות שארינו
משחת, למען בריתך אשר שמת בבשרנו.

זכני מהרה למול את ערלת לבבי ולבב
זרעי, ובפרט בימי אלול
הקדושים. זכני מעתה שאזכה להכין
עצמי באמת, באפן שאזכה בימי אלול
הקדושים, שיהיה נמול בשלמות לבבי
ולבב זרעי באמת.

עד שאזכה בחיים חיותי, שיתקנו אותי
הצדיקים אמתיים בשלמות, אותי
ואת זרעי ואת כל התלויים בי, למען לא
אבוש ולא אכלם ולא אפשל לעולם ועד,
ולא אעול בכסופא קמך.

ולא יהיה כח להחטאת, לרפץ על פתח
קברי חסדו שלום, רק אזכה לתקן
הכל בחיים חיותי, בכח וזכות הצדיקים
אמתיים, פי אין לי שום תקוה וסמיכה,
פי אם עליהם לבד, ובכחם והבטחתם
אנו מצפים עדין לכל טוב.

מלא רחמים, חוס ורחם עלי, והצילני
מחרפות ובזיונות, שלא יהיה פח
לשום מזיק ומשחית להתקרב אלי בעת
מיתתי, ולא ילכו אחר מטתי חסדו שלום,
רק ברחמיך הרבים תגרשם ממני
ותבטלם בבטול גמור מעתה ועד עולם.

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לו ☉

(על־פי לקוטי מוהר"ן ח"ב עג, 'תהלים מסגל לתשובה')

מָה רב טובך אשר עשית עמנו, מה נשיב ליהוה כל תגמולוהי עלינו. וברחמיך הרבים גלית לנו: "אשר על־ידי אמירת תהלים זוכין לתשובה". כי חפץ חסד אתה, ורוצה אתה בתשובתם של רשעים, ואין אתה חפץ במיתתם.

על־בן הקדמת תרופה למפותנו, וחוננת אותנו בספר תהלים הקדוש הזה, הפותח לנו כל שערי רחמים, כל שערי התשובה, שהם חמשים שערי תשובה, כנגד חמשים שערי בינה.

רבנו של עולם, אב הרחמן, זכנו ברחמיך הרבים, שנזכה לעסק באמירת תהלים כל ימינו. ותעזרנו אותי ואת כל בני ביתי בכלל ישראל עמו, שאזכה בכל יום ויום, לומר תהלים הרבה, בהתעוררות גדול בלב שלם באמת.

ואזכה להטות לבבי היטב, להשמיע לאזני מה שאני מוציא בפי, באפן שאזכה למצא עצמי בכל דרגא ודרגא, בתוך פסוקי תהלים הקדושים, הכלולים מכל נשמות ישראל, ומכל המדריגות שבעולם, מן תכלית מדריגה העליונה עד תכלית דיוטא התחתונה.

אשר כל הנופלים והרחוקים בתכלית הרחוק, פלם יכולים למצא את עצמם בתוך ספר תהלים. וכל אחד יכול

ותחום עלי בחמתך הגדולה ובחנינותיך העצומים, שאזכה לתקן בחיי את כל אשר שחתתי. ותחוס ותמחל ותסלח לי על הכל בחיים חיותי, באפן שלא יהיה עלי שום דין ומשפט אחר־כך.

אם אמנם ידעתי באמת כי אני רחוק מישועה כזאת, כי במה יזכה נער כמני לזה. אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל חסדך אני נשען, ולסליחותיך אני מקנה, ולישועתך אני מצפה, בכח וזכות הצדיקים אמתיים שבדורנו, ובזכות כל הצדיקים אמתיים שוכני־עפר, עליהם אנו נשענים, בהם תמכתי יתדותי לשאל כל אלה מלפניך.

על־בן עדין אני עומד ומצפה ומקנה ומיחל לישועתך הגדולה, שאזכה מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, כי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו.

ואם אני מתמהמה הרבה לשוב, ועוד הוספתי קלקולים ועונות הרבה גדולים ועצומים בכל יום, אף־על־פי־כן עדין אני מחכה בכל יום שיבא גאלתי ופדות נפשי, שאזכה מהרה להתעורר משנתי, ולקום מנפילתי, ולעמד מירידיתי, ולחיות ממותתי, ולשוב אליך באמת ובלב שלם להיות פרצונה הטוב באמת, אני וזרעי וזרע זרעי, וכל זרע עמוך בית־ישראל, מעתה ועד עולם, אמן סלה.

❁ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מא ❁

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב פב,
'כי תצא למלחמה, פסדר ושלא פסדר')

רבונו של עולם, מה אומר מה אדבר
מה אצטדק, "כי אין מלה
בלשוני הן יהיה ידעת בלה, אחר וקדם
צרתני ותשת עלי כפכה, פליאה דעת
ממני נשגבה לא אוכל לה", איך יזכה
נער כמוני, לבטל בחינת 'שלא פסדר'
לכחינת 'פסדר'.

במה יזכה נער כמוני, לקשר עצמי
בכל-עית להשם-יתברך באמת,
לקשר השם-יתברך במחשבתי תמיד,
שאזכה בכל-עית לחשב בו יתברך,
ולדבקה בו באמת, ולבטל עצמי וכל
ישותי, וכל תאותי ומדותי, נגדו יתברך,
בבטול גמור באמת, ולהיות כאין וכאפס
ממש, ולידע שפלותי באמת.

עד שאזכה להיות בבחינת 'מ"ה'
באמת, ולהתקשר ולהכלל בו
יתברך באמת, עד שישוב הכל פסדר,
ויתבטלו כל הרצונות של כל המתנגדים
והחולקים כנגד רצוני, שיהיה כרצונך
באמת.

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתעזרני ותושיעני
בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו
משה רבנו עליו-השלום וכל הצדיקים
אמתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה,
לשוב בתשובה-שלמה לפניך באמת
ובלב שלם.

לעורר לבו לשוב בתשובה-שלמה
להשם-יתברך על-ידי אמירת תהלים,
ולבא להשער של תשובה השיך לו,
שהוא מכון כנגד האות שלו שיש לו
בארבעים-ותשעה אותיות של שמות
שבטי יה, שהם ארבעים-ותשעה אותיות,
כנגד ארבעים-ותשעה שערי תשובה
שאנו צריכים לשוב על-ידם להשם-
יתברך.

עד שנזכה על-ידי-זה, שהשם-יתברך
ישוב אלינו בתשובה-שלמה, לרחם
עלינו בחסדים רבים ורחמים גדולים,
לסיענו ולעזרנו בכל-עית, להתקרב אליו
יתברך תמיד, מכל המקומות שנפלנו
בהם, ולשוב אליו בתשובה-שלמה,
תשובה על תשובה תמיד.

רבונו של עולם, זכני להיות רגיל מאד
באמירת תהלים הרבה בכל יום,
בכונה גדולה, בהתעוררות נפלא, בכונת-
הלב באמת, עד שאזכה על-ידי-זה
להרגיש כאב עונותי, ולשוב עליהם
בתשובה-שלמה.

ואזכה לשמחה גדולה על-ידי אמירת
תהלים, ולעורר עלי כל
ה'עשרה מיני נגינה' שנאמר בהם ספר
תהלים, שהם רפואת ה'בת-מלך', שהיא
'כנסת-ישראל', "ונגינותי אנגן כל ימי
חיי על בית יהוה, בקול רנה ותודה, כי
טוב יהוה פי לעולם חסדו".

כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ נִפְלְאוֹת הַדְרָכִים שֶׁל
תְּשׁוּבָה שֶׁהַמְּשִׁיכּוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁהוֹרִידוּ
אֶת עֲצָמָן וְקִשְׁרוּ אֶת עֲצָמָן עִם הַפְּחוֹת-
שֶׁבַּפְּחוֹתֵיךְ, אֶפְלוּ עִם פְּחוֹת כְּמוֹנֵי בְּכָל
מְקוֹם שֶׁאֲנִי שָׁם, וְעַדִּין הֵם מְקַשְׂרִים
עֲצָמָם עִמִּי בְּמְקוֹמִי שֶׁאֲנִי שָׁם עִתָּה,
וּמִצְדָּם לֹא יִבְצָר לְהוֹצִיאֲנִי מִגְּלוּתִי,
וְלִהְיוֹתִי וְלִהְיוֹתִי לְתוֹךְ הַקִּדְשָׁה
בְּאַמֶּת, וְלִהְיוֹת אוֹתִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

רַחֵם עָלַי וְזַכְּנֵנִי, לְהַתְקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים
קְדוֹשִׁים כְּאֵלוֹ תְּמִיד, וְיִתְגַּלֶּה לִּי
דֶרֶךְ הַקִּדְשׁ דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהֵם
מִמְּשִׁיכִים בְּעוֹלָם, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה מֵעִתָּה
לְשׁוּבָה בְּתְשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת,
וְלִקְשֹׁר וְלִדְבֹק עֲצָמִי אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּאַמֶּת,
בְּתַכְלִית הָעֲנוּהָ וְהַבְּטוּלָה בְּאַמֶּת.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֹא
יִהְיֶה כַּח לְשׁוֹם בְּחִינַת
יְרִידָה, וְלֹא לְשׁוֹם בְּחִינַת עֲלִיָּה, לְרַחֲקֵנִי
חֲסִדֵּי שְׁלוֹם מִמֶּךָ.

כִּי לִפְעָמִים נִתְרַחַק הָאָדָם חֲסִדֵּי שְׁלוֹם
עַל-יְדֵי הָעֲלִיָּה שֶׁאֶתָּה מֵעֵלָה אוֹתוֹ,
דְּהִינּוּ עַל-יְדֵי רַבּוּי הָעֵשֶׂר וְהַטּוֹב שֶׁאֶתָּה
מִשְׁפִּיעַ לוֹ, אוֹ עַל-יְדֵי רַבּוּי הַדַּעַת בִּיחִידָת
רוּמּוֹתֶיךָ, כִּי רַבּוּי הָאוֹר מְכַהֵה עֵינָיו
וּמְזִיק לוֹ חֲסִדֵּי שְׁלוֹם.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, שֶׁתִּגְּן עָלַי
בְּכַפְּךָ, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִילֵנִי וְתִגְּן
בְּעַדִּי, שְׁלֹא יִזְיַק לִי שׁוֹם דְּבָר, וְלֹא
אֶתְרַחַק מִמֶּךָ לְעוֹלָם.

הֵן בְּבְחִינַת יְרִידָה חֲסִדֵּי שְׁלוֹם אֶפְלוּ
בְּדִיוֹטָא הַתַּחְתּוֹנָה, אֶפְלוּ בְּעֵשֶׂרָה

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ, כִּי אִם עַל-פִּי דְרָךְ
זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לָךְ וְלְצַדִּיקֶיךָ
הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם
עָשׂוֹ עִמִּי, "וְאֲנִי תְּמִיד אֵיחָל, עַד יִשְׁקִיף
וַיֵּרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם".

וְאֵתְקַרֵּב אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּכָל הַבְּחִינּוֹת,
בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקּוֹ חֲסִדֵּי-
וְשְׁלוֹם, בֵּין בִּירִידָה בֵּין בְּעֲלִיָּה, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "אִם אָסַק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה,
וְאֲצִיעָה שָׂאוֹל הַנֶּגֶד".

בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְתְשׁוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת
מֵעִתָּה וְעַד עוֹלָם, וּבְכַפְּרֵי בְּחֻדְשׁ
אֱלוֹל הַקִּדּוּשׁ, שֶׁהֵם יְמֵי רְצוֹן שְׁעָלָה
מִשֶּׁה לְקַבֵּל לוֹחֹת אַחֲרוֹנוֹת, וּפְתַח דְּרָךְ
כְּבוֹשָׁה לִילָךְ בָּהּ.

רַחֵם עָלַי מֵעִתָּה, שְׂאֵזְכָּה לְהַכִּין אֶת
עֲצָמֵי מֵהַיּוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי
קְדֻשַׁת חֲדָשׁ אֱלוֹל הַקִּדּוּשׁ, קְדֻשַׁת הַדְרָךְ
תְּשׁוּבָה שֶׁהַמְּשִׁיךְ מִשֶּׁה רַבּוּי וְכָל
הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים בְּעוֹלָם, בְּדְרָכֵי
נִפְלְאוֹתֵיהֶם הַנּוֹרָאוֹת.

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ, כִּי אִם עַל-פִּי דְרָךְ
זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לָךְ וְלְצַדִּיקֶיךָ
הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם
עָשׂוֹ עִמִּי, "וְאֲנִי תְּמִיד אֵיחָל, עַד יִשְׁקִיף
וַיֵּרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם".

❁ [ז] לקוטי תפלות ח"ב מד ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פז, 'פונות אלול הם תקון הברית')

"אני ל'דודי ו'דודי לי הרועה בשושנים". יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכוון 'פונות אלול' בשביל 'תקון הברית', "פי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי" ואיני יודע הדרך כלל לכוון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לבי בתלמוד תורתך, ועזרני וזכני, ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השייכים לזה. ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנגף", עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה מינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין

הנמשכין על ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שנוזכה מהרה לתקון הברית בשלמות.

ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים שלום בין כל ישראל ובפרט בין איש לאשתו.

ותעזור לכל ישראל הצריכים למצא זיוגם, בזכות אברהם אבינו עליו השלום, שרמז הסוד הזה של פונות אלול בעת ששלח את אליעזר עבדו לבקש הזיוג של יצחק בנו, ובזכות הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה.

שיזכה כל אחד למצא זיוגו באמת מהרה, ותהיה כרצונו, ולא תהיה מנגדת כנגדו כלל.

רק תהפך רצונה אליו, בשלום ואהבה באמת, בלי ערמה ומרמה, ובלי שום שנאה ושנוי רצון בלב כלל.

ויתנהגו בקדשה ובטהרה, ויצאו מהם דורות רבים, בנים ובנות חיים וקיימים, עושי רצונך באמת, ויעסקו בתורתך ועבודתך באמת כל ימיהם לעולם.

ויגלו ויפרסמו ויודיעו אלהותך וממשלתך בעולם כמו שכתוב: "דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך יגידו".

מְזֻמֹּר "לְדוֹד ה' אֹרִי"

כָּל הָאוֹמֵר מְזֻמֹּר כ"ז "לְדוֹד ה' אֹרִי וַיִּשְׁעֵי" וכו', מְרַאש־חֲדָשׁ אֲלוּל עַד אַחַר שְׁמַחַת-תּוֹרָה, עָרַב וּבָקֵר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ – אָזִי הוּא מִבְּטָח: שְׁמוֹצִיא שְׁנוֹתָיו בְּטוֹב, וַיַּעֲרַב לוֹ, וַאֲפִילוֹ גְזָרָה רְעָה כְּתוּבָה עַל הָאָדָם מִן הַשָּׁמַיִם יָכוֹל לְבַטֵּל. וּמַעֲבִיר מֵעֲלָיו כָּל הַמַּקְטָרְגִים וְשִׁטְנִים וּמְאִירֵי תְרִיסִין, וּמִבְּטֵל מֵעֲלָיו כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת, וַיּוֹצֵא בְּדִמוֹס זָפָאִין בְּדִין, וְעַל-יַד־יָזָה יִכְנִיעַ כָּל הַמַּקְטָרְגִים.

כִּי מְרַאש־חֲדָשׁ נִפְתָּחוּ י"ג מְקוֹרוֹת מִי"ג מְכִילִין דְּרַחֲמֵי, וְהֵם מְתַגְלִין וּמְאִירִין לְמִטָּה וְכו'. וְלִכְךָ יֵשׁ בּוֹ י"ג שְׁמוֹת הַיּוֹ"ה וְכו'. וְעַל-יַד־יָזָה אֲמִירָה זו, אֲנֹכִי פּוֹעֵלִין וּמִבְּטֵלִין מֵעֲלֵינוּ הַבֵּית-דִּין שֶׁל מַעֲלָה, וּמְאִירֵי תְרִיסִין וּמַקְטָרְגִין, שְׂאִין לָהֶם רְשׁוֹת לְקָרֵב כָּלֵל לְדוֹן אוֹתָנָה, אֶלָּא מִלְּפָנֶיךָ מִשְׁפָּטֵינוּ יֵצֵא, וְאֵז יוֹצֵאִין אֲנַחְנוּ זָכָאִים בְּדִין.

(סדור האר"ל "ובי שבת", סדר פגנת ראש חודש אלול)

מְנַהֵג אַנ"ש: לוֹמֵר בְּאֲלוּל אֵת הַמְזֻמֹּר "לְדוֹד ה' אֹרִי" – אַחַר 'נְפִלַת-אִפִּים' לְפָנֵי הַקֹּדֶשׁ. וּבְיוֹם שְׂאִין אוֹמְרִים תַּחֲנוּן, לְאָמְרוֹ לְאַחַר 'תְּפִלַּת שְׁמוֹנֵה-עֶשְׂרֵה', וְאַחֲרֶיהָ 'חֲצִי קוֹדֵשׁ', וּבְמִנְחָה 'קוֹדֵשׁ תַּתְּקַבֵּל'.

(שיחת טרפ"י קדש ח"ד רכה)

"ה' אֹרִי וַיִּשְׁעֵי" (תהלים כז, א)

ב.

(ח"א כה, ד)

גִּוְנִין עֲלָאִין הַמְּלַבָּשִׁים בְּכֶסֶף וְזָהָב, אִין מְאִירִין אֶלָּא בְּשַׁבָּאִים לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי שָׁם מְקוֹמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, וּמְתַנַּהֲרִין אֵלָּו הַגִּוְנִין וְכו'.

וּכְשֶׁמְתַנַּהֲרִין, אָזִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְתַגְדֵּל וּמְתַפָּאֵר בְּהֵם

וְכו', וְנַעֲשֶׂה מֵהֵם "בְּגַדֵי יִשְׁע" (ישעיה סא, י).

"יִשְׁע – אֶסְתַּכְּלוּתָא" (זהר יתרו צ:), כְּמוֹ:

"יִשְׁעוּ אֶל ה'" (שמואל ב, כב, מב) – מִחֲמַת

הַפָּאֵר הַכֹּל מִסְתַּכְּלִין בּוֹ, כִּי כָּלֵם מְתַאֲוִין

לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ.

אֲבָל כָּל-זְמַן שֶׁהַכֶּסֶף וְזָהָב אֶצֶל הָעַבּוּ"ם,

אָזִי הַגִּוְנִין נִעְלָמִים אוֹרָם, וְאִינָם

מְאִירִין, כִּי אִין שָׁם מְקוֹמָם, כִּי אִין מְקוֹמָם

אֶלָּא אֶצֶל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, בְּבַחֲיִנַת (ישעיה מט,

ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר", כִּי שָׁם 'פָּאֵר

הַגִּוְנִין'.

וּבְשִׁבְלֵי-זָהָב: הָעַבּוּ"ם תְּאָבִין לְמִמּוֹן

יִשְׂרָאֵל, אַף-עַל-פִּי שִׁישׁ

א.

(ח"א ט, ג)

כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, אָזִי בָאִים מַחֲשַׁבוֹת-זָרוֹת וּקְלָפוֹת,

וּמְסַבְּבִין אוֹתוֹ, וְנִשְׁאָר בַּחֲשֵׁךְ, וְאִין יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל וְכו'.

וְדַע: שִׁישׁ פְּתָחִים הַרְבֵּה בַּחֲשֵׁךְ הַזֶּה

לְצֵאת מִשָּׁם וְכו'. אֲבָל הָאָדָם הוּא

עוֹר, וְאִין יוֹדַע לְמַצֵּא הַפֶּתַח.

וְדַע: שְׁעַל-יַד־יָזָה 'אֲמַת', זוֹכָה לְמַצֵּא הַפֶּתַח,

כִּי עַקֵּר 'אוֹר הַמְּאִיר' הוּא הַקְּדוֹשׁ-

בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים כז, א): "ה'

אֹרִי וַיִּשְׁעֵי" – וְעַל-יַד־יָזָה 'שְׁקֵר', הוּא מְסַלֵּק

אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכו'.

אֲבָל עַל-יַד־יָזָה אֲמַת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

שׁוֹכֵן עִמּוֹ וְכו'. וּכְשֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

הוּא עִמּוֹ, הוּא מְאִיר לוֹ אִיךָ לֵיצֵא מִהַחֲשֵׁךְ

הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בְּתַפְלָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "ה'

אֹרִי".

לָהֶם כָּסֶף וְזָהָב הִרְבָּה, בִּי עַל מְמוֹנָם שֶׁל
הַיִּשְׂרָאֵלִי שׁוֹרָה הַפֶּאֶר וְהַחֵן, וְהַכֹּל תֵּאבִין
לְהִסְתַּכֵּל עַל הַפֶּאֶר וְהַחֵן.

וְהֵם בְּחִינַת 'פּוֹתֵל' - "כּוֹתֵל" (זֶהָר מִשְׁפָּטִים
קטז). כ"ו זֶה בְּחִינַת 'שֵׁם־הַקְּדוֹשׁ',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'גּוֹנִין', כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (תְּהִלִּים כז,
א): "ה' אורי", שֶׁהוּא 'אורות הגּוֹנִין'.
"וַיִּשְׁעִי", שֶׁהוּא בְּחִינַת "בְּגַדֵי יִשְׁע" הַנ"ל -
וְהוּא "תֵּל שֶׁהַכֹּל פּוֹנִין לוֹ" (זֶהָר שָׁם), וְתֵאבִין
לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ.

ג.

(ח"א קיב)

הַסְטֵרָא־אֲחֵרָא מְסַבֵּבַת הַקְּדוּשָׁה וְכו',
וּבְפֶרֶט מִי שֶׁכָּבֵר נִמְשָׁךְ
אֲחֵר עֲבֵרוֹת חֲסוּזְשָׁלוֹם, הֵם מְסַבְּבִין אוֹתוֹ
מִכָּל צַד. וְכַאֲשֶׁר יַעֲזֹר רוּחוֹ לְשׁוֹב אֶל הַשֵּׁם,
קָשָׁה לוֹ מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל וּלְדַבֵּר דְּבוּרִים לְפָנֵי
הַשֵּׁם, בִּי הֵן מְסַבְּבִין אוֹתוֹ מִכָּל צַד.

עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה וַיִּשׁוּב בְּאֵמַת, וַיְדַבֵּר
דְּבוּרִים הָרְאוּיִין לְהִתְקַבֵּל וְכו' - אָזִי
מִבְּקַע הַדְּבוּר הַמְּאִיר אֶת כָּל הַמַּחְצוֹת וְכו'.

אֲךְ אִיךָ יִזְכֶּה לָזֶה?! - הָעֵקֶר שֶׁהַכֹּל תְּלוּי
בּוֹ הוּא 'אֵמַת', לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ אֵמַת לְפִי
מְדַרְגָתוֹ וְכו'.

וְכִיּוֹן שֶׁהוּא בְּמְדֻרְגַת אֵמַת - אָזִי כְּבִיכּוֹל
נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ

בְּעֲצָמוֹ, אֲשֶׁר "חֹתְמוֹ אֵמַת" (שְׁבַת נה. יומא סט:
וְעוֹד) - וְאִז נֹאמֵר עָלָיו (תְּהִלִּים כז, א): "ה' אורי
וַיִּשְׁעִי". - וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לוֹ, יוֹכֵל לְמַצֵּא
פְּתָחִים הִרְבֵּה לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ וְהַגְּלוּת שֶׁהוּא
סְגוּר שָׁם וְכו'.

וְהַמְשַׁכֵּיל הַמְבִין - יֵשׁ לוֹ לְהִתְפַּלֵּל כָּל
יְמָיו: "שִׁיזְכֶּה פַעַם אֶחָד כָּל

יְמֵי חַיָּיו, לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֵמַת לְפָנֵי
הַשֵּׁם פְּרָאוּי!"

וַיֵּשׁ בְּזֶה כְּפֹה מְדֻרְגוֹת. וּמִי שִׁיזְכֶּה
לְבַחֲיוֹת 'אֵמַת הָאֵמַתִּי' - אָזִי הַשֵּׁם
אֹר לוֹ - וְאָזִי הוּא מְאִיר בְּעֲצָמוֹ, בִּי נִתְלַבֵּשׁ
בּוֹ אֹר הַשֵּׁם.

אֲךְ מִי שֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ לְמְדֻרְגָה עֲלִיוֹנָה
שֶׁל אֵמַת, וְעַל־כֵּלִיזָה הוּא בְּמְדֻרְגָה שֶׁל
אֵמַת, אֵף בִּי אֵינוֹ מְאִיר בְּעֲצָמוֹ, מְאַחֵר שֶׁלֹּא
הִגִּיעַ לְאֵמַת הַנְּכוּן - עַל־כֵּלִיזָה הָאֵמַת
הוֹעִיל, שִׁיזְכֵּל אֲחֵר לְהָאִיר בּוֹ. וְגַם בְּזֶה
מְדֻרְגוֹת וְעֲנִינִים, יְבִינָם הַמְשַׁכֵּיל בְּעֲצָמוֹ (עֵין
בְּפָנִים).

וְעֵקֶר הַפְּנוּנָה: שֶׁכַּאֲשֶׁר הוּא מְשַׁקֵּעַ
בְּתַכְלִית הַתְּנַבְּרוֹת הַחֲשֵׁךְ וְהַקְּלָפָה,
וְהוּא כְּלוֹא וּמְסַגֵּר בְּתוֹךְ הַחֲשֵׁךְ אֶפְלָה,
הַמְסַבֵּבַת וּמְקַפֵּת אוֹתוֹ מִכָּל צַדֵּי צַדִּים
בְּכַפָּה סְבוּבִים רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, וְאֵין לוֹ שׁוֹם
פְּתַח וְתַקְנָה וְתַחֲבוּלָה לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ -
אָזִי עֵקֶר עֲצָתוֹ: שִׁימְשִׁיךְ עֲצָמוֹ לְהָאֵמַת,
וַיְבִיט עַל הָאֵמַת לְאֵמַתוֹ, וַיִּבְקֵשׁ רַק הָאֵמַת
הָאֵמַתִּי.

וּכְנֻגָד זֶה, אֵין שׁוֹם חֲשֵׁךְ וְסְבוּב שִׁיחֲשִׁיךְ
לוֹ - בִּי הָאֵמַת הוּא הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ
בְּעֲצָמוֹ, וְהוּא בְּחִינּוֹת: "ה' אורי".

וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לוֹ - אֵין שׁוֹם חֲשֵׁךְ
שִׁיחֲשִׁיךְ אוֹתוֹ, וּבּוֹדֵאֵי יִזְכֶּה לְרֹאוֹת
הַפְּתָחִים לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ, בְּבַחֲיוֹת (שָׁם קיט,
קל): "פְּתַח דְּבַרְיָךְ יֵאִיר מִבֵּין פְּתָיִים".

"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי.
צָרִי וְאֵיבִי לִי הִמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְלֹו" (תהלים כז, ב)

ד.

(ח"א לו, בסוף)

"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי
וְאֵיבִי לִי הִמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְלֹו".
(תהלים כז, ב). "בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים" - "תָּרִין
רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין" (זהר ויקרא ד, ג) הִינּוּ:
ה'מַחֲוִין, וְאֵכִילְתֶם, שְׁנַאֲמַר (שיר השירים ה, א):
"אֲכָלוּ רַעִים", הִינּוּ: ה'תְּחַזְקוּתֶם, הוּא בְּשָׂר
קִדְשׁ, הִינּוּ: "לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי", שְׁהוּא
בְּחִינַת (זהר): "סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אַבָּא
וְאַמָּא" - הִינּוּ: תְּקוּנוֹ מְגִיעַ עַד ה'מַחֲוִין,
שְׁהֵם אַבָּא וְאַמָּא'.

וְהוּא 'תְּקוּן־הַכְּלִי' - שְׁעַל יָדוֹ: "צָרִי
וְאֵיבִי לִי הִמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְלֹו" - שְׁהֵם
בְּחִינַת 'שְׁבָעִים לְשׁוֹנוֹת'. וְכַשִּׁי־שָׁבַר הַתְּאֻה
הַזֶּאת, מְמִילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאֻוֹת־רַעוֹת.

ה.

(ח"א קא)

עַל־יָדַי שְׁמַתִּיגַע בַּתּוֹרָה עַד שְׁיִזְכָּה
לְהַבִּין אוֹתָהּ - יוֹצֵא מ'אַנְפִּין־
חֲשׁוּכִין ל'אַנְפִּין נְהִירִין. וְנִתְבַטַּל מִמֶּנּוּ
הַשְּׁעָבוֹד שֶׁל הַמְדוּת וְהַתְּאֻוֹת־רַעוֹת שֶׁל
הַשְּׁבָעִים עֵכוּם, שְׁהֵם ה'אַנְפִּין־חֲשׁוּכִין.

וְאִז נִקְרָא: 'אָדָם', בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יט, ד):
"זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם", בְּחִינַת (יְבָמוֹת סא):
"אַתֶּם קְרוּיִים אָדָם, וְאִין הָעֵכוּם קְרוּיִים
אָדָם".

כִּי עֵקֶר שֵׁם אָדָם, זֹכִין עַל־יָדַי הַתּוֹרָה.
כִּי עֵקֶר בְּחִינַת אָדָם, הוּא בְּחִינַת
הַשְּׁכָל הָאֲמִתִּי שֶׁל 'חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה'

הַקְּדוּשָׁה' שְׁזוֹכִין לְהַשִּׁיג, שְׁכָלוֹלִים
מִה'שְׁלֹשׁ שְׁכָלִיּוֹת: א) שְׁכָל פְּשׁוּט - בְּחִינַת
'חֲכָמָה'. ב) וְכַשְׁלוּמֵד וּמַבִּין - זֶה נִקְרָא
'בִּינָה'. ג) וְאַחֲרֵי־כֵן כְּשִׁיזְדַע ה'תּוֹרָה' - זֶה
נִקְרָא 'דַּעַת'.

וְאִלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה שְׁכָלִיִּים, הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים י"ה. כִּי י"ה הֵם 'חֲכָמָה
וּבִינָה', שְׁהֵם "תָּרִין רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין"
(זהר ויקרא ד, ג) שְׁכָלוֹלִים בְּכָל אֶחָד מִה'שְׁלֹשׁ
שְׁכָלִיּוֹת הַנ"ל. וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ה הוּא
גִּימְטְרִיא 'אָדָם'.

נִמְצָא: שְׁעֵקֶר שֵׁם אָדָם, הוּא בְּחִינַת
ה'שְׁכָל הָאֲמִתִּי, דְּהִינּוּ 'חֲכָמוֹת
הַתּוֹרָה', שְׁהוּא בְּחִינַת 'אַנְפִּין־נְהִירִין', בְּחִינַת
'הִרְחַקַת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאֻוֹת וּמְדוּת רַעוֹת'.

וְזֶהוּ (תהלים כז, ב): "בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים
לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי וְאֵיבִי לִי הִמָּה
כְּשָׁלוֹ וְנִפְלֹו".

"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים" - זֶה בְּחִינַת: "תָּרִין
רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין", שְׁהֵם
בְּחִינַת י"ה, שְׁהוּא 'חֲכָמַת הַתּוֹרָה', בְּחִינַת
'אָדָם'.

צָרִיד: "לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי" - הִינּוּ: לֶאֱכֹל
וְלַחְמִית ה'עֲצָמוֹת' שְׁלִי, כִּי "אִין
הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלָא בְּמִי שְׁמַמִּית 'עֲצָמוֹ'
עָלֶיהָ" (בְּרֻכּוֹת סג:).

וְאִזִּי מְמִילָא: "צָרִי וְאֵיבִי לִי הִמָּה כְּשָׁלוֹ
וְנִפְלֹו" - כִּי נִתְבַטַּלִים בְּחִינַת
ה'אַנְפִּין־חֲשׁוּכִין, וְזוֹכָה ל'אַנְפִּין־נְהִירִין,
'חֲכָמוֹת־הַתּוֹרָה', בְּחִינַת י"ה, בְּחִינַת "תָּרִין
רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין", שְׁעַל שֵׁם זֶה דִּיקָא
נִקְרָאִין יִשְׂרָאֵל 'אָדָם'.

וְאֵז: כָּל "הַצָּרִים וְהָאוֹיְבִים" שֶׁנֶּאֱחָזִין
בְּאֲנַפְיֵיךָ שׁוֹכֵיךְ, בְּתַאוּת וּמְדוּת-
רְעוּת, "נִכְשָׁלִים וְנוֹפְלִים" - כִּי זָכָה
לְאֲנַפְיֵיךָ נְהִירֶיךָ.

ד.

(ח"א קנט)

כְּשֶׁמְקַרְב לְהַצְדִּיק, אֵף שְׁאִינוּ מְקַבֵּל
מִמֶּנּוּ כָּל־ל - גַּם-כֵּן טוֹב מְאֹד.
וְהָאֲמוּנָה לְבָדָה שֶׁמֵאֲמִין בְּהַצְדִּיק - מוֹעִיל
לְעִבוּדַת הַשֵּׁם וְיִתְבַּרַךְ. כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה,
שֶׁה'מִזוֹן' נִתְהַפֵּף לְנִזּוֹן.

כְּגוֹן: כְּשֶׁה'חַי' אוֹכֵלֶת 'צוֹמֵחַ, כְּגוֹן
'עֹשְׂבִים' - נִתְהַפֵּךְ ה'עֹשְׂבִים' ל'חַי',
כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעִיָּה.

וְכֵן מ'חַי' ל'מְדַבֵּר' - כְּשֶׁה'מְדַבֵּר' אוֹכֵל
ה'חַי' - נִתְהַפֵּף ה'חַי' ל'מְדַבֵּר'.

וְלְכָל-מְקוֹם שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם הַמִּזּוֹן -
נִתְהַפֵּף לְמַהוּת הָאֵיבָר
מִמֶּשׁ שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם. כְּגוֹן: הַחֶלֶק מִהַמִּזּוֹן
הַנִּכְנָס לְה'מִוֶּח' - נִתְהַפֵּף לְמַח. וְהַנִּכְנָס ל'לֵב'
- נִתְהַפֵּף ל'לֵב'. וְכֵן לְשָׂר הָאֵיבָרִים.

וְכֵן כְּשֶׁדְּבוֹק לְהַצְדִּיק וּמֵאֲמִין בּוֹ - נֶאֱכָל
לְהַצְדִּיק וְנִתְהַפֵּף לְמַהוּת הַצְדִּיק
מִמֶּשׁ. וְכֵן אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהּ גַם-כֵּן הַכַּח
הַזֶּה.

וְזֵהוּ: "בְּקִרְב עָלִי מְרַעִים לְאָכֹל אֶת
בְּשָׂרִי" (תהלים כז, ב) - כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה

שֶׁיִּקְרְבוּ "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" (זהר
וִיקְרָא ד-), אֲנִי צָרִיךְ: "לְאָכֹל אֶת בְּשָׂרִי" -

הִינְנוּ: לְהַכְנִיעַ הַחֹמֶר.

"לְאָכֹל" דִּיקָא - שְׂצָרִיךְ שֶׁהַנֶּפֶשׁ תֹּאכֵל
הַבָּשָׂר, שֶׁתְּהַפֵּף לְמַהוּתָהּ.

וְזֵהוּ (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה, א): "אֲכָלוּ רַעִים" -
הִינְנוּ: "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" -
שֶׁהֵם 'הַמְחִיךְ-הַקְדוֹשִׁים'. שְׂצָרִיכִים שֶׁהַמַּח
וְהַדַּעַת הַקְדוֹשׁ יֹאכֵל אֶת הַגּוֹף, דְּהִינּוּ שֶׁהַגּוֹף
יִתְהַפֵּף לְמַהוּת הַנֶּפֶשׁ הַקְדוֹשָׁה, שֶׁהוּא
הַמַּח וְהַדַּעַת, שֶׁזֵּהוּ בְּחִינַת אֲכִילָה, שֶׁה'מִזּוֹן'
נִתְהַפֵּף לְנִזּוֹן כְּנ"ל.

"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם
תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח"
(תהלים כז, ג)

ז.

(עלים-לתרופה, יום ו' ערב-שבת-קדש תקצ"ח)

כָּל לֵב מִבִּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוֹק:
שְׂבִת־שָׂרִי הוּא מְלַחֵמָה עֲצוּמָה לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד, כְּאֲשֶׁר מְקַדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל
'חֹדֶשׁ אֱלוֹל' (בְּמִזְמוֹר לְדוֹד ה' אֹרִי. תהלים כז, ג):
"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם
תקום עלי מלחמה וכו'" [בזאת אני בוטח].

אָבֵל "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ" בְּוֹדָאִי, בְּכָל מַה
שֶׁתְּבַתִּי עַד הַנָּה, בְּקִדְשַׁת שְׂבִת-
קִדְשׁ, וּבְקִדְשַׁת תְּשָׂרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֹּל הוּא
כַּח קִדְשַׁת הַצְדִּיק־הָאֵמֶת שֶׁגִּלָּה כְּלִיזָה,
וְעוֹסֵק בְּכִלְזָה עַדִּין - כִּי "גְדוֹלִים צְדִיקִים
בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֲלִין ז: וְכוּ').

יתברך, הנה זה ה'מאמר, שעל־ידו נברא חלק פלוני מהבריאה].

וזהו: "לחזות בנעם ה' - ולבקר בהיכלו".

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה. וזהו העקר: לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה. "דרכיה דרכי נעם, וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז).

"שמע ה' קולי אקרא" (תהלים כז, ז)

ט.

(ח"ב מו; שיחות הר"ן קמו)

המניעה הגדולה שבכל המניעות - היא מניעת הפח. דהינו: מה שמחו ולבו חלוקים מהשם־יתברך או מהצדיק. כי אפלו כשמשבר המניעות שיש לו לנסע להצדיק־האמת ובא לשם - עם־כל־זה כשמחו חלוק וקשה לו קשיות ויש לו עקמומיות בלבו על הצדיק, זאת המניעה מונע אותו יותר מכל המניעות.

וכן בתפלה - שבתחלה יש לו כמה מניעות על התפלה, ואחר־כך כשעובר עליהם ובא להתפלל, בשלבו עקם ופתלתל מהשם־יתברך - זאת המניעה, הקשיות שבלבו, הם המניעה הגדולה מכלם.

ואזי צריך לצעק לאביו שבשמים בקול חזק מעמקי הלב, ואזי השם־יתברך שומע קולו ופונה לצעקתו. ויכול להיות: שמזה בעצמו יפל ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות הנ"ל. - ועל־כל־פנים השם־יתברך שומע קולו, שזה ישועתו.

"שבתו בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" (תהלים כז, ד)

ח.

(ח"ב עא)

כל הנבראים וכל ההולדות, הם רק בשביל התגלות כבודו יתברך. ועקר ה'הולדה' - על־ידי ה'צדקה', שעל־ידיה נעשה כלי לקבל מ'נעם העליון', שעל־ידי־זה נעשה ה'הולדה', ועל־ידי־זה נתגלה ונתגדל כבודו יתברך.

כי 'צדקה' היא נדיבות לב, כמו שכתוב (שמות כה, ב): "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". ו'נדיבות לב' - הינו: שנפתח ונתנדב הלב.

ועל־ידי־זה נפתחין שבילין דלפא, ונעשין כלי לקבל שלהובין דרחימותא, שנמשכין מ'נעם העליון'. שעל־ידי נעם העליון, מתעורר ה'אהבה', בחינת: "שלהובין דרחימותא, שעל־ידם ה'הולדה" (תקוני־זהר לא).

וזה אותיות 'תרומ'ה' - הם סופי־תבות (תהלים כז, ד): "לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" - כי 'תרומה', הינו 'צדקה' שהיא נדיבות לב, בחינת: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" - על־ידיה נעשה כלי לקבל מ'נעם השם', שעל־ידי־זה נמשך ה'תגלות כבודו יתברך', שהוא בחינת: "ובהיכלו בלו אמר כבוד".

[באור מתוך התורה: שאצל אלו שהם 'בהיכלא דמלפא', ה'כבוד' הוא בלו אומר, בלו מאמר - כי ה'כבוד' שיש להם, הוא בלו רק בשביל ה'מאמר' שנתנה בשביל זה ה'כבוד', אשר על־ידו נברא חלק מהבריאה. כי יש כבוד פרטי לכל מאמר ומאמר של "העשרה מאורות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), אשר בשביל אותו הכבוד, כדי שייגיע כבוד זה להשם-

וְזָה אוֹתוֹת 'קִשְׁיֵי"א' - ראשֵׁי־תבוֹת:
"שִׁמְעֵי יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא" (תהלים כז, ז)
- שְׁצָרִידֶךָ רַק לְקָרוֹת לְהֵשֵׁם כְּשִׁמְתַגְבֵּר עָלָיו
הַקִּשְׁיָא וְהַכְפִּירָה.

וְעַל־יָדַי הִצַּעַקְתָּ, זוכִין לְאִמוּנָה. כִּי
הִצַּעַקְתָּ בְּלִבּוֹ בְּעֶצְמָה, הוּא
בְּחִינַת אִמוּנָה, רַק שֶׁהִאִמוּנָה הוּא בְּקִטְנוּת
גְּדוֹל, וְעַל־יָדַי הִצַּעַקְתָּ בְּעֶצְמָה, יְכוּל לְזָכוֹת
לְאִמוּנָה - הֵינּוּ: לְהַעֲלוֹת וּלְגַדֵּל אֶת
הִאִמוּנָה, עַד שִׁיסְתַּלְקוּ הַקִּשְׁיֹת מִפָּנָיו.

וְאִפְלוּ אִם אֵינּוּ זוֹכֵה לְזֶה עֲדִין - אִף־עַל־
פִּי־כֵן הִצַּעַקְתָּ בְּעֶצְמָה טוֹב מְאֹד,
כִּנ"ל. כִּי אִף־עַל־פִּי שְׁבָאִים עָלָיו כְּפִירוֹת
גְּדוֹלוֹת וְקִשְׁיֹת, עִם־כָּל־זֶה מֵאֲחֵר שְׁצוּעַק
עַל־כָּל־פָּנִים בְּלִבּוֹ - בּוֹדֵאי עֲדִין יֵשׁ בּוֹ
נִיצוּץ וְנִקְדָּה מִהִאִמוּנָה־הַקְדוּשָׁה. כִּי אִם
חִסְיוֹשְׁלוֹם לֹא הָיָה בּוֹ עוֹד שׁוֹם נִקְדָּה
מִהִאִמוּנָה כָּלֵל, לֹא הָיָה צוּעַק כָּלֵל.

"לְךָ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פָנָי, אֶת פָּנֶיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ"
(תהלים כז, ח)

י

(ח"א סו)

כְּשִׁאוּכָל בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה - אֲזִי הוּא
בְּחִינַת: "לְחֵם הַפָּנִים" (שמות לה,
יג; לט, לו), כִּי ה'שִׁכְּלִי הוּא הַפָּנִים, כְּמוֹ
שְׁכַתוֹב (קהלת ח, א): "חֲכַמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו".
אָבֵל כְּשִׁאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה - אֲזִי אוֹבֵד
פָּנָיו, הֵינּוּ ה'שִׁכְּלִי, וְנוֹפֵל לְבַחֲיַנַּת
'שְׁנָה'. כִּי עַקֵּר הַמֵּאֲכָל הוּא לְהַחִיּוֹת הַלֵּב
וְכו'.

וּכְשִׁאִין הַמֵּאֲכָל מְבַרֵר, וְאִין אוֹכֵל אוֹתוֹ
בְּקִדְשָׁה - אֲזִי מִבִּיא 'רַע' אֶל

הַלֵּב. וְעַל־יָדַי "רַע הַלֵּב", נִתְקַלְקַל
הַפָּנִים, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (נחמיה ב, ב): "מִדְּוַע פָּנֶיךָ
רָעִים, אִין זֶה כִּי אִם רַע לֵב".

וְכֵן לְהַפְּדֵ: בְּקִשְׁתַּת הַפָּנִים, דְּהֵינּוּ שִׁיחֲזוֹר
וַיִּבְקֹשׁ פָּנָיו - הוּא תְלוּי ב'תְּקוּן הַלֵּב',
כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תהלים כז, ח): "לְךָ אָמַר לְבִי
בִקְשׁוּ פָנָי".

וְעַל־כֵּן לְפַעְמִים עַל־יָדַי מֵאֲכָל שִׁאִין
מְבַרֵר, שְׁעַל־יָדוֹ נִתְקַלְקַל הַלֵּב'
- עַל־יָדֵי־זֶה אוֹבֵד הַפָּנִים, וְנוֹפֵל מִחוּ
לְבַחֲיַנַּת 'שְׁנָה'.

יא

(ח"א קלח)

"לְךָ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פָנָי" (תהלים כז, ח).
פִּרְשׁ רַש"י: "בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ". כִּי עַקֵּר
הַאֲלֻקוֹת ב'לֵב', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (שם עג, כו):
"צוֹר לְבָבִי".

וּכְמִי שֶׁהוּא "בֵּר לֵבָב" (שם כד, ד), בְּבַחֲיַנַּת
(שם קט, כב): "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" - יוֹכֵל
לִידַע עֲתִידוֹת, עַל־יָדַי מַה שֶׁהַלֵּב אוֹמֵר לוֹ -
שֶׁהוּא דְבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

וְזֶה־הוּ: "לְךָ אָמַר לְבִי בִקְשׁוּ פָנָי", "לְךָ -
בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ" כִּנ"ל - כִּי מַה שֶׁהַלֵּב
אוֹמֵר, הֵם דְבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

יב

(ח"א קנו)

מַה שְׁמִדְבָרִים בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ, הוּא בְּחִינַת
'רוּח־הַקֹּדֶשׁ'. וְדוֹד הַמְּלִיךָ עָלָיו־
הַשְּׁלוֹם שֶׁהָיָה מְעַלְתּוֹ גְּדוֹלָה מְאֹד, יִסַּד מְזָה
סֵפֶר תְּהִלִּים.

וְכֵן כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ הוּא בְּחִינַת 'רוּח־
הַקֹּדֶשׁ', כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (תהלים כז, ח): "לְךָ

מחשך לאור, ויחזירהו בתשובה-שלמה באמת! - ואל יתן דמי לו עד שיענהו.

ואף-על-פי שהוא קורא וצועק להשם-יתברך זה זמן רב מאד,

ועדין הוא רחוק מאד מאד - אף-על-פי-כן אם יהיה חזק ואמיץ בתפלות ובקשות, בודאי סוף כל סוף יענהו השם-יתברך, ויקרבו לעבודתו באמת, בודאי בלי ספק.

"רק חזק ואמיץ" (יהושע א, ז).

ובכמו שאמרנו רז"ל (ברכות לב: "שתפלה

צריך חזק, כמו שכתוב (תהלים כז,

יד): "קנה אל ה' חזק ואמיץ לבך וקנה אל ה'".

ופירש רש"י (בתהלים שם): "ואם לא תתקבל תפלתך, חזר וקנה" [ורש"י בברכות

שם: "קנה" - והתחזק, ולא תמשך ידך, אלא חזור וקנה] - וכן לעולם, "עד ישקיף וירא ה' משמים" (איכה ג, ט).

ובבאר זאת בדברינו כמה פעמים. אך

צריכין לכפל ולשנות זאת ולזכר

זאת בכל יום ויום - כי יש כמה וכמה מיני חלישות ובלבולים על-זה בלי שעור, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב.

על-כן צריכין לחזר זאת אלפים פעמים

- כדי שיתחזק ויתאמץ לעמד על

עמדו, להתפלל ולהתחנן לפני השם-יתברך תמיד: שיקרבהו לעבודתו, יהיה אף

שיהיה. "נשא לבבנו אל פנים אל אל בשמים" (איכה ג, מא). "כי לא יטש ה' את עמו ונחלתו לא יעזב" (תהלים צד, יד). "חסדי ה' בי

לא תמנו, כי לא כלו רחמיו" (איכה ג, כב).

אמר לבני", כמו שפרש רש"י: "לך - בשבילך ובשליחותך, אמר לי לבני". שכל הדברים שה' לב' אומר - הם דברי השם-יתברך ממש, והוא בחינת 'רוח-הקדוש'.

"קנה אל ה' חזק ואמיץ לבך וקנה אל ה'"

(תהלים כז, יד)

יג.

(ח"ב קא)

עקר כלל ושרש ויסוד של כל העצות להתקרב להשם-יתברך, הוא רק

אמירת תהלים, ושאר תחנונות ובקשות, והתבודדות לפרש שיהתו בינו לבין קונו,

לבקש מלפניו שיקרבהו לעבודתו יתברך.

ורק על-ידי-זה זוכין לנצח המלחמה, אם

יהיה חזק ואמיץ מאד תמיד,

להעתיר ולהתפלל ולהתחנן לפני השם-יתברך תמיד, יהיה אף שיהיה - אז בודאי

ינצח המלחמה. אשרי לו! - כך הבנו מדברי רבנו ז"ל.

כי אף-על-פי שנמצאים כמה עצות

טובות בספרי רבנו ז"ל, שהם מלאים

עצות להתקרב להשם-יתברך - אף-על-פי-כן על-פי-רב קשה להאדם לקיים העצה

בעצמה.

על-כן העקר הוא: תפלות ותחנונות

ובקשות, יהיה אף שיהיה, על-

כל-פנים ידבר בפיו באיזה בחינה שהוא.

ויבקש מהשם-יתברך תמיד: "שיוציא אותו

לקוטי תפלות

מזמור "לְדוֹד ה' אורי"

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א ט ⊗

"ה' אורי וישעי" (תהלים כז, א)

"אורי" - בראש-השנה. "וישעי" - ביום-הנפורים.
(מדרש תהלים, מזמור כז)

שנזכה למצא ה'פתחים' בחשך - על-ידי דבור של
אמת, שהוא 'אור המאיר', בחינת "ה' אורי וישעי"

וְתַעֲזֹרְנוּ וְתוֹשִׁיעֵנוּ בַּחֲסִדֶיךָ הַנּוֹרָאִים
וְהַנְּפִלָאִים, שְׁנֹזֵכָה לְקִיָּם עֲצָה
הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת, שְׁנֹזֵכָה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ
'דבורי אמת' לְפָנֶיךָ, בַּתְּפִלוֹתֵינוּ
וְתַחֲנוּתֵינוּ וּבִקְשֵׁתֵינוּ, עַד אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה
שׁוֹם כַּח לְשׁוֹם חֶשֶׁךְ וְאֶפְלָה, לְמַנַּע אוֹתָנוּ
חֶסֶד וְשָׁלוֹם מִתְּפִלָּתֵנוּ וְעַבּוֹדָתֵנוּ.

וּבְכָל מִיָּנִי חֶשֶׁךְ וְאֶפְלָה הָרוֹצִים
לְהַתְּגַבֵּר עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת, וּבִפְרָט
בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה, בְּכֹלם נוֹכַל לְמַצֵּא
הַפְּתָחִים, עַל-יְדֵי דְבוּר הָאֱמֶת שְׁנוֹצִיא
מִפִּינוּ, לְצֵאת עַל-יְדוֹ מֵאֶפְלָה לְאוֹרָה,
מִחֶשֶׁךְ לְאוֹר גָּדוֹל. "כִּי אַתָּה תֹאמֵר נְרִי
יְהוָה אֱלֹהֵי יְגִיָּה חֶשְׁכִּי". וַיִּקְּם מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "יְהוָה אורי וישעי ממי אירא,
יְהוָה מְעוֹז חַיִּי מִמִּי אֶפְחָד."

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ יְהוָה אֱלֹהֵי: אֲשֶׁר אֵין לִי
שׁוֹם פֶּתַח הַצֵּלָה אַחֲרַת, כִּי אִם עַל-
יְדִי-זָה, עַל-יְדֵי שְׁתֹּזֵכָה אוֹתִי לְדַבֵּר
'דבורי אמת' לְפָנֶיךָ כְּרְאוּנִי.

וְתַעֲזֹרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, לִילֶךְ בְּדַרְךְ-
אֱמֶת תָּמִיד, וְאֲזַכָּה שְׁלֹא יֵצֵא
דְבוּר שֶׁקֶר מִפִּי לְעוֹלָם, וְתִשְׁמְרֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים, שְׁלֹא יֵצֵא שׁוֹם שֶׁקֶר מִפִּי, אֶפְלוּ
בְּטָעוֹת שְׁלֹא בְּכוֹנָה, רַק כָּל דְבוּרֵי יְהוָה
דְבוּרֵי אֱמֶת תָּמִיד.

וְתִיַּחַד אֶת לְבָבִי אֵלֶיךָ, שְׁאֲזַכָּה תָּמִיד
לְהַטּוֹת דַּעְתִּי וּמַחֲשַׁבְתִּי אֶל
הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וְאַתָּה תִּסְיַעֲנִי מִן-הַשָּׁמַיִם,
לְדַרוֹךְ וְלִילֶךְ בְּנִתִּיב הָאֱמֶת תָּמִיד, וְלֹא
אֲטָה מִדַּרְךְ הָאֱמֶת יָמִין וּשְׂמָאל.

"הִדְרִיכֵנִי בְּאֱמֶתְךָ, וְלִמְדֵנִי כִּי אַתָּה
אֱלֹהֵי יִשְׁעִי, אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל
הַיּוֹם. שְׁלַח אוֹרְךָ וְאֱמֶתְךָ הִמָּה יִנְחֹנֵנִי,
יְבִיאֵנִי אֶל הַר קְדוֹשְׁךָ וְאֶל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ,
וְאֶל תְּצַל מִפִּי דְבוּר אֱמֶת עַד מְאֹד, כִּי
לְמִשְׁפָּטֶיךָ יַחֲלֹתִי."

וְאִזְכָּה תָּמִיד, לְשֹׁפֵךְ שִׁיחֵי וּתְפִלָּתֵי
וּתְחִנָּתֵי לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ,
וּתְעַזְרֵנִי שְׂאוּכַל לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת. וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּבְנוֹ, כִּי צָרְכֵי הַמָּה
מְרַבִּים מְאֹד, וְיָדַעְתִּי קִצְרָה לִבְאֵר
וּלְפָרֵשׁ. אֵלֹהֵי כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל אֲגָמִים
קוֹלְמָסִין, אֵי-אֶפְשֶׁר לִבְאֵר וּלְפָרֵשׁ אֶפֶס
קִצָּה מִצָּרְכֵינוּ הַמְרַבִּים מְאֹד.

כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלְנוּ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל
שׁוֹם מִדָּה רָעָה וְשׁוֹם תְּאוּהָ רָעָה
מֵאַתָּנוּ, וְאַנְחָנוּ רְחוּקִים מִמָּךְ בְּתַכְלִית
הַרְחוּק.

וְאַתָּה-עַל-פִּי-כֵן, בְּכָל-עֵת שְׂאֲנַחְנוּ
בָּאִים לְפָרֵשׁ שִׁיחָתֵנוּ
לְפָנֶיךָ, נִסְתַּם פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵינוּ, וְאִין אָנוּ
יְכוּלִים לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר כְּרָאוּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה אֱלֹהִים, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּבְנוֹ,
וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תְּעַלּוּמוֹת. חֲנִנּוּ
וְעֲנֵנוּ, וְהִכֵּן לִבִּבְנוֹ, וְזַכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
לְדַבּוּרֵי-אֵמֶת לְפָנֶיךָ, בְּאֶפֶן שִׁיפְתַּח לָנוּ
אוּרֶךְ הַגָּדוֹל עַל-יְדֵי-זֶה, שֶׁהוּא עֹצֵם
הָאֵמֶת.

וְנִזְכָּה עַל-יְדֵי-זֶה לְפָרֵשׁ שִׁיחָתֵנוּ
וּתְחִנּוֹתֵינוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּאֵמֶת
כְּרָאוּי, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ בְּאֵמֶת כָּל
צָרְכֵינוּ. וְכָל מָה שֶׁחָסַר לָנוּ בַּגּוּף וּנְפֶשׁ,
הַכֹּל נוֹכַח לְפָרֵשׁ וּלְבְאֵר לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת
פִּינוּ.

עַד שְׂנִזְכָּה לְשֹׁפֵךְ לִבְנוֹ כַּמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ
יְהוָה, בְּתַפְלוֹתֵינוּ וּתְחִנּוֹתֵינוּ,

וּתְעוּרָרוּ רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, וּתְאֲזִין שׁוֹעֲתֵינוּ,
וּתְקַשֵּׁב תְּחִנּוֹתֵינוּ, וּתְמַלֵּא כָּל מְשָׁלוֹת
לִבְנוֹ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, בְּאֶפֶן שְׂנִזְכָּה
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אֲנַחְנוּ
וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

⊙ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב יג ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יג, 'להיות שמח וטוב-לב בשבת')

"ה' מעוז חיי ממי אפחד" (תהלים כז, א)

שְׂנִזְכָּה שְׂלֵא נִפְחַד מִשׁוּם-דְּבַר
שְׂבַעוֹלָם, רַק מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְבַד

וּתְעַזְרֵנִי וּתּוֹשִׁיעֵנִי, לְהַרִים וּלְהַגְבִּיהַ
עַל-יְדֵי הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ, אֶת כָּל
הַיְרָאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֵלֶיךָ לְבַד תִּתְבָּרַךְ.

שְׂלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם יִרְאָה נְפוּלָה, שְׂלֵא
אֶפְחַד וְלֹא אֶתִּירָא מִשׁוּם בְּרִיאָה
שְׂבַעוֹלָם, לֹא מִשׁוּם שָׂר וְאֲדוֹן, וְלֹא
מִשׁוּם אָדָם, וְלֹא מִשׁוּם חַיָּה רָעָה
וּלְסֻטִים, וְלֹא מִשׁוּם דְּבַר שְׂבַעוֹלָם, רַק
מִמָּךְ לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד בְּאֵמֶת, וּתְהִיָּה
יִרְאָתְךָ עַל פְּנֵי לִבִּלְתִּי אַחֲטָא.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְנֵי לִירְאָה שְׂלֵמָה
וְאֵמֶתִית, "לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם
הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ",
אוֹתוֹ לְבַד אִירָא, וְבוֹ אֶבְטַח וְאֶשְׁעֵן, וְלֹא
אֶפְחַד מִשׁוּם-דְּבַר שְׂבַעוֹלָם.

וַיִּקְרָם בִּי מִקְרָא שְׂכַתוֹב: "יְהוָה אוּרִי
וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא, יְהוָה מְעוֹז חַיֵּי
מִמִּי אֶפְחַד. וְנֶאֱמַר: יְהוָה לִי לֹא אִירָא,

מה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם". וְנֹאמַר: "בְּאֱלֹהִים
בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא, מַה יַעֲשֶׂה בְּשָׂר לִי".
וְנֹאמַר: "הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבַטַּח וְלֹא
אֶפְחָד, כִּי עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה יְהוּה וַיְהִי לִי

לִישׁוּעָה. וּשְׂאֲבַתֶּם מִיָּם בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעֲיָנִי
הִישׁוּעָה".

דָּעַם רְבִינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן

בֵּין עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלֶת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל
בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים!
וְאֵל יִמְנְעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ! וְאֵל יַעֲכִבֵנוּ שׁוּם עֹכֹב!
וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִדָּא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילְךָ וְלִבָּא וְלִהְתַּאֲסֵף אֵל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים, הַמְּתַאֲפִים וּמְתַקְבְּצִים
אֲצֵל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמֵתִיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לקוטי תפלות ח"ב כט)